

Liakóna

Általános konferenciai beszéd

Új hetveneseket és
Vasárnapi Iskola Általános
Elnökséget hívtak el

Egy pásztor. Készítette: Howard Lyon

Jézus Krisztus meglátogatja a nefitákat az amerikai földrészen azon prófécia beteljesítéseként, melyet a Jeruzsálemben élő emberekkel osztott meg: „Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol és egy pásztor” (János 10:16; lásd még 3 Nefi 15:21).

SZOMBAT DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 4 Üdvözlünk benneteket a konferencián!
Thomas S. Monson elnök
- 6 A tanítványság ára és áldásai
Jeffrey R. Holland elder
- 9 A tanítványság örömteli terhe
Ronald A. Rasband elder
- 12 Krisztus, a Megváltó
Carlos H. Amado elder
- 15 Védelem a pornográfia ellen: a Krisztusra összpontosító otthon
Linda S. Reeves
- 18 Lelki forgószelek
Neil L. Andersen elder
- 22 A reménység felbecsülhetetlen öröksége
Henry B. Eyring elnök

SZOMBAT DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 26 Az egyházi tisztségviselők támogatása
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 28 Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg 2013. évi jelentése
Kevin R. Jergensen
- 28 A 2013. év statisztikai jelentése
Brook P. Hales
- 29 Engedjétek, hogy megmutatkozzon a hitetek!
Russell M. Nelson elder
- 32 „Példát adtam néktek”
Richard G. Scott elder
- 35 „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”
Robert D. Hales elder
- 39 Ne a rossz utat válasszuk!
Claudio D. Zivic elder
- 41 Te mire gondolsz?
W. Craig Zwick elder
- 44 Gyökerek és ágak
Quentin L. Cook elder

PAPSÁGI ÜLÉS

- 49 A papság kulcsai és felhatalmazása
Dallin H. Oaks elder
- 53 Milyen embereknek kell lennetek?
Donald L. Hallstrom elder
- 56 A választott nemzedék
Randall L. Ridd
- 58 Átalusszátok-e a visszaállítást?
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 62 A papsági férfi
Henry B. Eyring elnök
- 66 Légy bátor és erős!
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 70 Hálásnak lenni minden körülményben
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 78 Utókövetés
M. Russell Ballard elder
- 81 „Ne félj, mert én veled vagyok”
Jean A. Stevens
- 84 A ti négy perccetek
Gary E. Stevenson püspök
- 87 Hogy könnyen el tudják viselni a terheiket
David A. Bednar elder
- 91 Szeretet: az evangélium lényege
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 94 A bizonyosság
Boyd K. Packer elnök
- 97 Éljetek hűen a hithez!
William R. Walker elder
- 100 Engedelmesség a hithűségünk által
L. Tom Perry elder
- 103 Joseph Smith próféta
Lawrence E. Corbridge elder
- 106 Ahol kincsetek van
Michael John U. Teh elder
- 108 Ha nincs bölcsességetek
Marcos A. Aidukaitis elder
- 111 Jézus Krisztus feltámadása
D. Todd Christofferson elder
- 115 Míg újra találkozunk
Thomas S. Monson elnök

ÁLTALÁNOS NŐI GYÜLÉS

- 116 A szövetségek betartása megvéd, felkészít és hatalommal ruház fel minket
Rosemary M. Wixom
- 119 Nőtestvériség: Ó, mily nagy szükségünk van egymásra!
Bonnie L. Oscarson
- 122 Segítő kezeket és szíveket keresünk a munka meggyorsításához!
Linda K. Burton
- 125 Leányok a szövetségben
Henry B. Eyring elnök
- 72 Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői
- 129 Konferenciái történetek tárgymutatója
- 130 Ők szóltak hozzánk: Életünk részévé tenni a konferenciát
- 132 Az egyház hírei

A 184. Éves Általános Konferencia összegzése

2014. ÁPRILIS 5., SZOMBAT DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Carl B. Cook elder.

Záróima: W. Christopher Waddell elder.

Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack

Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért:

Clay Christiansen és Richard Elliot. Mily

szilárd alap az Isten ígéje. *Himnuszok*, 37.

sz.; Híthű szentek. *Himnuszok*, 35. sz., feld.

Wilberg, kiadatlan; Vezess, kis fény! *Himnu-*

szok, 49. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Válassz

jól. *Himnuszok*, 154. sz.; "A New Command-

ment I Give unto You," Gates, kiad. Jackman;

Jöjj el, ó, nagy Király! *Himnuszok*, 25. sz.,

feld. Murphy, kiadatlan.

2014. ÁPRILIS 5., SZOMBAT DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Ian S. Ardern elder.

Záróima: Linda K. Burton.

Zene: a Utahi Orem Felsőfokú Hitoktatás

összevont kórusa; vezényelt: Ryan Eggett;

orgonán kísért: Bonnie Goodliffe és Linda

Margetts. Dicsőség Istennek! *Himnuszok*,

29. sz., feld. Manookin, kiad. Jackman;

Mennysorság szívében. *Gyermekek énekes-*

könyve, 142. feld. Beebe, kiad. Larice Music;

Prófétánkat köszönjük, Atyánk. *Himnuszok*,

11. sz.; Fenn a magas hegyen. *Himnuszok*,

5. sz., feld. Duffin, kiad. Duffin.

2014. ÁPRILIS 5., SZOMBAT ESTE, PAPSÁGI ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Ifj. LeGrand R. Curtis elder.

Záróima: Russell T. Osguthorpe.

Zene: a Brigham Young Egyetem–Idaho

papsági kórusa; vezényelt: Randall Kempton

és Kevin Brower; orgonán kísért: Andrew

Unsworth. "Saints, Behold How Great

Jehovah," *Hymns*, no. 28, feld. Kempton, ki-

adatlan; Titkos ima. *Himnuszok*, 86. sz., feld.

Kasen, kiad. Jackman; Örvendj Királyodban.

Himnuszok, 30. sz.; Maradj velem. *Himnu-*

szok, 101. sz., feld. Kempton, kiadatlan.

2014. ÁPRILIS 6., VASÁRNAP DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: L. Whitney Clayton elder.

Záróima: Neill F. Marriott.

Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack

Wilberg; orgonán kísért: Richard Elliott és

Andrew Unsworth. Hirdessük örömünk.

Himnuszok, 67. sz.; Ezen a fenséges napon.

Himnuszok, 28. sz.; Bátran végezzük. *Him-*

nuszok, 158. sz., feld. Elliott, kiadatlan; Taníts

jó Atyám fényében járnom. *Himnuszok*, 195.

sz.; Egy gyermek imája. *Gyermekek énekes-*

könyve, 6., feld. Perry, kiad. Jackman; Vezess

minket, Jehova! *Himnuszok*, 39. sz., feld.

Wilberg, kiadatlan.

2014. ÁPRILIS 6., VASÁRNAP DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Dean M. Davies püspök.

Záróima: Benjámín De Hoyos elder.

Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack

Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért:

Linda Margetts és Bonnie Goodliffe. Mily jó

dolog, én Istenem. *Himnuszok*, 89. sz., feld.

Murphy, kiadatlan; Ámulok Jézus szeretetén.

Himnuszok, 115. sz., feld. Murphy, kiadatlan;

Most minden nemzet jól figyeljen! *Himnu-*

szok, 167. sz.; "Come, Let Us Anew," *Hymns*,

no. 217, feld. Wilberg, kiadatlan.

2014. MÁRCIUS 29., SZOMBAT ESTE, ÁLTALÁNOS NŐI GYÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Bonnie L. Oscarson.

Nyitóima: Emri Elizabeth Smith.

Záróima: Ofa Kaufusi.

Zene: a Wasatch Front menti cövekek

Elemi és Fiatal Nők osztályaiából, valamint

Segítőegyleteiből álló összevont kórus;

vezényelt: Emily Wadley; orgonán kísért:

Bonnie Goodliffe. Most minden nemzet jól

figyeljen! *Himnuszok*, 167. sz.; "Daughters in

His Kingdom," Creamer, kiadatlan, orgona-

fuvola-, hegedű- és csellókísérettel; Isten

gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz., feld.

DeFord, kiadatlan; egyveleg, feld. Mohlman,

kiadatlan; Lásd, követelek, Uram. *Himnuszok*,

140. sz. és Mindenkit szeress! *Himnuszok*,

196. sz.; Bátran végezzük. *Himnuszok*, 158.

sz., feld. Huff, kiadatlan.

KONFERENCIAI BESZÉDEK AZ INTERNETEN

Az általános konferenciai beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon. Itt ki kell választani a kívánt nyelvet. A beszédek az Evangéliumi könyvtár alkalmazáson keresztül is elérhetők. A

hanganyagot általában az általános konferenciát követő hat héten belül lehet beszerezni az elosztóközpontokból.

HÁZI- ÉS LÁTOGATÓTANÍTÓI ÜZENETEK

Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a beszédet válassza ki, amelyik a leginkább megfelel a látogatottak szükségleteinek.

BORÍTÓ

Címoldal fotó: Christina Smith.

Hátoldal fotó: Leslie Nilsson.

KONFERENCIAI FÉNYKÉPEK

Az általános konferencia eseményeiről a felvételeket Salt Lake Cityben Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Lloyd Eldredge, Ashlee Larsen, John Luke, Leslie Nilsson, Christina Smith és Byron Warner; USA-ban az arizonai Gilbertben Jamie Dale Johnson; USA-ban a Colorado állambeli Highlands Ranch-en Rebecca Morgenegg; a mexikói Mexikóvárosban Israel Gutiérrez; USA-ban a Georgia állambeli Norcrossban David Winters; USA-ban a New York állambeli Palmyrában Brent Walton; USA-ban a Utah állambeli Pleasant Grove-ban Jeremy Hall; Kanadában az albertai Raymondban Rhonda Steed; az oroszországi Szentpéterváron Vlagyimir Egorov; a braziliai São Paulóban Laureni Fochetto; az ausztráliai Sydneyben Colin Ligertwood; a mongóliai Ulánbátorban Kylie Sneddon; Ausztriában, Bécsben Frank Helmrich; és USA-ban, a Utah állambeli Washingtonban James Iliff Jeffery készítette.

2014. MÁJUS XXII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

LIAHONA 10985 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kóvruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztág-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztense: Ryan Carr

Kiadási asszisztens: Melissa Zenteno

Alkotói és szerkesztői csoport: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Jennifer Grace Fallon, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Forrás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a kapcsolatot az Ügyfélszolgálatnál.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euro

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a

liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2014. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

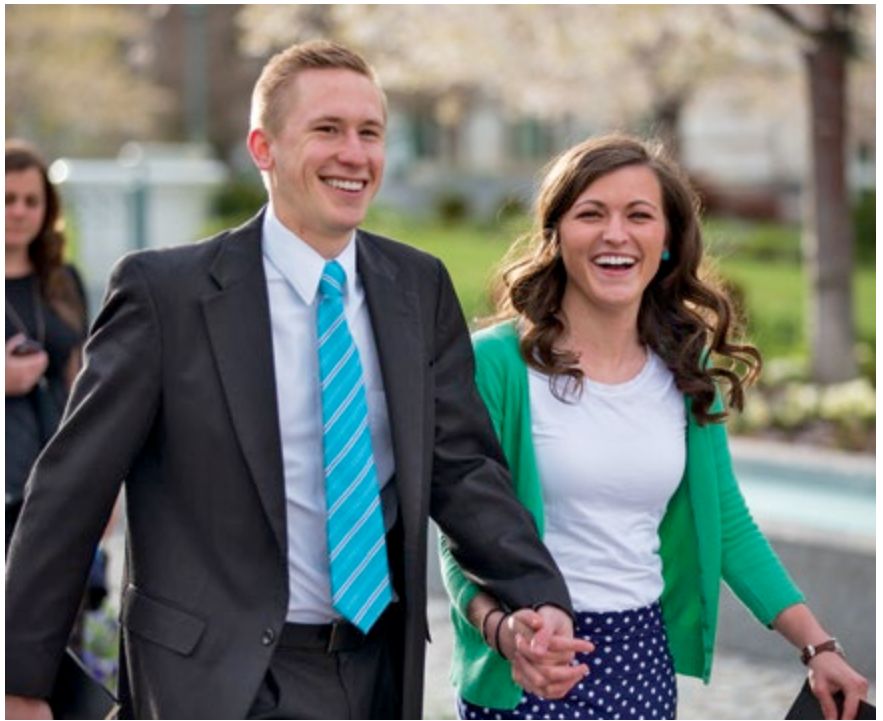
A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenként, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2014 Vol. 22 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year, Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

BESZÉLŐK BETÜRENDEN

Aidukaitis, Marcos A. 108
Amado, Carlos H. 12
Andersen, Neil L. 18
Ballard, M. Russell 78
Bednar, David A. 87
Burton, Linda K. 122
Christofferson, D. Todd 111
Cook, Quentin L. 44
Corbridge, Lawrence E. 103
Eyring, Henry B. 22, 62, 125
Hales, Robert D. 35
Hallstrom, Donald L. 53
Holland, Jeffrey R. 6
Monson, Thomas S. 4, 66, 91, 115
Nelson, Russell M. 29
Oaks, Dallin H. 49
Oscarson, Bonnie L. 119
Packer, Boyd K. 94
Perry, L. Tom 100
Rasband, Ronald A. 9
Reeves, Linda S. 15
Ridd, Randall L. 56
Scott, Richard G. 32
Stevens, Jean A. 81
Stevenson, Gary E. 84
Teh, Michael John U. 106
Uchtdorf, Dieter F. 26, 58, 70
Walker, William R. 97
Wixom, Rosemary M. 116
Zivic, Claudio D. 39
Zwick, W. Craig 41

TÁRGYMUTATÓ

alázat 106
áldozat 97
általános konferencia 4, 115
bátorság 6, 18, 66
becsületesség 62
bizonyosság 94
bölcsség 103, 108
bűnbánat 39, 84
család 44, 49
családtörténet 44
egyház neve 78
egyháztag misszionáriusok 78
engedelmesség 6, 18, 35, 84, 100
engesztelés 12, 15, 18, 87, 111
érdemesség 53
feddhetetlenség 29, 66
felhatalmazás 49
feltámadás 12, 111
függőség 15, 58
gonosz 29
hála 70
halál 12, 111
házasság 18, 41, 49
hit 29, 78, 81, 97, 100, 108
igazlelkűség 6
igazság 29, 94, 103, 108
igazságosság 111
ima 15, 56, 62, 81
Isten, az Atya 81, 94
Jézus Krisztus 6, 9, 12, 18, 22, 29, 32, 35, 39, 58, 70, 87, 94, 103, 111
Joseph Smith 22, 39, 66, 103
jószerűség 91

kedvesség 91
kinyilatkoztatás 103, 108
kommunikáció 41
könyörület 91
megbocsátás 91
megpróbáltatás 9, 18, 70, 81, 87, 106
misszionáriusi munka 32, 78
Mormon könyve 18
nők 49, 119
nőtestvériség 119, 125
önfegyelem 84
önrendelkezés 35, 56, 100
önzés 58
örök élet 22
papság 49, 53, 62
példa 32, 62
pionírok 70, 97
pornográfia 15, 53, 58
prioritások 58, 106
próféták 97, 103, 108
remény 22
szentírások 29, 56
Szentlélek 22, 94, 100
szeretet 6, 32, 41, 58, 91, 115, 119
szertartások 94
szolgálat 9, 32, 53, 58, 62, 119, 122
szövetségek 22, 84, 87, 116, 122, 125
szülői mivolt 94
tanítványság 6, 9, 18, 122
technológia 44, 56, 108
templomok 4, 44, 97, 116
üldöztetés 6
visszaállítás 58

Thomas S. Monson elnök

Üdvözlünk benneteket a konferencián!

Egyek vagyunk a hitünkben és azon vágyunkban, hogy meghallgassuk az itt elhangzó üzeneteket és tanuljunk belőlük.

Szeretett testvéreim! Nagy örömmel köszöntelek benneteket Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza világméretű konferenciáján! Egy nagy családként gyűltünk össze, több mint 15 milliónyian. Egyek vagyunk a hitünkben és azon vágyunkban, hogy meghallgassuk az itt elhangzó üzeneteket és tanuljunk belőlük.

Az elmúlt hat hónap hamar elszállt, miközben az egyház munkája feltartóztathatatlannul haladt előre. Alig egy hónappal ezelőtt abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy felszentelhettem az Arizonai Gilbert templomot, amely egy fenségesen szép épület. A felszentelés előtti estén kulturális eseményt rendeztek a közeli Discovery Parkban. Tizenkétezer fiatal szerepelt a másfél óra hosszú műsorban. A táncok, az énekek és a zenés előadások mind páratlanul szépek voltak.

Az elmúlt időszakban különösen nagy szárazság sújtotta ezt a területet, és úgy hiszem, az eseményt megelőző hetekben nagyon sok ima szállt a mennybe az oly nagyon áhított esőért. Sajnos a csapadék éppen az előadás előtt érkezett meg, és maradt

is a produkció végéig. Annak ellenére, hogy a fiatalok bőrig áztak az esőben, és fáztak a hideg levegőn, mindannyian éreztük az Úr Lelkét. A műsor mottóját, amely úgy szólt, hogy Éljen a hithez! – gondolatok csak bele: Éljen a hithez! –, rendkívül felemelő módon mutatták be a mosolygós és lelkes fiatal férfiak és fiatal nők. A hideg és az eső ellenére ez egy hittel teli és felemelő élmény volt, amelyet ezek a fiatalok kincsként fognak őrizni az életükben, és amelyet majd elmesélnek a gyermekeiknek és az unokáiknak.

Másnap megtörtént az Arizonai Gilbert templom felszentelése. Ez lett az egyház 142. működő temploma. Az előző esti időjárással ellentétben szép és napfényes időnk volt. A felszentelés igazán felemelő élmény volt. Ott volt velem Henry B. Eyring elnök, Tad R. Callister elder és felesége, William R. Walker elder és felesége, valamint Kent F. Richards elder és felesége.

Májusban fogjuk felszentelni a Floridai Fort Lauderdale templomot. A tervek szerint az év folyamán további templomok fognak elkészülni és lesznek felszentelve. 2015-ben számos

további új templom készül el és kerül felszentelésre szerte a világon. Ez a folyamat a jövőben is folytatódni fog. Amikor az összes korábban már bejelentett templom elkészül, akkor 170 működő templom lesz szerte a világon.

Jelenleg minden erőnkkel azon

vagyunk, hogy felépüljenek a már bejelentett templomok, ezért a közeljövőben nem jelentünk be új templomokat, de felmérjük, hogy hol van szükség továbbiakra, és igyekszünk megfelelő helyszíneket találni nekik. Bejelentésre tehát csak jövőbeli általános

konferenciákon kerül sor. Templom-építő és templomba járó nép vagyunk.

Nos, kedves testvéreim, nagyon izgatottan várjuk az üzeneteket, melyeket ma és holnap fogunk hallani. Az előadók, miközben a beszédeikre készültek, a mennyek

segítségére és útmutatására törekedtek.

Töltse el, emeljen fel és inspiráljon bennünket az Úr Lelke – mindannyiunkat, legyünk akár itt, akár másutt –, miközben figyelünk és tanulunk! Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A tanítványság ára és áldásai

Legyetek erősek! Akkor is éljete hithűen az evangélium szerint, amikor mások körülöttetek egyáltalán nem az evangélium szerint élnek!

Monson elnök, szeretünk téged. Teljes szívedet és az egészségedet is rászántad minden elhívásra, melyet az Úr valaha is adott neked, különösen arra a szent hivatalra, melyet most viselsz. Ez az egész egyház köszönetet mond neked állhatatos szolgálatodért és rendíthetetlen odaadásodért a kötelesség iránt.

Megbecsüléssel és bátorítással mindenki felé, akinek állhatatosnak kell maradnia ezekben az utolsó napokban, mindenkinek – és különösen az egyház fiataljainak – azt mondom, hogy ha még esetleg nem jött el, egy napon majd elérkezik az alkalom, amikor felhívást kaptok hitetek megvédésére, sőt akár némi, a személyetek ellen irányuló durvaság elviselésére is csupán azért, mert Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai vagytok. Az ilyen pillanatok mind bátorságot, mind pedig udvariasságot követelnek majd a részletekről.

Egy misszionárius nővér például a következőket írta nekem nemrég: „A társammal megláttunk egy férfit, aki a város főterének egyik padján ülve fogyasztotta éppen az ebédjét. Amint a közelébe értünk, felnézett és

meglátta a misszionáriusi névtáblánkat. Szörnyű pillantással a szemében felugrott, és felemelte a kezét, hogy megüssön. Épp időben buktam le, viszont a szájában lévő ételt mind rám köpte, majd a lehető legdurvább szitkokokat szórta ránk. Egy szó nélkül odébbálltunk. Megpróbáltam letörölni az ételt az arcomról, amikor éreztem, hogy egy adag krumplipüré csapódik a tarkómnak. Időnként nehéz misszionáriusnak lenni, mert akkor éppen szerettem volna visszamenni, megragadni azt az embert és rákiáltani, hogy: »MÁR MEGBOCSÁSSON!« De nem tettem.”

Ennek az elkötelezett misszionáriusnak annyit mondhatok: Kedves gyermekem, a saját szerény módodon éppen most léptél be azon kitüntetett nők és férfiak körébe, akik – a Mormon könyvebeli Jákób próféta szavaival szólva – látták Krisztus halálát, „elszenved[ték] az ő keresztjét és elvisel[ték] a világ gyalázkodását”¹.

Sőt, magáról Jézusról ezt írta Jákób fivére, Nefi: „És a világ, gonoszsága miatt, semmit nem érő dolognak tartja; tehát megostorozzák, és ő eltűri, és megütik, és ő eltűri. Igen, leköpdösik,

és ő eltűri, szerető kedvessége és hosszútűrése miatt az emberek gyermekei iránt.”²

A Szabadító saját élményeivel összhangban hosszú történelme van a próféták, apostolok, misszionáriusok és egyháztagok elutasításának minden nemzedékben, és mind fájdalmasan nagy árat fizettek, amikor igyekeztek tiszteletben tartani Isten felhívását, hogy emeljék fel az emberiség családját „egy még különb [út]”³ felé.

„És mit mondjak még? – kérdezi a Zsidókhoz írt levél szerzője.

– [Azokról, kik] az oroszánok száját betömték.

Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard élitől, ...erősek lettek a háborúban, megszalasztották [a seregeket].

...feltámadás újtán [látták] halottait; [míg] mások kínpadra vonattak...

...megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, ...bilincseket és börtönt is;

Megköveztettek, ...szétfűrésztettek, kardra hányattak, juhoknak és kecskéknak bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve,

A kikre nem volt méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban.”⁴

Az angyalok bizonyára zokogtak a mennyben, miközben feljegyezték a tanítványság e súlyos árát egy olyan világban, mely gyakran ellenséges Isten parancsolataival szemben. Maga a Szabadító is könnyezett azok miatt, akiket évszázadokon keresztül kivetettek és meggyilkoltak az Ő szolgálatában. Most pedig Őt is elutasították, és életének kioltására készültek.

„Jeruzsálem, Jeruzsálem! – kiáltott Jézus. – Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldtetted, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk

egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá, és te nem akartad.

Ímé, pusztán hagyatík néktek a ti házatok.”⁵

Ez pedig üzenetet hordoz minden fiatal férfi és fiatal nő számára ebben az egyházban. Elgondolkozhattok, hogy vajon megéri-e bátor erkölcsi kiállást tanúsítani a középiskolában, vagy misszióba menni azért, hogy aztán a legbecesebb hitelveiteket meggyalázzák, illetve érdemes-e ellenszegülni sok mindennek a társadalomban, amely olykor gúnyt űz a vallásosan elkötelezett életvitelből. Igen, érdemes, mert a másik lehetőség az, hogy a „házunk” elhagyatottan, „pusztán hagyatík” – elhagyatott egyének, elhagyatott családok, elhagyatott közösségek és elhagyatott nemzetek lakhelyévé lesz.

Ebben rejlik tehát azok terhe, akiket a messiási üzenet hordozójának hívtak el. A tanításon, bátorításon és az emberek biztatásán felül (ami a tanítványság kellemes fele) időről időre ugyanezen hírvivők arra hívatnak, hogy aggódjanak, figyelmeztessenek, és olykor csupán zokogjanak (ami a tanítványság fájdalmas fele). Nagyon is jól tudják, hogy az ígélet „tétjével és mézzel folyó földlőjéhez”⁶ vezető út szükségszerűen áthalad a Sinai hegyén, amely parancsokon és tiltásokon⁷ tornyosul.

Sajnos az Istentől elrendelt parancsokat hordozói gyakran ma sem népszerűbbek, mint az ősi időkben, ahogy azt most legalább két leköpött és összekrumplipürézett misszionárius nővér is tanúsíthatja. A *gyűlölet* ocsmány szó, mégis vannak olyanok ma, akik a romlott Akhábbal együtt ezt mondják: „én gyűlölöm őt [Mikeás prófétát], mert soha nem jövendöl nekem jót, hanem mindig csak rosszat”⁸. A prófétai őszinteség ilyen fokú gyűlölete Abinádinak az életébe került. Így

szólt Noé királyhoz: „mert az igazságot mondtam el nektek, dühösek vagytok rám. ...mert Isten szavát szóltam, örültek ítéltetek engem”⁹. Vagy éppen maradinak, férfiközpontúnak, vakbuzgónak, barátságatlanak, szűklátókörűnek, idejétmúltnak és vénnek – tehetnének hozzá mi.

Ahogy maga az Úr is kesergett Ésaías prófétának:

„[Ezek a] fiak, kik nem akarják halani az Úrnak törvényét;

...ezt mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétának: Ne prófétáljatok nekünk igazat, beszéljeteek kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdságokat!

Hagyjátok el az utat, térjeteek le már ez ösvényről, vigyeteek el előlünk Izráelnek Szentjét!”¹⁰

Sajnálatos módon, fiatal barátaim, korunk jellegzetessége, hogy ha az emberek akarnak egyáltalán valamilyen istent, akkor olyant szeretnének, aki nem követel sokat; kényelmes istent, kellemes istent, aki nemcsak hogy nem zavar sok vizet, hanem egyáltalán nem is tesz semmit; olyan istent, aki megsimogatja a fejünket,

megcsiklandoz kissé, aztán szól, hogy szaladgáljunk tovább és szedegessük csak a pitypangot.”¹¹

Na, hát ilyen az, amikor az ember formálja Istent a saját képmására! Olykor – és éppen ez a legironikusabb az egészben – ezek az emberek úgy szólítják Jézus nevét, mint aki ilyenfajta „kellemes” Isten. Tényleg? Ő, aki nem csupán azt mondta, hogy ne szegjük meg a parancsolatokat, hanem hogy még csak ne is *gondoljunk* erre? És hogy ha csupán csak a megszegésükre gondolunk, akkor azzal már meg is szegtük azokat a szívünkben? Hát olyan „kellemes” tannak hangzik ez nektek, amely könnyed a fülnek és népszerű a popfesztiválon?

És mi a helyzet azokkal, akik csak szemlélni szeretnék a bűnt, vagy csupán távolról megérinteni? Jézus nem kertelt: ha a szemed megbotránkoztat, vágd ki. Ha a kezed megbotránkoztat, vágd le.”¹² „[N]em azért jöttem, hogy békességet [hozzak], hanem hogy fegyvert”¹³ – figyelmeztette azokat, akik úgy vélték, csak semmitmondó közhelyeket szól. Nem is csoda, hogy prédikálásról prédikálásra haladva a

helyi közösségek „kezdék kérni őt, hogy távozzék el az ő határukból”¹⁴. Nem is csoda, hogy minden egyes csodatétele után hatalmát nem Istennek, hanem az ördögnek tulajdonították.¹⁵ Nyilvánvaló, hogy a „Mit tette Jézus?” autómatica kérdése nem mindig talál lelkes fogadtatásra.

Halandó szolgálata delén Jézus azt mondta: „szeressétek egymást, a miképpen én szerettelek titeket”¹⁶. Hogy megbizonyosodjon arról, hogy pontosan értik, milyen szeretetről beszél, azt mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”,¹⁷ és ha valaki „csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül *és úgy tanítja az embereket*, a mennyeknek országában a legkisebb lészen”.¹⁸ A

krisztusi szeretetre van leginkább szükségünk ezen a bolygón, részben azért, mert elméletileg mindig igazlelkűséggel párosul. Ha tehát a szeretetnek kell a jelszavunknak lennie – márpedig annak *kell* lennie –, akkor Annak szava által, aki a szeretet megtestesülése, el kell hagynunk a törvényszegést, és annak minden ösztönzését mások felé. Jézus tisztán értette, amit sokan a modern kultúránkban elfeledni látszanak: hogy életbevágóan fontos különbség van a bűn megbocsátására vonatkozó parancsolat (amelyre Őneki végtelen képessége volt), valamint az elnézése elleni figyelmeztetés között (amely elnézéssel Ő egyetlen egyszer sem élt).

Barátaim, különösen fiatal barátaim, merítsetek bátorságot! A valódi igazlelkűségből áradó tiszta krisztusi szeretet megváltoztathatja a világot. Tanúságomat teszem, hogy Jézus Krisztus igaz és élő evangéliuma itt van a földön, és hogy ti az Ő igaz és élő egyházának tagjaiként igyekeztek azt megosztani. Bizonyosságomat teszem erről az evangéliumról és erről az egyházzal, különleges hangsúlyt fektetve a visszaállított papsági kulcsokra, amelyek megnyitják a szabadító szertartások hatalmát és hatását. Biztosabb vagyok abban, hogy e kulcsok visszaállítottak, valamint hogy e szertartások ismét elérhetőek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházán keresztül, mint abban, hogy most előttetek állok

ennél a pulpitusnál, ti pedig előttem ültök ezen a konferencián.

Legyetek erősek! Akkor is éljetez hithűen az evangélium szerint, amikor mások körülöttetek egyáltalán nem az evangélium szerint élnek! Védjétek meg hitelveiteket udvariasan és szeretettel, de védjétek meg őket! Sugalmazott hangok hosszú sora – beleértve azokat is, akiket ezen a konferencián hallotok majd, valamint azt a hangot, amelyet az imént hallottatok Thomas S. Monson elnök személyében – mutatja számotokra az utat a keresztyén tanítványság ösvénye felé. Egyenes és keskeny ösvény ez, helyenként meglehetősen kicsiny mozgástérrel, mégis végig lehet menni rajta vidáman és sikeresen, „Krisztusba vetett állhatatossággal... , tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével”¹⁹. Miközben bátran követitek ezt az utat, aközben megingathatatlan hitet kovácsoltok, biztonságra letek az ostromló, gonosz szelek elől, sőt a forgószelek hordaléka elől is, és érzitek majd Megváltónk sziklaszilárd erejét, amelyre ha elkötelezett tanítványságokat építitek, *nem* bukhattok el.²⁰ Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jákób 1:8.
2. 1 Nefi 19:9.
3. 1 Korinthusbeliek 12:31; Ether 12:11.
4. Zsidók 11:32–38.
5. Máté 23:37–38.
6. 2 Mózes 3:8.
7. Lásd 2 Mózes 20:3–17.
8. 2 Krónika 18:7.
9. Móziás 13:4.
10. Ésaías 30:9–11.
11. Lásd Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), 15–16.
12. Lásd Máté 5:29–30.
13. Máté 10:34.
14. Márk 5:17.
15. Lásd Máté 9:34.
16. János 15:12.
17. János 14:15.
18. Máté 5:19; kiemelés hozzáadva.
19. 2 Nefi 31:20.
20. Lásd Hélamán 5:12.

Ronald A. Rasband elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

A tanítványság örömteli terhe

A vezetőink támogatása kiváltság; azzal a személyes felelősséggel jár, hogy osztozzunk a terheiken, és az Úr tanítványai legyünk.

Tavaly május 20-án egy gigantikus erejű tornádó söpört végig az Amerika szívében elterülő Oklahoma City környékén, mindent letarolva egy több mint 1,5 km széles és 27 km hosszú sávban. A pusztító tornádóból keletkező vihar gyökerestül felforgatta a tájat, és az útjába kerülő emberek életét is.

Egy héttel a masszív forgószél pusztítása után megbíztak, hogy látogassak el erre a területre, ahol a vihar a letarolt és feldúlt környéken szanaszét szórta az emberek házait és holmiját.

Indulás előtt beszéltem szeretett prófétánkkal, Thomas S. Monson elnökkel, aki szeret ilyen küldetéseket végezni az Úrért. A hivatala és a jósága iránti tiszteletből megkérdeztem: „Mit szeretnél, mit tegyek? Mit mondjak?”

Gyengéden megfogta a kezem, ahogy azt minden egyes áldozattal és segítővel tette volna, ha ő maga ott lett volna a pusztítás helyszínén, és így szólt:

„Először is, mondd meg nekik, hogy szeretem őket.

Azután mondd el nekik, hogy imádkozom értük.

Harmadszor, kérlek, mondj köszönetet azoknak, akik ott segítenek.”

A Hetvenek Elnöksége tagjaként éreztem a vállamon az Úr Mózeshez intézett szavainak súlyát:

„Gyűjts egybe nékem hetven férfit Izrael vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek és annak előljárói...”

Akkor alá szállok, és szólok ott veled, és elszakasztok abból a lélekből, a mely te benned van, és teszem ő beléjük, hogy viseljék te veled a népnek terhét, és ne viseljed te magad.”¹

E szavak az ősi időkből valók, ám az Úr útjai nem változtak.

Az egyházban az Úr jelenleg 317 hetvenest hívott el, akik 8 kvórumban szolgálnak, hogy segítsenek a tizenkét apostolnak viselni a terhet, melyet az Első Elnökségre helyeztek. A lelkem mélyéig hatol ennek a felelősségnek az örömteli érzése, ahogy a Fivéreimnek is. Azonban nem mi vagyunk az egyedüliek, akik ebben a dicsőséges munkában segítenek. Az egyház tagjaként világszerte mindannyiunknak csodás lehetőségünk van arra, hogy megáldjuk mások életét.

Szeretett prófétánktól megtanultam, hogy mire van szükségük a vihar sújtotta embereknek: szeretetre, imákra

és a segítő kezek megbecsülésére.

Ma délután mindannyian felemeljük majd jobb kezünket derékszögbe, hogy támogassuk az Első Elnökséget és a Tizenkét Apostol Kvórumát mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza prófétáit, látnokait és kinyilatkoztatóit. Ez nem csupán formalitás, és nem csak azoknak tartogatjuk, akiket általános szolgálatra hívtak el. A vezetőink támogatása kiváltság; azzal a személyes felelősséggel jár, hogy osztozzunk a terheiken, és az Úr Jézus Krisztus tanítványai legyünk.

Monson elnök ezt mondta:

„Testvérek, körülvesznek bennünket olyanok, akiknek szükségük van a figyelmünkre, biztatásunkra, támogatásunkra, vigasztalásunkra és kedvességünkre – legyenek akár családtagok, barátok, ismerősök vagy idegenek. Mi testesítjük meg az Úr [kezeit] itt a földön, és ezért az a feladatunk, hogy szolgáljuk és felemeljük az Ő gyermekeit. Ő számít ránk. [...]”

»[A] mennyiben megcselekedtetek egygyel ez[ek] közül, én velem cselekedtetek meg.« [Máté 25:40].²

Vajon szeretettel reagálunk-e majd, amikor előttünk a lehetőség, hogy meglátogassunk vagy felhívjunk valakit, írjunk neki, illetve vele töltjük a napot, ha erre van szüksége? Vagy olyanok

leszünk, mint az az ifjú, aki azt vallotta, hogy Isten összes parancsolatát követte:

„Mindezeket megtartottam ifjúságotomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem?”

Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem.³

Az ifjút magasabb, az Úr oldalán végzendő szolgálatra hívták, hogy Isten királyságának munkáját végezze a földön, ám ő elfordult, „mert sok jószága vala”⁴.

Mi a helyzet a mi földi javainkkal? Láthatjuk, hogy mit tehet azokkal egy tornádó csupán néhány perc leforgása alatt. Oly fontos, hogy mind azon igyekezzünk, hogy a mennyekben gyűjtsünk lelki kincseket – időnket, tehetségeinket és akaratunkat Isten szolgálatának szentelve.

Jézus Krisztus továbbra is így hív bennünket: „...jer, és kövess engem!”⁵ Ő önzetlenül járta hazáját a követőivel. Minket is elkísér, mellettünk áll, és vezet bennünket. Tökéletes példájának követése azt jelenti, hogy felismerjük és tiszteljük a Szabadítót, aki minden terhünket viselte szent és szabadító engesztelése által, mely a szolgálat

legnagyobb megnyilvánulása. Ő azt kéri mindannyiunktól, hogy legyünk alkalmasak és hajlandóak felvenni a tanítványság örömteli „terhét”.

Míg Oklahomában voltam, lehetőségem volt megismerkedni néhány olyan családdal, akik áldozatául estek eme irdatlan légörvény pusztításának. Mikor a Sorrels családdal találkoztam, különösen megérintett lányuk, Tori élménye, aki akkor a Plaza Towers Általános Iskola ötödik osztályos tanulója volt. Ő és édesanyja itt vannak ma velünk.

Tori és egy maroknyi barátja a mosdóban összekuporodva talált menedékre, míg a tornádó végigsöpört az iskolán. Tori így számolt be az aznapi eseményekről:

„Hallottam, ahogy valami nekicsapódik a tetőnek. Azt hittem, csupán jégeső. A zaj viszont egyre erősebb lett. Mondtam egy imát, hogy Mennyei Atyánk védjen meg és tartson biztonságban mindannyiunkat. Hirtelen halottunk egy hangos szippantás-szerű hangot, és a tető eltűnt a fejünk fölől. Nagy volt a szél, rengeteg törmelék kavargott a levegőben, nekiütődve minden porcikámnak. Kint sötétebb volt, és úgy látszott, mintha fekete lenne az ég, de nem az volt – a tornádó belsejét láttam. Becsuktam a szemem,

imádkoztam és reménykedtem, hogy hamarosan vége lesz.

Hirtelen aztán minden elcsendesült.

Mikor kinyitottam a szemem, egy stop táblát láttam, pontosan az orrom előtt! Majdnem hozzá is ért.”⁶

Tori, az édesanyja, három testvére és számos barátja, akik szintén ott voltak az iskolában, csodás módon túléltek a tornádót, hét iskolatársuk azonban nem.

Azon a hétvégén a papsági fivérek számtalan áldást adtak a vihar sújtotta egyháztagoknak. Alázattal töltött el, hogy megáldhattam Torit. Ahogy a kezemet a fejére helyeztem, az egyik kedvenc szentírásom jutott eszembe: „Az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttek, hogy hordozzanak.”⁷

Azt tanácsoltam Torinak, hogy emlékezzen a napra, amikor az Úr egy szolgálója kezét a fejére helyezte, és kijelentette neki, hogy angyalok vigyáztak rá a viharban.

Amikor kinyújtjuk kezünket, hogy megmentünk valakit – bármilyen körülmények között –, az a szeretet örökkévaló mércéje. Ez az a szolgálat, amelynek tanúja voltam Oklahomában azon a héten.

Gyakran kapunk lehetőséget arra, hogy segítsünk másoknak a szükségük idején. Az egyház tagjaiként mindannyiunknak megadatott az a szent felelősség, hogy „egymás terheit viseljük”, hogy azok könnyűek lehessenek”⁸, „gyászoljunk” azokkal, akik gyászolnak”⁹, valamint „[felemeljük] a lecsüggesztett kezeket, és [megerősítjük] az ellankadt térdeket”¹⁰.

Fivérek és nőtestvérek, az Úr nagyon hálás mindannyiátoknak azért a számtalan órányi szolgálatért – legyen az akár kicsi, akár nagy –, melyet oly nagylelkűen és jóindulatúan nyújtotok mindennap.

Benjámín király a Mormon könyvében azt tanította: „...amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Isten szolgálatában vagytok.”¹¹

Amikor testvéreink szolgálatára összpontosítunk, az segít, hogy isteni döntéseket hozzunk mindennapi életünkben, és felkészít, hogy értékeljük és szeressük mindazt, amit az Úr szeret. Ha így teszünk, a saját életünkkel tanúsítjuk majd, hogy az Ő tanítványai vagyunk. Ha az Ő munkájával foglalatalkodunk, érezzük majd, hogy Lelke velünk van. Növekszik a bizonyosságunk, a hitünk, a bizalmunk és a szeretetünk.

Tudom, hogy jó Megváltóm él, aki Jézus Krisztus; hogy Ő beszél a prófétájához, a drága Thomas S.

Monson elnökhöz, és rajta keresztül hozzánk most, a napjainkban.

Azért imádkozom, hogy mindannyian érezzük meg az örömet, mely abból a szent szolgálatból fakad, hogy egymás terheit viseljük, még ha azok egyszerűek és kicsik is. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 4 Mózes 11:16–17.
2. Lásd Thomas S. Monson: Mit tettem ma valaki másért? *Liahóna*, 2009. nov. 85–86.
3. Máté 19:20–21.
4. Máté 19:22.
5. Máté 19:21.
6. Victoria (Tori) Sorrels élménye, ahogyan azt 2014. január 16-án elmesélte.
7. Tan és a szövetségek 84:88.
8. Móziás 18:8.
9. Móziás 18:9.
10. Tan és a szövetségek 81:5.
11. Móziás 2:17.

Carlos H. Amado elder
a Hetvenektől

Krisztus, a Megváltó

A Megváltó áldozata áldást hozott mindenkire, Ádámtól, az első embertől kezdve a legutolsó emberi lényig.

Jézus Krisztus, Isten Fia, igen egyedülálló körülmények között született és halt meg. Szerény környezetben élt és nőtt fel, mindenféle anyagi javak nélkül. Saját magáról azt mondta: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajítani” (Lukács 9:58).

Jézust soha nem részesítették megtisztelésben, dicséretben, elismerésben vagy különleges bánásmódban kora világának politikai vagy vallási vezetői, és nem töltött be előjárói posztot sem a zsinagógákban.

Prédikációja egyszerű volt, és bár tömegek követték, az Ő szolgálata mindig az egyének megáldásáról szólt. Számátlan csodát vitt véghez azok között, akik elfogadták Őt Isten küldöttjeként.

Apostolait felruházta azzal a hatalommal, hogy csodákat műveljenek, és még Ónála is nagyobb dolgokat cselekedjenek (lásd János 14:12), a bűnök megbocsátásának kiváltságát azonban soha nem adta tovább nekik. Ellenségei méltatlankodni kezdtek, amikor azt hallották tőle, hogy „eredj el és többé ne vétezzél” (János 8:11), vagy hogy „megbocsáttattak néked a te bűneid” (Lukács 7:48). Ez a jog kizárólag Őt illette, mivel Ő Isten Fia, és mert Ő fizet majd meg azokért a bűnökért az engesztelés által.

Hatalma a halál felett

A halál feletti hatalma egy másik isteni tulajdonsága volt. A nagy Jairus, a zsinagóga feje, könyörgött neki, „hogymenjen be az ő házába; Mert vala néki egy egyetlen leánya, ...és az halálán volt” (Lukács 8:41–42). A Mester meghallotta könyörgését, ám miközben beszélgettek, Jairushoz odalépett az egyik szolgálója és azt mondta neki: „Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert!” (Lukács 8:49). Miután Jézus belépett a házba, megkért mindenkit, hogy menjen ki, majd megfogta a lány kezét és azt mondta neki: „Kelj fel!” (Lukács 8:54).

Egy másik alkalommal, Nain városa felé tartva, egy temetési menetbe botlott, ahol egy özvegyasszonyt látott zokogni, aki egyetlen fiát gyászolta. Könyörülettelelve megérintette a koporsót, majd azt mondta: „Ifjú, néked mondom, kelj föl!” (Lukács 7:14). Az emberek pedig e csodát látva így kiáltottak fel: „Nagy próféta támadt mi köztünk; és... Isten megtekintette az ő népét” (Lukács 7:16). Ez a csoda már csak azért is említésre méltó volt, mert a szóban forgó ifjút már hivatalosan is halottnak nyilvánították, és éppen temetni készültek. Azzal, hogy két fiatal is visszahozott az életbe, az Ő halál feletti hatalma bizonyítást nyert, mely a hívőket ámulatba ejtette, a becsmerlőket pedig félelemmel töltötte el.

A leglenyűgözőbb azonban a harmadik eset volt. Márta, Mária és Lázár testvérek voltak, Krisztus pedig gyakran meglátogatta őket. Amikor az emberek értesítették Őt, hogy Lázár beteg, Jézus még két napig időzött, mielőtt útnak indult volna a családjához. Mártát vigasztalva fivére halála után Jézus kategorikusan a biznyságát tette: „Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él” (János 11:25).

Amikor a Szabadító megkérte a gyászolókat, hogy gördítsék el a követ a sírbolt elől, Márta bátortalanul ezt súgta neki: „Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos” (János 11:39).

Jézus azonban szeretettelelve emlékeztette őt: „Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?” (János 11:40). Majd miután ezt kimondta, hangosan így kiáltott:

„Lázár, iőjj ki!

És kijöve a megholt” (János 11:43–44).

Miután Lázár négy napot töltött a sírban, Isten Fiának ellenségei olyan tagadhatatlan bizonyítékot láttak, melyet már nem hagyhattak figyelmen kívül, nem tudtak semmissé tenni vagy elferdíteni, majd pedig érzéketlenül és gyűlölködve „ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék” (János 11:53).

Az új parancsolat

Később az élő Krisztus az apostolai-val együtt Jeruzsálemben ünnepelte az utolsó húsvétját, mely során bevezette az úrvacsora szertartását, és parancsolatba adta nekik, hogy őszinte szolgálat által szeressék egymást.

Szenvedése a Gecsemáné kertjében

Mindezek után az emberiség iránt érzett mindent felülmúló szeretetének kinyilvánításaként, és az Ő akaratának

feltétlen beteljesítéseként bátran és eltökélten nézett szembe a legmegviselőbb próbatétellel. A Gecsemáné kertjében a legfájdalmasabb kínokat szenvedte el teljes magányban, és minden pórusból vérzett. Teljes mértékben alávetve magát Atyja akaratának engesztelést végzett a mi bűneinkért, de magára vette a betegségeinket és gyengeségeinket is, hogy tudhassa, miként nyújtson nekünk segítséget (lásd Alma 7:11–13).

Adósai vagyunk Neki és Mennyei Atyánknak, mivel áldozata áldást hozott mindenkire, Ádámtól, az első embertől kezdve a legutolsó emberi lényig.

A Szabadító elítélése és keresztre feszítése

Amikor befejezte szenvedését a Gecsemáné kertjében, önként adta fel magát az Őt becsmérőeknek. Miután az egyik szolgatársa elárulta, rövid idő alatt igazságtalanul és törvénytelenül elítélték egy tisztességtelen tárgyalás során. Még aznap éjjel istenkáromlónak nyilvánították és halálra ítélték. Gyűlöletük és bosszúvágyuk közepette – mivel Krisztus kijelentette nekik, hogy Ő Isten Fia – az ellenségei egy fondorlatos terv részeként Pilátus elé citálták, hogy elítélje Őt. Ekkor a vádat istenkáromlásról lázításra módosították, hogy

a halálbüntetés módja a keresztre feszítés legyen.

A rómaiak közötti kárhóztatása még ennél is kegyetlenebb volt: a lelki királysága miatti kigúnyolása, a töviskoronával való megalázó megkoronázása, a fájdalmas megkorbácsolása, valamint a nyilvános keresztre feszítése alatti hosszas szenvedése mind világos figyelmeztetésként szolgált minden ember számára, aki az Ő tanítványának merete vallani magát.

A Szabadító rendkívüli önuralmat tanúsított szenvedésének minden pillanatában. Mindig mások megáldására gondolt; kedvesen és gyengédséggel kérte Jánost, hogy viselje gondját

édesanyjának, Máriának. Kérte Mennyei Atyját, hogy bocsásson meg azoknak a katonáknak, akik a keresztre szegezték Őt. Mivel földi szolgálatát ezzel befejezte, Istennek ajánlotta a lelkét, majd utolsó leheletét vette. Krisztus fizikai testét azután egy sírboltba helyezték, és három napig ott is maradt.

A Megváltó munkája a halottak között

Míg a tanítványai szomorúan, csüggedten és kétségek közt gyászolták, Szabadítónk az Atyja dicsőséges tervének egy másik szakaszában új módon terjesztette ki a szolgálatát. A rövid három nap alatt fáradhatatlanul munkálkodott, hogy megszervezze a szabadtás munkáját a halottak között. Azok a napok talán a legreményteljesebb napokká váltak Isten egész családjá

számára. Látogatása során megszervezte azt, hogy az Őt követők elvigyék a megváltás örömhírét azoknak is, akik az életben nem ismerhették meg a dicsőséges tervet, vagy elutasították azt. Így lehetőségük lett megszabadulni a fogságból, és megváltásban részesülni az élők és a holtak Istenétől (lásd T&Sz 138:19, 30–31).

A feltámadás zsengeje

A lélekvilágban végzett munkája befejeztével aztán visszatért a földre, hogy az örökkévalóságra egyesítse lelkét a fizikai testével. Annak ellenére azonban, hogy hitelt érdemlően kinyilvánította a halál feletti hatalmát, az általa az életbe visszahozott emberekről szóló szentírásbeli feljegyzések is azt mutatták, hogy ezek az emberek

csupán egy olyan életbe tértek vissza, mely ugyan csodás módon meghosszabbodott számukra, ám idővel mégis halállal végződik.

Krisztus volt az első, aki úgy támadt fel, hogy soha többé meg nem hal, és aki így mindörökké egy örökkévaló és tökéletes testtel rendelkezik. Feltámadott állapotában megjelent Máriának, aki mihelyt felismerte Őt, hódolattal borult Elébe. Megváltónk végtelen gyengédséggel figyelmeztette az asszonyt az új és dicsőséges állapotára: „Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz” (János 20:17) – további tanúságot szolgáltatva arról, hogy a lélekvilágban végzett szolgálata valós és teljes volt. Akkor aztán egyértelműen megerősítette feltámadásának valóságát, mikor ezt mondta: „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez” (János 20:17). Miután elment az Atyjához, újra visszatért, és megjelent az apostolainak. „[M]egmutatá nékik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat” (János 20:20).

A Megváltó vissza fog térni

Bizonyágomat teszem arról, hogy Krisztus vissza fog térni, méghozzá az első eljövételéhez képest nagyon is más módon. Hatalommal és dicsőséggel fog eljönni az összes igaz és hithű szenttel együtt. Királyok Királyaként és urak Uraként, a Békesség Fejedelmeként, a megígért Messiásként, Szabadítóként és Megváltóként fog eljönni, hogy ítélkezzen az élők és a holtak felett. Teljes szívemből szeretem és szolgálom Őt, és azért imádkozom, hogy örömmel és elkötelezettséggel végezzük szolgálatunkat, és hogy mindvégig hűek maradjunk Őhöz. Az Ő nevében, Jézus Krisztus nevében, amen. ■

Linda S. Reeves

második tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Védelem a pornográfia ellen: a Krisztusra összpontosító otthon

A legnagyobb szűrő a világon az a személyes, belső szűrő, amely a mély és maradandó bizonyásból fakad.

Kedves testvérek! Ma abban az áldásban van részem, hogy 13 legidősebb unokám itt van az egybegyűlteik között. Ez erre a kérdésre indított engem: „Mit szeretnék, hogy az unokáim megtanuljanak?” Ma délelőtt szeretnék nyíltan beszélni a családomhoz és a ti családotokhoz.

Vezetőkként egyre inkább aggaszt minket, hogy milyen rombolást végez a pornográfia az egyháztagok és a családtagjaik életében. Sátán minden korábbi meghaladó dühvel lép támadásba.

Földi létünk egyik célja az, hogy megtanuljunk kordában tartani halandó testünk szenvedélyeit és érzéseit. Ezek az Istentől kapott érzések segítenek vágyunk a házasságra és a gyermekvállalásra. A férj és feleség közötti meghitt házassági kapcsolatnak, amely gyermekeket hoz a halandóságba, az is a célja, hogy csodálatos, szeretetteljes élményt jelentsen, amely összeköt két odaadó szívet, egyesítve mind a lelket, mind a testet, az öröm és boldogság teljességét nyújtva, miközben

megtanuljuk egymást tenni az első helyre. Spencer W. Kimball elnök azt tanította, hogy a házasságban „a házastárs kerül első helyre a férj vagy feleség életében, és [semmilyen] más érdeklődési kör, személy, illetve dolog nem előzi meg fontosság tekintetében a házastársat. [...]”

A házasság tökéletes ragaszkodást és abszolút hűséget feltételez.”¹

Sok évvel ezelőtt az egyik gyermekünk szemmel láthatóan feldúlt volt valami miatt. Amikor bementem hozzá a szobájába, kiöntötte a szívét. Elmondta, hogy egy barátjánál volt, és véletlenül látott néhány felkavaró és megdöbbentő képet és cselekedetet a tévében egy ruhátlan férfi és nő között. Zokogásban tört ki, és elmondta, milyen szörnyen érzi magát amiatt, amit látott, és azt kívánja, bárcsak kitörölhetné az elméjéből. Nagyon hálás voltam azért, hogy megbízott bennem, és lehetőséget adott, hogy vigaszt nyújtsak ártatlan és sebzett szívének, és segítsek tudnia, hogyan kaphat enyhülést Szabadítónk engesztelése

által. Emlékszem, milyen szent érzések jártak át, miközben anyaként és lányaként együtt térdeltünk, és Mennyei Atyánk segítségéért esedeztünk.

Sok gyermek, fiatal és felnőtt ártatlanul szembesül a pornográfiával, ugyanakkor egyre több férfi és nő szánt szándékkal nézi és fordul vissza hozzá újra és újra, mígnem kialakul a függőség. Ezek az emberek talán tiszta szívükből ki akarnak jutni ebből a csapdából, de gyakran nem képesek egyedül legyőzni. Milyen hálások vagyunk, amikor a szeretetteink úgy döntenek, hogy a bizalmukba avatnak minket, szülőket, vagy egy egyházi vezetőt! Bölcsen tesszük, ha nem döbbenettel, haraggal vagy elutasítón reagálunk, hiszen azzal esetleg újfent hallgatásra ítéljük őket.

Szülőkként és vezetőkként folyamatosan tanáccsal kell ellátnunk gyermekeinket, valamint szeretettel és megértéssel kell meghallgatnunk őket. Tudniuk kell, milyen veszélyekkel jár a pornográfia, és miként képes eluralkodni az ember életén, előidézve a Lélek elvesztését, az érzelmek eltorzulását, megtevesztést, a kapcsolatok megromlását, az önuralom elvesztését, illetve az ember idejének, gondolatának és energiájának szinte teljes felemésztesét.

A pornográfia sokkal aljasabb, gonoszabb és szemléletesebb, mint valaha! A gyermekeinkkel tanácskozva megvalósíthatunk egy családi tervet, melyben normákat és korlátokat állítunk fel, aktívan téve otthonunk megvédelmezéséért azzal, hogy megfelelő szűrőket alkalmazunk az elektronikus berendezéseken. Szülők, vajon tisztában vagyunk-e azzal, hogy nem a számítógépek, hanem az internetkapcsolattal rendelkező mobil eszközök jelentik a legnagyobb veszélyforrást?²

Fiatalok és felnőttek, ha a pornográfia Sátán által felállított csapdájába

Kanada, Alberta, Raymond

estetek, emlékeztek rá, milyen irgalmas a mi szeretett Szabadítónk! Tudjátok-e, mennyire szeret és nagyra becsül titeket az Úr még most is? Szabadítónknak hatalmában áll megtisztítani és meggyógyítani benneteket. Ő képes elvenni a fájdalmat és a bánatot, amelyet érezték, és ismét tisztává tud tenni titeket engesztelése hatalma által.

Vezetőkként aggódunk a pornográfia függőségétől szenvedők házastársaiért és családjaiért is. Richard G. Scott elder e szavakkal esedezett: „[Ha ti magatok mentesek vagytok a komoly bűnöktől], ne szenvedjétek feleslegesen mások bűneinek következményei miatt. ...könyörületet érezhettek... De azért ne vegyétek magatokra [az] e cselekedetek miatti felelősség érzetét!”³ Tudnotok kell, hogy nem vagytok egyedül! Van segítség! Léteznek a függőségről való leszokást célzó összefüggő hálózatok, köztük olyan megbeszélések is, amelyeken a házastársak telefon segítségével a saját otthonukból tudnak részt venni.

Fivérek és nőtestvérek, hogyan óvhatjuk meg a gyermekeinket és a fiataljainkat? A szűrők csodálatos eszközök, de a legnagyobb szűrő a világon, az egyetlen, amely igazán

működik, az a személyes, belső szűrő, amely a Mennyei Atyánk szeretetéről és a Szabadítónk mindannyiunkért személy szerint meghozott engesztelő áldozatáról való mély és maradandó bizonyosságából fakad.

Hogyan vezethetjük el gyermekeinket valódi, mély megtéréshez és a Szabadító engeszteléséhez való hozzáféréshez? Nagyon szeretem Nefi próféta kijelentését arról, hogy mit tett az ő népe napjaink fiataljainak megerősítésére: „Krisztusról beszélünk,

Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, [és] Krisztusról prófétálunk..., hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánataért.”⁴

Hogyan tudjuk ezt megtenni az otthonunkban? Néhányan hallottatok már arról beszélni, milyen letaglózva éreztük magunkat a férjemmel, amikor négy kicsi gyermekünket neveltünk. Miközben szembenéztünk a szülői lét kihívásaival, és próbáltunk lépést tartani az élet kívánalmaival, borzasztó nagy szükségünk volt segítségre. Imádkoztunk és könyörögtünk, hogy megtudjuk, mit tegyünk. A kapott válasz világos volt: „Semmi gond, ha szalad a ház, a gyerekek még mindig pizsamában vannak, és néhány feladat várat magára. Az egyedüli dolgok, amelyeknek valóban meg kell lenniük otthon, a mindennapos szentírás-tanulmányozás és ima, illetve a heti családi est.”

Próbáltuk megtenni ezeket, de nem mindig ezek álltak a fontossági sorrend élén, a káosz közepette pedig olykor el is hanyagoltuk őket. Változtattunk a szemléletmódunkon, és igyekeztünk nem aggódni a kevésbé fontos dolgok miatt. Arra összpontosítottunk, hogy Krisztusról beszéljünk, Őbenne örvendezzünk, Őröla prédikáljunk és bizonyosságot tegyünk azáltal, hogy törekszünk minden nap imádkozni és tanulmányozni a szentírásokat, valamint minden héten családi estet tartani.

Egy barátom nemrég így figyelmeztetett: „Ha arra kéred a nőtestvéreket, hogy többet olvassák a szentírásokat és többet imádkozzanak, azzal csak feszültséget keltesz bennük. Már így is úgy érzik, hogy túl sok dolguk van.”

Fivérek és nőtestvérek, mivel a saját tapasztalatomból és a férjem tapasztalatából tudom, muszáj bizonyosságot tennem a mindennapos

szentírás-tanulmányozás és ima, valamint a heti családi est áldásairól. Pontosan ezek azok a cselekedetek, amelyek segítenek csökkenteni a feszültséget, útmutatást nyújtanak az életünkben, és további védelmet biztosítanak az otthonunknak. Akkor aztán, ha a pornográfia vagy más kihívások lesújtanak a családjunkra, képesek leszünk az Úr segítségével folyamodni, és nagymértékű iránymutatásra számíthatunk a Lélektől, tudva, hogy megtettük, amit Atyánk kért tőlünk.

Fivérek és nőtestvérek! Ha mindez eddig nem vált a mindennapok részévé otthonunkban, mostantól azzá tehetjük. Ha gyermekeink már nagyobbak, és nem hajlandók csatlakozni hozzánk, kezdetük egymagunk is. Ha így teszünk, a Lélek hatása elkezd majd megtölteni az otthonunkat és az életünket, és a gyermekek idővel talán majd megérzik ezt.

Emlékezzetek arra, hogy az élő apostolok azt is megígérték, hogy amikor felkutatjuk az őseinket és előkészítjük saját családi neveinket a templomra, akkor védelemben fogunk részesülni most és egész életünkön át, ha érdemesek maradunk a templomi ajánlásra.⁵ Micsoda ígéret!

Fiatalok, vállaljatok felelősséget a saját lelki jóléteketekért! Ha kell, kapcsoljátok ki a telefonotokat, énekeljétek egy elemis dalt, imádkozzatok segítségért, idézzetek fel egy szentírást, hagyjatok ott egy filmet, gondoljatok a Szabadítóra, vegyetek érdemesen az úrvacsorából, tanulmányozzatok *A fiatalok erőssége*ért füzetet, álljatok példaként a barátaitok előtt, beszélgetsetek bizalommal a szüleitekkel, keressétek fel a püspökötöket, kérjétek segítséget, és ha szükséges, forduljatok szakemberhez!

Mit szeretnék, hogy az unokáim tudjanak? Szeretném, ha ők és ti is tudnátok, hogy tudom: a Szabadító él,

és szeret minket. Megfizette a bűneink árát, de nekünk le kell térdelnünk Mennyei Atyánk előtt mély alázattal, meg kell vallanunk a bűneinket és könyörögnünk kell az Ő bocsánataért. Vágyunk kell arra, hogy megváltoztassuk a szívünket és a vágyainkat, továbbá elég alázatosnak kell lennünk, hogy azok segítségét és bocsánatát kérjük, akiket esetleg megbántottunk vagy magára hagytunk.

Tudom, hogy Joseph Smith látta Istent, a mi Mennyei Atyánkat, és a Szabadítónkat, Jézus Krisztust. Bizonyosságomat teszem arról, hogy van egy élő prófétánk a földön, Thomas S. Monson elnök. Bizonyosságomat teszem arról is, hogy soha nem leszünk tévútra vezetve, ha hallgatunk Isten prófétájának tanácsára. Bizonyosságomat teszem szövetségünk erejéről és a templom áldásairól.

Tudom, hogy a Mormon könyve igaz! Nem tudom szavakba önteni

e nagyszerű könyv erejét. Csak azt tudom, hogy imával társítva a Mormon könyve magában hordozza az erőt a családok védelmére, a kapcsolatok megerősítésére, valamint arra, hogy személyes magabiztosságot alakítson ki az Úr előtt. Ezekről a dolgokról teszünk bizonyosságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai*: Spencer W. Kimball (2006). 217.
2. Lásd Clay Olsen, "What Teens Wish Parents Knew" (address given at Utah Coalition Against Pornography Conference, Mar. 22, 2014); utahcoalition.org.
3. Richard G. Scott: Súlyos terhektől mentesen. *Liahóna*, 2002. nov. 88.
4. 2 Nefi 25:26.
5. Lásd David A. Bednar: A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 24–27.; Richard G. Scott: A halottak megváltásának öröme. *Liahóna*, 2012. nov. 93–95.; Neil A. Andersen, "Find Our Cousins!" (address given at RootsTech 2014 Family History Conference, Feb. 8, 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Lelki forgószelek

Ne engedjétek, hogy elragadjanak a forgószelek! Ezek a ti napjaitok, amikor erősen kell állnotok az Úr Jézus Krisztus tanítványaiként.

Üdvözöllek benneteket ezen a délelőttön – különösen a fiatalokat, itt a Konferencia-központban és világszerte. Kiválasztott nemzedék a tiétek, rendeltetésetek van, és most elsősorban hozzátok szólok.

Sok évvel ezelőtt, amikor a rokonainkat látogattuk meg Floridában, tornádó söpört végig nem messze tőlünk. Egy mobilházban élő asszony a fürdőszobájába húzódott, hogy biztonságban legyen. A mobilház rázkódni kezdett. Pár pillanattal később meghallotta a szomszédja hangját: „Itt vagyok a nappaliban.” A nő kilépett a fürdőszobából és megdöbbenve látta, hogy a tornádó felemelte és arrébb repítette a mobilházát, majd pontosan ugyanolyan helyzetben a szomszéd mobilházának tetejére helyezte.

Ifjú barátaim, a világ nem fog nyugodtan siklani a Szabadító második eljövetele felé. A szentírások kijelentik, hogy „minden dolog mozgásban lesz”¹. Brigham Young ezt mondta: „Kinyilatkoztatott számomra ezen egyház kezdetekor, hogy az egyház terjeszkedni, gyarapodni, növekedni és bővülni fog, és ahogyan az evangélium terjeszkedni fog a világ nemzetei között, azzal arányosan fog Sátán hatalma is növekedni.”²

A megjövendölt földrengéseknél és háborúknál³ aggasztóbbak azonban a lelki forgószelek, amelyek leemelhetnek benneteket a lelki alapokról, lelketeket pedig olyan helyeken tehetik le – néha általatos is alig észrevehető elmozdulással –, amelyek eszetekbe sem jutottak volna.

A legrosszabb forgószelek az ellenség kísértései. A bűn mindig is része volt a világnak, de soha nem volt ennyire könnyen hozzáférhető, telhetetlen és elfogadott. Van természetesen egy erőteljes ellenhatás, amely megfékezi a bűn forgószeleit. Bűnbánatnak hívják.

Nem mindig mi okozzuk a forgószeleket az életünkben. Némelyek azért érkeznek, mert mások helytelen

Azok a fák, amelyek széles környezetben nőnek, erősebbé válnak.

döntéseket hoztak. Némelyek egyszerűen azért, mert ez itt a halandó lét.

Kisfiúként Boyd K. Packer elnök a gyermekkénulást okozó poliomielitisz vírussal fertőződött meg. Amikor Dallin H. Oaks elder hétéves volt, az édesapja váratlanul elhunyt. Amikor Carol F. McConkie nőtestvér, a Fiala Nők általános elnökségéből, tizenéves volt, a szülei elváltak. Érne fognak benneteket nehézségek, de amikor Istenben bíztok, akkor azok meg fogják erősíteni a hiteteket.

A természetben azok a fák, amelyek széles környezetben nőnek, erősebbé válnak. Amikor a szél újra és újra lecsap a facsometére, a növény belsejében működő erők két dolgot tesznek. Először is, arra serkentik a gyökereket, hogy gyorsabban nőjenek és jobban szétterüljenek. Másodszor, a fában működő erők olyan sejtszerkezeteket kezdenek létrehozni, amelyek vastagabbá teszik a törzset és az ágakat, valamint rugalmasabbá a szél nyomásával szemben. Ezek az erősebb gyökerek és ágak védik a fát a törvényszerűen visszatérő szelektől.⁴

Összehasonlíthatatlanul becsesebbek vagytok Istennek, mint egy fa. Mindannyian Isten egy-egy fia vagy lánya vagytok. Erősnek alkotta meg a

lelketeket, és olyanak, hogy ellenállhasson az élet forgószeleinek. Ifúságotok forgószelei, akárcsak a fiatal fát érő szél, megnövelhetik a lelki erőteteket, felkészítve benneteket az eljövendő évekre.

Hogyan készülhettek fel a forgószeleitekre? „[E]mlékezzetek rá, ...Mégváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit..., nyilait a forgószeleiben..., amikor minden jégesője és hatalmas zivatara benneteket ver majd, akkor nem lesz hatalma..., hogy lehurcoljon..., a szikla [miatt], melyre építettetek...”⁵ Ez ad nektek biztonságot a forgószelek közepette.

Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „Ahol egyszer az egyház és a társadalom normái nagyjából megegyeztek, ott most hatalmas szakadék tátong közöttünk, mely egyre csak szélesedik.”⁶ Egyeseknél erős lelki forgószelek támadnak ebből a szakadékból. Hadd osszak meg egy példát.

A múlt hónapban az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma levelet bocsátott ki az egyház vezetői részére világszerte. Többek között ez állt benne: „A polgári törvények módosítása nem változtatja, nem változtathatja meg azt az erkölcsi törvényt, melyet Isten vezetett be. Isten elvárja tőlünk, hogy az eltérő vélemények, illetve a társadalmakban előforduló különféle trendek ellenére tartsuk fenn és tartsuk be a parancsolatait. Az erkölcsi tisztaság törvénye világos: szexuális kapcsolat kizárólag egy hivatalosan és törvényesen összeházasodott férfi és nő között helyénvaló. Buzdítunk benneteket, hogy nézzétek át... A család: Kiáltvány a világhoz című kiadványban szereplő tant.”⁷

Miközben a világ távolodik az Úr erkölcsi tisztaságra vonatkozó törvényétől, mi nem. Monson elnök ezt

mondta: „Az emberiség Szabadítója úgy beszélt magáról, mint aki a világban van, de nem a világból való. Mi is lehetünk a világban, de nem a világból valóak, ha elvetjük a hamis nézeteket és hamis tanításokat, és hűek maradunk ahhoz, amit Isten parancsolt.”⁸

Miközben sok kormány és jó szándékú egyén újraértelmezte a házasságot, az Úr nem tett ilyet. A férfi és nő közötti házasságot Isten vezette be a kezdetek kezdetétől – Ádámtól és Évától fogva. Úgy tervezte meg, hogy a házasság céljai jóval messzebbre mutassanak az érintett felnőttek személyes kielégülésénél és beteljesülésénél – mégpedig, ami ennél fontosabb, hogy elősegítse a gyermekek megszületésének, nevelésének és táplálásának eszményi környezetét. A családok a menny kincsei.⁹

Miért beszélünk mindig erről? Aho-gyan Pál mondta, „nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra”¹⁰. Az Úr Jézus Krisztus apostolaiként a feladatunk az, hogy tanítsuk Alkotónk – gyermekei számára készített – tervét, valamint figyelmeztessünk a parancsolatai figyelmen kívül hagyásának következményeire.

Nemrégiben beszéltem egy Babérkoszorú osztályba tartozó fiatal nővel az Egyesült Államokból. Idézek az e-mailjéből:

„Az elmúlt egy évben néhány

barátom a Facebookon közzétette a házasságról vallott álláspontját. Többben is az azonos neműek házassága mellett voltak, és több utolsó napiszent fiatal is bejelölt, hogy »kedvelik« ezeket a kiírásokat. Én nem fűztem hozzájuk megjegyzést.

Úgy döntöttem, hogy a hagyományos házasságba vetett hitemet megfontoltabb módon nyilvánítom ki.

A profilképpemmel együtt kiraktam egy képaláírást is: »A férfi és nő közötti házasságban hiszek.« Szinte azonnal elkezdtek jönni az üzenetek. »Önző vagy.« »Ítélsz.« Volt, aki egy rabszolgáltatóhoz hasonlított engem. A következő megjegyzést pedig egy nagyon jó barátomtól kaptam, aki erős tagja az egyháznak: »Ideje meghallanod az idők szavát. A dolgok változnak, és neked is ezt kellene tenned.«

Nem vágtam vissza – mondta –, de nem is töröltem a kijelentésemet.”

Végül így zárta a sorait: „Néha – amint azt Monson elnök mondta – »egyedül kell kiállnod«. Fiatalokként remélhetőleg együtt fogunk állni abban, hogy hűek vagyunk Istenhez és az Ő élő prófétái tanításaihoz.”¹¹

Különleges törődésünket igénylik azok, akik a saját nemük iránti vonzalommal küszködnek. Ennek a forgószelenek elképesztő a sebessége. Szeretném kifejezni a szeretetemet és csodálatomat azok felé, akik bátran néznek szembe a

Az egyik babérkoszorúlánny, miután kinyilvánította a hagyományos házasságba vetett hitét, jó néhány negatív üzenetet kapott a barátaitól.

hit ezen próbájával, és hűek maradnak Isten parancsolataihoz.¹² Függetlenül azonban attól, hogy miként dönt és miben hisz, mindenki kedvességet és figyelmességet érdemel tőlünk.¹³

A Szabadító azt tanította, hogy ne csak a barátainkat szeressük, hanem azokat is, akik nem értenek velünk egyet – sőt még azokat is, akik eltaszítanak. Ezt mondta: „Mert ha azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? [...] És ha csak a ti atyátokfiat köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet?”¹⁴

Joseph Smith próféta arra figyelmeztetett bennünket, hogy „óvakodj[unk] az önteltségtől”, és egészen addig terjesszük ki szívünket minden férfi és nő felé, mígnem úgy érezzük, hogy „a vállunkra vennénk őket”¹⁵. Jézus Krisztus evangéliumában nincs helye a gúnynak, a zaklatásnak vagy a vakbuzgóságnak.

Ha kérdéseket merül fel az egyház vezetőinek tanácsaival kapcsolatban, akkor kérlek, beszéljétek meg őszinte aggályaitokat a szüleitekkel és a vezetőitekkel. Szükségeket van arra az erőre, amely az Úr prófétáiba vetett bizalomból fakad. Harold B. Lee elnök ezt mondta: „Ezen egyház

tagjaiként csak akkor vagyunk biztonságban, ha ...[megtanulunk] hallgatni azokra a szavakra és parancsolatokra, amelyeket prófétáján keresztül ad az Úr... Lesznek olyan dolgok, amelyek türelmet és hitet követelnek. Lehet, hogy nem tetszik majd nektek, [amit hallotok]. Lehet, hogy ellentétes lesz a politikai nézeteitekkel [vagy] a társadalmi nézeteitekkel, [illetve] a társadalmi életetekkel]. Ám ha úgy hallgattok ezekre a tanításokra, ...mintha magának az Úrnak a szájából hangzának el, akkor... »a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felettetek; ... és az Úristen eloszlatja előletek a sötétség erőit...« (T&Sz 21:6).¹⁶

Az élet forgószelei elleni erőteljes védelem a Mormon könyve is.

Amikor Henry B. Eyring elnök tizenéves volt, a családja egy másik városba költözött. Eleinte kellemetlennek találta az új környezetet, és kevés új barátja volt. Úgy érezte, hogy nem illik a középiskolája diákjai közé. Kavarogtak a forgószelek. Hogy mit tett? Minden erejével a Mormon könyvébe vetette magát, és sokszor olvasta azt.¹⁷ Évekkel később Eyring elnök ezekkel a szavakkal tette bizonyosságát: „[Szereitek] visszatérni a Mormon könyvéhez,

és gyakran és mélyeket kortyolni belőle.”¹⁸ „[Ez] a birtokunkban lévő legerőteljesebb írott bizonyosság arról, hogy Jézus a Krisztus.”¹⁹

Az Úr egy másik módot is adott arra, hogy szilárdan állhassatok: egy lelki ajándékot, amely hatalmasabb az ellenség forgószeleinél! „Álljatok... szent helyeken, és ne mozduljatok el”²⁰.

Amikor tizenéves voltam, az egyháznak csak 13 temploma volt. Ma 142 van. Az egyház tagjainak 85%-a ma már legfeljebb 320 kilométerre lakik egy templomtól. Az Úr sokkal elérhetőbb tette a szent templomokat a ti nemzedéketek számára, mint bármely más nemzedék számára a világ történelme során.

Álltatok már a templomban, fehér öltözetben, arra várva, hogy kereszteleseket végezhessetek? Milyen érzéseitek voltak? A templomban szinte tapintható a szentség. A Szabadító békessége megfékezi a világ kavargó forgószeleit.

A templomban tapasztalt érzéseitek szolgáltatják a mintát arra, hogy milyen érzésekre vágyjatok az életetekben.²¹

Találjátok meg azokat a nagypapákat, nagyanyákat és távoli

unokatestvéreiteket, akik előttetek távoztak. Vigyétek magatokkal a neveiket a templomba.²² Amikor megtudtok valamit az őseitekről, fel fogtok fedezni egy ismétlődő mintát az életüket, a házasságukat és a gyermekeiket illetően, valamint az igazlelkűség mintáit, és néha olyan mintákat is, amelyeket el akartok kerülni.²³

A későbbiek során a templomban többet fogtok még tanulni a világ megalkotásáról, az Ádám és Éva életben megfigyelhető mintákról, és ami a legfontosabb: a Szabadítónkról, Jézus Krisztusról.

Ifjú testvéreim, mily nagyon szeretünk és csodálunk benneteket, és imádkozunk értetek! Ne engedjétek, hogy elragadjanak a forgószelek! Ezek a ti napjaitok, amikor erősen kell állnotok az Úr Jézus Krisztus tanítványaiként.²⁴

Építsetek még szilárdabban az alapokat Megváltótok sziklájára!

Tartsátok még nagyobb becsben az Ő páratlan életét és tanításait!

Kövessétek szorgalmasabban az Ő példáját és az Ő parancsolatait!

Fogadjátok be még mélyebben az Ő szeretetét, az Ő irgalmát és kegyelmét, valamint engesztelésének hatalommal teli ajándékait!

Megígérem, hogy amint ezt teszitek,

a maguk valójában fogjátok látni a forgószeleket: próbatételeknek, kísértéseknek, figyelemeltereléseknek, vagy éppen a növekedéseteket segítő kihívásoknak. Biztosítalak benneteket, hogy ha évről évre igazlelkűen éltek, tapasztalataitok megerősítik számotokra újra és újra, hogy Jézus a Krisztus. A lábaitok alatt szilárd és biztonságos lesz a lelki szikla. Örvendezni fogtok, hogy Isten ide helyezett benneteket, hogy részesei legyetek a Krisztus dicsőséges visszatérését megelőző végső előkészületeknek.

A Szabadító ezt mondta: „Nem hagylak titeket árvául; eljövök ti hozzátok.”²⁵ Ez az Ő ígérete számotokra. Tudom, hogy ez az ígélet valóságos. Tudom, hogy Ő él. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 88:91.
2. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 72.
3. Lásd Dallin H. Oaks: Felkészülés a második eljövételre. *Liahóna*, 2004. máj. 7–10.
4. Lásd A. Stokes, A. H. Fitter, and M. P. Coutts, “Responses of Young Trees to Wind and Shading: Effects on Root Architecture,” *Journal of Experimental Botany*, vol. 46, no. 290 (Sept. 1995), 1139–46.
5. Hélmán 5:12.
6. Thomas S. Monson: Papsági hatalom. *Liahóna*, 2011. máj. 66.
7. Első elnökségi levél, 2014. márc. 6.; lásd még David A. Bednar: Hiszünk abban,

- hogyan erkölcsösnek kell lennünk. *Liahóna*, 2013. máj. 41–44.; Dallin H. Oaks: Idegen istenek. *Liahóna*, 2013. nov. 72–75.; *A ifjúság erősségéért* (füzet, 2011). 35–37.
8. Thomas S. Monson: Papsági hatalom. *Liahóna*, 2011. máj. 67.
 9. Russell M. Nelson elder ezt mondta: „A házasság a társadalmi rend öntőműhelye... Az az egység nem csak a férj és a feleség között jön létre; annak része az Istennel fenntartott kapcsolat is” (A házasság ápolása. *Liahóna*, 2006. máj. 36–37.). Lásd még Máté 19:5–6.
 10. 2 Korinthusbeliek 4:18.
 11. Személyes levelezés és beszélgetés, 2014. márc. 17.; lásd még Thomas S. Monson: Bátoran állj magad! *Liahóna*, 2011. nov. 60–67.
 12. Lásd Jeffrey R. Holland: Segítség az azonos nemhez való vonzódással küszködők számára. *Liahóna*, 2007. okt. 42–43.
 13. Még amikor Korihór, az antikrisztus, az emberek hitének elpusztítására törekedett, Isten törvényei védtek őt a megtorlástól: „[A]z ember hite ellen nem volt törvény; mert szigorúan Isten parancsolatai ellen való lett volna az, hogy olyan törvény legyen, amely az embereket nem egyenlő alapra állítja. [H]a valaki Istent kívánta szolgálni, akkor megvolt ez a kiváltsága; ...de ha nem hitt öböne, akkor nem volt törvény, mely megbüntette volna” (Alma 30:7, 9). A tizenegyedik hittétel kijelenti: „Ígényt tartunk arra a kiváltságra, hogy saját lelkiismeretünk parancsai szerint hódoljunk a Mindenható Istennek, és minden embernek megadjuk ugyanezt a kiváltságot, hadd hódoljanak úgy, ott és annak, ahogy, ahol és aminek akarnak.”
 14. Máté 5:46–47.
 15. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 451., 459.
 16. *Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* (2001). 84.; lásd még Robert D. Hales: Általános konferencia: A hit és a bizonyág erősítése. *Liahóna*, 2013. nov. 6–8.
 17. Lásd Robert I. Eaton és Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), 40.
 18. Henry B. Eyring, *Choose Higher Ground* (2013), 38.
 19. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), 118.
 20. Tan és a szövetségek 87:8; lásd még Tan és a szövetségek 45:32.
 21. Lásd Tan és a szövetségek 52:14.
 22. Lásd Neil L. Andersen, “Find Our Cousins!” (address given at RootsTech 2014 Family History Conference, Feb. 8, 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
 23. Lásd David A. Bednar: A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 24–27.
 24. Lásd Hélmán 7:9.
 25. János 14:18.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

A reménység felbecsülhetetlen öröksége

Amikor úgy döntötök, hogy megköttök vagy megtartotok egy szövetséget Istennel, egyben azt is eldöntitek, hogy a remény örökségét hagyjátok azokra, akik talán követik a példátokat.

Drága fivéreim és nőtestvéreim! Néhányatokat Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza misszionáriusai hívtak el erre a gyűlésre. Lehet, hogy ezek a misszionáriusok már meg is kértek benneteket arra, hogy hozzátok meg a döntést, hogy a keresztkedés által szövetségre léptek Istennel.

Néhányan azért hallgattok most bennünket, mert elfogadtátok egy olyan szülő, feleség vagy talán egy gyermek hívását, aki azt remélte, úgy döntötök, hogy az Istennel már megköttötök szövetségeiteket újra életetek középpontjába helyezitek. Néhányan azért vagytok itt, mert már meghoztátok a döntést, hogy visszatértek a Szabadító követéséhez, ma pedig az Ő kitárt karjainak örömét élvezitek.

Akárkik és akárhol is vagytok, több ember boldogságát tartjátok a kezetekben, mint azt most el tudjátok képzelni. Mindennap és minden órában dönthettek úgy, hogy megköttök vagy megtartotok egy szövetséget Istennel.

Akárhol is legyetek az örök élet ajándékának megörökléséhez vezető ösvényen, kezetekben van a lehetőség, hogy sokaknak megmutassátok a nagyobb boldogság felé vezető utat. Amikor úgy döntötök, hogy megköttök vagy megtartotok egy szövetséget Istennel, egyben azt is eldöntitek, hogy a remény örökségét hagyjátok azokra, akik talán követik a példátokat.

Ti is és én is megáldattunk egy ilyen örökség ígéretével. A saját életemben tapasztalt boldogságom zöméért egy olyan embernek tartozom köszönettel, akivel a halandó életben soha nem találkoztam. Árva gyermek volt, és később az egyik dédapám lett. A remény felbecsülhetetlen örökségét hagyta rám. Hadd meséljek kicsit arról, milyen szerepet játszott ezen örökségem létrehozásában.

Heinrich Eyringnak hívták. Dúsgazdag családban látta meg a napvilágot. Édesapjának, Edwardnak hatalmas birtoka volt a mai Németország területén

fekvő Coburgban. Édesanyja Charlotte von Blomberg vikontessz volt. Anyai nagyapja a porosz király földjeinek viselte gondját.

Heinrich dédapám Charlotte és Edward Eyring első fia volt. Charlotte a harmadik gyermeke születése után, 31 éves korában halt meg, Edward pedig nem sokkal utána hunyt el, miután elveszítette az összes ingóságát és vagyonát egy rossz befektetés miatt. Még csak 40 éves volt. Három árva gyermeket hagyott hátra.

Heinrich, a dédapám, mindkét szülőjét és hatalmas földi örökségét veszítette el. Földönfutóvá lett. Saját történetében feljegyezte, hogy minden reményét abban látta, ha Amerikába vándorol. Habár sem családtagjai, sem pedig barátai nem voltak ott, reménnyel töltötte el az utazás. Először New York Citybe ment. Később a Missouri állambeli St. Louisba költözött.

St. Louisban az egyik munkatársa egy utolsó napi szent volt. Tőle kapott egy példányt a Parley P. Pratt elder által írt egyik füzetből. Elolvasta, majd minden lehetséges dolgot megpróbált kideríteni az utolsó napi szentekről. Imádkozott, hogy megtudja, vajon tényleg megjelentek-e angyalok az embernek, hogy vajon tényleg van-e egy élő próféta, és hogy valóban egy igaz és kinyilatkoztatott vallásra lelt-e.

Kéthavi alapos tanulmányozás és ima után Heinrich az egyik álmában azt az utasítást kapta, hogy keresztkedjen meg. A szertartást egy bizonyos William Brown elder végezte, akinek a nevét és a papságát is szent emlékként őrzöm. Heinrich 1855. március 11-én, reggel 7:30-kor keresztkedett meg egy esővízzel teli medencében.

Úgy hiszem, Heinrich Eyring már akkor tudta, hogy amit én tanítok nektek ma, az igaz. Tudta, hogy az örök életből fakadó boldogság csupán az örökké tartó családi kötelékek által

jöhet létre. Habár nem sokkal korábban talált rá az Úr boldogságtervére, mégis tudta, hogy az örökkévaló öröm iránti reménye azon múlik, hogy mások is az ő példáját kövessék a saját szabad akaratukból. Az ő örök boldogság iránti reménye a még meg nem született embereken múltott.

A családunkra örökül hagyott remény részeként a leszármazottaira hagyta a történetét.

E történet által érzem az azok iránti szeretetét, akik közülünk majd követik a példáját. Az ő szavaival kifejezve, érzem azon reményét, hogy a leszármazottai esetleg úgy döntenek, hogy követik őt a mennyei otthonunkba visszavezető úton. Tudta, hogy ez nem egyetlen hatalmas döntés lesz, hanem sok kis döntés sorozata. Történetének feljegyzéséből idézek:

„Az első alkalomtól kezdve, hogy beszélni hallottam Andrus eldert..., Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza mindegyik gyűlésén ott voltam. Nagyon ritkán fordult elő, hogy ez nem sikerült, mivel kötelességemnek éreztem a részvételt.

Azért jegyzem le ezt a saját történetem részeként, hogy a gyermekeim

követhessék a példámat, és soha ne hanyagolják el... azon fontos kötelességüket, hogy [összegyűljenek] a szentekkel.”¹

Heinrich tudta, hogy az úrvacsorai gyűléseken megújíthatjuk azon ígéretünket, hogy mindig megemlékezünk a Szabadítóról, hogy Lelke velünk legyen.

Ez a Lélek támogatta őt a misszióján is, melyre alig néhány hónappal azután kapott elhívást, hogy elfogadta a keresztelési szövetséget. Örökségül azt a példáját hagyta hátra, hogy végig hithű maradt a hat éven át tartó missziójához, melyet az úgynevezett Indián Területeken teljesített. A missziós felmentéséért az Oklahomától Salt Lake Cityig tartó több mint 1700 km-es út egy részét gyalog, majd ekhós szekéren tette meg.

Nem sokkal azután Isten prófétája elhívta, hogy Dél-Utahba költözzön. Onnan – egy másik elhívásnak engedelmeskedve – szülőföldjére, Németországba utazott missziót szolgálni. Ezt követően elfogadta az Úr Jézus Krisztus egyik apostolának felkérését arra, hogy Mexikó északi részén segédkezzen az utolsó napiszent kolóniák felépítésében. Onnan aztán ismét

teljes idejű misszionáriusnak hívták el, ezúttal Mexikóvárosba. Mindig nagy becsben tartotta az elhívásait. Ma egy kis temetőben nyugszik Mexikóban, a Chihuahua tartománybeli Colonia Juárezben.

Ezeket a tényeket nem azért osztottam meg veletek, hogy az ő vagy az utódai nevében arassak le bármilyen babért. Azért idézem fel ezeket a tényeket, hogy tiszteletemet fejezzem ki a hit és a remény azon példájáért, mely a szívében lakozott.

Azért fogadta el ezeket az elhívásokat, mert hitt abban, hogy a feltámadt Krisztus és Mennyei Atyánk megjelentek Joseph Smithnek abban a New York állambeli ligetben. Azért fogadta el az elhívásait, mert hitt abban, hogy az Úr egyházában visszaállítottak a papsági kulcsok, és hatalmuk által a családokat örökre egymáshoz lehet pecsételni, amennyiben elegendő hittel rendelkeznek a szövetségeik megtartásához.

Az őszámhoz, Heinrich Eyringhoz hasonlóan lehet, hogy ti is az elsők vagytok a családotokban, akik elől jártok a szorgalommal és hittel megtartott szent szövetségek örök élethez vezető ösvényén. Minden szövetséggel járnak kötelességek és ígéretes is. Ezek a kötelességek, akár csak Heinrich esetében, mindannyiunk számára olykor egyszerűek, de gyakran nehezek is. Ne feledjük azonban, hogy a kötelességeknek néha azért kell neheznek lenniük, mert azzal a céllal adattak, hogy előre mozdítsanak bennünket az ösvényen, melynek végén Mennyei Atyánkkal és az Ó Szeretett Fiával, Jézus Krisztussal élhetünk örökké a családunkkal együtt.

Emlékezték az Ábrahám könyvében leírt szavakra:

„És állt közöttük egy, amelyik hasonló volt Istenhez, és így szólt azokhoz, akik vele voltak: Lemegyünk,

mert van ott tér, és veszünk ezekből az anyagokból, és alkotunk egy földet, amelyen ezek lakhatnak;

És próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik;

És akik megtartják első állapotukat, azoknak több adatik; és akik nem tartják meg első állapotukat, azoknak nem lesz dicsősége ugyanabban a királyságban azokkal, akik megtartják első állapotukat; és akik megtartják második állapotukat, azoknak dicsőség adatik fejükre örökkön örökké.”²

A második állapotunk megtartása az Istennel kötött szövetségeink megkötésén és azon múlik, hogy hithűen eleget teszünk-e a tőlünk megkövetelt kötelelıségeknél. Ahhoz, hogy életre szólóan meg tudjuk tartani a szent szövetségeinket, szükségünk van a Jézus Krisztusba mint Szabadítónkba vetett hitre.

Ádám és Éva bukása miatt egyetemes örökségként kaptuk a kísértéseket, megpróbáltatásokat és a halált is. Mennyei Atyánk azonban megajándékozott bennünket az Ő Szeretett Fiával, Jézus Krisztussal, hogy a Szabadítónk legyen. Jézus Krisztus engesztelésének e hatalmas ajándéka és áldása hozza el számunkra ezt az egyetemes örökséget: a feltámadás ígérését, valamint az örök élet lehetőségét minden erre a földre született ember számára.

Az Isten áldásai közötti legnagyobb áldásban – az örök életben – csak akkor lehet részünk, ha megköjtjük Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában felkínált szövetségeket az Ő felhatalmazott szolgálói által. A bukás miatt mindannyiunknak szüksége van a keresztelés tisztító hatására, valamint arra, hogy kézrátétel által elnyerjük a Szentlélek ajándékát. Ezeket a szertartásokat azoknak kell elvégezniük, akik megfelelı

papsági felhatalmazással rendelkeznek. Azután pedig Krisztus világossága és a Szentlélek által tudjuk megtartani az Istennel kötött összes szövetséget, különösképp azokat, melyeket az Ő templomaiban nyerhetünk el. Csakis e módon és e segítség által tud bárki is igényt tartani az Isten gyermekeként egy örökkévaló családban őt megillető jogos örökségére.

Lehet, hogy néhányatok számára, akik most hallgattok engem, ez szinte reménytelen álmoknak tűnik.

Látatok már hithű szülöket, akik olyan gyermekek miatt búslakodnak, akik elutasították az Istennel kötött szövetségeiket, vagy úgy döntöttek, hogy megszegik azokat. Ezek a szülök azonban bátorságot és reményt meríthetnek más szülök példájából.

Alma fia és Móziás király fiai is visszatértek az Isten parancsolatai és szövetségei elleni vad lázadásból. Az ifjabb Alma tanúja lehetett annak, amikor fia, Koriánton a hatalmas bűnből a hithű szolgálat felé fordult. A Mormon könyve feljegyezz egy olyan csodát is, amikor a lámániták elhagyták az igazlelkűség gyűlöletének hagyományait, és szövetséget kötöttek, hogy inkább meghalnak, de fenntartják a békét.

A fiatal Almához és Móziás fiaihoz angyal küldetett, aki az atyáik, valamint Isten népének hite és imái miatt jött el hozzájuk. E példákából, melyek során az engesztelés hatalma munkálkodott az emberi szívekben, ti is bátorságot és vigaszt meríthettek.

Az Úr mindannyiunk számára megadta a remény forrását, akik azon munkálkodunk, hogy segítsünk szeretteinknek elfogadni örökkévaló örökségüket. Ígéretek adott nekünk, miközben azon igyekszünk, hogy akkor is Őhöz vigyük az embereket, amikor azok ellenállnak a hívásának. Az ellenállásuk elsomorítja Őt, azonban nem adja fel, és nekünk sem

szabad feladnunk. Kitartó szeretetével tökéletes példát állít számunkra: „És mily gyakran összegyűjtöttek volna benneteket, miként a tyúk szárnyai alá gyűjti csibéit, igen, Ő ti, Izráel házának népe, akik elbuktatok; igen, Ő ti, Izráel házának népe, akik Jeruzsálemben laktok, és ti is, akik elbuktatok; igen, mily gyakran összegyűjtöttek volna benneteket, miként a tyúk összegyűjti csibéit, és ti nem akartátok.”³

Számíthatunk a Szabadító azon töretlen vágyára, hogy Mennyei Atyánk összes lélekgyermekét hazavigye Őhöz. Ebben a vágyban minden hithű szülő, nagyszülő és dédszülő osztozik. Mennyei Atyánk és a Szabadító tökéletes példát mutatnak abban, amit mi is megtehetünk és meg is kell tennünk. Soha nem kényszerítik ki az igazlelkűséget, mivel az igazlelkűséget választani kell. Felismerhetővé teszük számunkra az igazlelkűséget, és engedik meglátnunk azt is, hogy annak gyümölcse milyen ízletes.

Minden ember, aki a világra született, elnyeri Krisztus világosságát, mely segít látnunk és éreznünk, mi a helyes és mi a helytelen. Isten halandó szolgálókat is küldött, akik a Szentlélek által segítenek nekünk felismerni azt, hogy Ő mit szeretne, hogy megtegyünk, és mi az, amit megtilt. Isten vonzóvá teszi a helyes döntések meghozatalát azáltal, hogy érezteti velünk e döntéseink hatásait. Ha a jót választjuk, a megfelelő időben boldogságra lelünk. Ha a gonosz dolgokat választjuk, idővel bánatban és megbánásban lesz részünk. Ezekben a következményekben biztosak lehetünk. Gyakran azonban ezeket csak később érezzük. Ennek pedig oka van. Ha az áldásokat azonnal elnyernénk, a helyes dolgok választása nem építené a hitet. Mivel pedig a bánat is szinte mindig sokkal később érkezik, hitre van szükség

ahhoz, hogy idejekorán érezzük a bűnbánatra való törekvés szükségességét, és ne csak akkor, amikor már a bűn fájdalmas és szomorú következményeit viseljük.

Lehi atya is kesergett egyes fiai és családjaik döntései miatt. Ő maga nagyszerű és jó ember volt – Isten egyik prófétája. Gyakran tett nekik bizonytságot Szabadítónkról, Jézus Krisztusról. Az engedelmesség és szolgálat példája volt, amikor az Úr elhívta, hogy hagyja hátra minden földi tulajdonát, hogy ezáltal megmentse családját a pusztulástól. Még az élete végén is folyamatosan bizonytságot tette a gyermekeinek. A Szabadítóhoz hasonlóan – és azon hatalma ellenére, hogy belélasson a szívükbe, és lássa a szomorú és a csodás jövőt egyaránt – Lehi továbbra is kinyújtott karokkal igyekezett a családját a szabadítás felé vonni.

Napjainkban Lehi atya leszármazottjainak milliói igazolják vissza az ő irántuk érzett reményét.

De mit tehetek ti és én azért, hogy Lehi példájából merítsünk? Tanulhatunk példájából, ha imádságos lélekkel tanulmányozzuk a szentírásokat és átgondoljuk az olvasottakat.

Azt javaslom, hogy rövid és hosszú távra egyaránt tekintve próbáljátok meg átadni családotoknak a remény örökségét. Rövid távon lesznek gondok, Sátán pedig üvöltöni fog. És vannak olyan dolgok, melyekre türelmesen és hittel kell várni, tudva azt, hogy az Úr az Ő saját módján és idejében cselekszik.

Vannak olyan dolgok, melyeket már korán megtehettek, amikor a szeretteitek még fiatalok. Ne feledjétek, hogy a napi családi ima, a családi szentírás-tanulmányozás, valamint bizonytságunk úrvacsorai gyűlésen történő megosztása könnyebb és sokkal hatékonyabb, amikor a gyermekek még fiatalabbak. A gyermekek

gyakran sokkal fogékonyabbak a Lélekre, mint azt gondoljuk.

Idősebb korokban majd emlékezni fognak a himnuszokra, melyeket veletek énekeltek. A zene felidézésén túl azonban emlékezni fognak a szentírások és a bizonytságok szavaira is. A Szentlélek képes minden dolgot az eszükbe juttatni, viszont a szentírások és a himnuszok szavai lesznek a legtartósabbak. Ezek az emlékek visszatérítő erőként fognak szolgálni akkor, amikor egy időre – akár évekre is – letévednek az örök élet felé vezető ösvényről.

Szükségünk van a hosszú távú látásmódra, amikor szeretteink a világ vonzásába kerülnek, a kételkedés fellegei pedig látszólag elborítják a hitüket. Megadatott nekünk a hit, a remény és a jószívűség, hogy vezessen bennünket, őket pedig megerősítse.

Tanúja voltam ennek, miközben Isten két élő prófétája mellett is szolgáltam tanácsosként. Minden próféta egyedi személyiséggel rendelkezik, ám úgy tűnik, hogy mégis közös bennük a következetes optimizmus. Amikor valaki valamilyen aggasztó dologra hívja fel a figyelmet az egyházban, leggyakrabban csak azt mondják: „Ő, majd minden megoldódik.” Általában sokkal jobban ismerik az adott problémát azoknál, akik felhívják rá a figyelmüket.

Ismerik továbbá az Úr útját, így mindig reményteljesek az Ő

királyságával kapcsolatban. Tudják, hogy Ő áll az egyház élén. Ő pedig mindenható és gondoskodó. Ha hagyjátok, hogy Ő vezesse a családokat, minden megoldódik majd.

Heinrich Eyring néhány utódja is látszólag letévedt az ösvényről. Az ükunokái közül azonban sokan már reggel 6-kor elmennek Isten templomaiba, hogy szertartásokat végezzenek azon őseikért, akikkel soha nem is találkoztak. Az általa rájuk hagyott remény öröksége készíteti őket erre. Olyan örökséget hagyott hátra, melyre számos leszármazottja formál jogot.

Mindazon dolgok után, melyeket hittel megtehetünk, az Úr a reményeinket sokkal nagyobb áldásokká alakítja a családjaink számára, mint azt el tudjuk képzelni. Gyermekeként a legjobbat akarja a számukra és számunkra is.

Mindannyian egy élő Isten gyermekei vagyunk. A názareti Jézus az Ő Szeretett Fia és a mi feltámadt Szabadítónk. Ez az Ő egyháza. Megtalálhatók benne a papság kulcsai, így a családok örökké együtt lehetnek. Ez számunkra a remény mindennél becsesebb öröksége. Bizonytságot teszem arról, hogy ez igaz. Az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Henry Eyring reminiscences, 1896, typescript, Church History Library, 16–21.
2. Ábrahám 3:24–26.
3. 3 Nefi 10:5.

Előterjeszti: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét; Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben; és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!
Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson és Neil L. Andersen.

USA, Utah, Washington

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!
Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a Tizenkét Apostol Kvórumát mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Ez alkalommal őszinte elismeréssel javasoljuk Tad R. Callister elder felmentését az általános felhatalmazotti szolgálatából és a Hetvenek Kvórumainak Elnökségéből.

Mindazok, akik velünk együtt szeretnék kifejezni köszönetüket a szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Lynn G. Robbins eldert a Hetvenek Kvórumainak Elnöksége tagjaként.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Akik nem értenek egyet, hasonlóképpen jelezzék!

Javasoljuk a következő területi hetvenesek felmentését 2014. május 1-jei hatállyal: Pedro E. Abularach, Julio A. Angulo, Victor A. Asconavieta, Duck Soo Bae, Juan C. Barros, Colin H. Bricknell, Dennis C. Brimhall, Thomas M. Cherrington, Kim B. Clark, Wynn R. Dewsnup, Rodolfo C. Franco, G. Guillermo Garcia, Julio C. González, Mauro Junot De Maria, Larry S. Kacher, David E. LeSueur, Paulo C. Loureiro, Steven J. Lund, Abraham Martinez, Hugo E. Martinez, Sergey N. Mikulin, Christopher B. Munday, Hirofumi Nakatsuka, Chikao Oishi, Alejandro S. Patanía, Renato M. Petla, Anatoly K. Reshetnikov, Jonathan C. Roberts, J. Craig Rowe, Robert B. Smith, Warren G. Tate, Hesbon O. Usi, Taniela B. Wakolo, Randy W. Wilkinson és Chi Hong (Sam) Wong.

Azok, akik szeretnék kifejezni

köszönetüket ezen testvérek kiváló szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Őszinte nagyrabecsülésünket kifejezve javasoljuk a Vasárnapi Iskola általános elnökségének, vagyis Russell T. Osguthorpe, David M. McConkie és Matthew O. Richardson testvérek felmentését.

Hasonlóképpen felmentjük a Vasárnapi Iskola általános testületének tagjait is.

Mindazok, akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezen fivérek és nőtestvérek kiváló szolgálatáért és elkötelezettségéért, kérem, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk a Hetvenek Első Kvóruma új tagjaiként a következő személyeket: Chi Hong (Sam) Wong és Jörg Klebingat; a Hetvenek Második Kvóruma új tagjaiként pedig a következő személyeket: Larry S. Kacher és Hugo E. Martinez.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Akik ellenzik, hasonlóképpen jelezzék!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új területi hetvenesként: Julio Cesar Acosta, Blake R. Alder, Alain C. Allard, Taiichi Aoba, Carlos F. Arredondo, Vladimir N. Astashov, Jorge T. Becerra, Michael H. Bourne, Romulo V. Cabrera, Jose Claudio F. Campos, Nicolas Castañeda, Walter Chatora, Fook Chuen Zeno Chow,

J. Kevin Ence, K. Mark Frost, Mauricio G. Gonzaga, Leonard D. Greer, Jose Isaguirre, Michael R. Jensen, Adolf Johan Johansson, Tae Gul Jung, Wisit Khanakham, Serhii A. Kovalov, Sergio Krasnoselsky, Milan F. Kunz, Bryan R. Larsen, Geraldo Lima, W. Jean-Pierre Lono, Tasara Makasi, Khumbulani Mdletshe, Dale H. Munk, Eduardo A. Norambuena, Yutaka Onda, Raimundo Pacheco De Pinho, Marco Antonio Rais, Steven K. Randall, R. Scott Runia, Alexey V. Samaykin, Edwin A. Sexton, Raul H. Spitale, Carlos Walter Treviño és Juan A. Urrea.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Akik nem értenek egyet, hasonlóképpen jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Tad R. Callistert a Vasárnapi Iskola általános elnökeként, John S. Tannert első tanácsosként és Devin G. Durrantet második tanácsosként.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Szeretnénk megjegyezni, hogy Tanner testvér és Durrant testvér jelenleg misszióelnökként szolgálnak, ezért nincsenek jelen itt, a Konferencia-központban.

A Vasárnapi Iskola általános elnökségében betöltött hivatalos szolgálatukat 2014 júliusában kezdi meg, miután felmentették őket a misszióelnökségből.

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Aki ellenzi, jelezze!

Köszönjük, testvérek, a támogató szavazataitokat, az állandó hiteteket és az értünk elmondott imáitokat!

Felkérjük az újonnan elhívott általános felhatalmazottakat, hogy jöjjenek előre és foglalják el a helyüket az emelvényen. ■

Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg 2013. évi jelentése

Benyújtotta: Kevin R. Jergensen

az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg ügyvezető igazgatója

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége részére

Kedves Fivérek! Ahogy azt a Tan és a szövetségek 120. szakasza kinyilatkoztatás által előírja, a tized felett rendelkező tanács – mely az Első Elnökségből, a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint az Elnöklő Püspökségből áll – hagyja jóvá az egyházi pénzalapok felhasználását. Az egyházi szervezetek a jóváhagyott költségvetések, irányelvek és eljárások szerint használják fel a pénzalapokat.

Az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg – melynek személyzete okleveles szakértőkből áll, és független minden más egyházi részlegtől – felelős a könyvvizsgálatok elvégzéséért, melyeknek célja a pénzalapok bevételeinek és kiadásainak ellenőrzése, valamint

az egyházi vagyon védelmezése.

Elvégzett könyvvizsgálataink alapján az Egyházi Könyvvizsgálói Részleg azon a véleményen van, hogy minden pénzeszköz, beérkezett felajánlás, kiadás és az egyház vagyona a 2013. évben a jóváhagyott egyházi költségvetéseknek, irányelveknek és könyvelési gyakorlatnak megfelelően lett felhasználva és nyilvántartva. Az egyház a tagjainak tanított gyakorlatokat követi, miszerint éljünk anyagi lehetőségeink keretein belül, kerüljük az adósságot, és tegyünk félre a szükség idejére.

Tisztelettel benyújtja:

Egyházi Könyvvizsgálói Részleg
Kevin R. Jergensen
ügyvezető igazgató ■

A 2013. év statisztikai jelentése

Benyújtotta: Brook P. Hales

az Első Elnökség titkára

Az egyház tagjainak tájékoztatásául az Első Elnökség a következő statisztikai jelentést tette közzé az egyház növekedéséről és állapotáról a 2013. december 31-i adatok szerint.

Egyházi egységek

Cövekek	3 050
Missziók	405
Kerületek.....	571
Egyházközösségek és gyülekezetek	29 253

Egyháztagság

Teljes taglétszám	15 082 028
Új gyermekek nyilvántartásba vétele 2013-ban	115 486
Megkeresztelt megtértek 2013-ban.....	282 945

Misszionáriusok

Teljes idejű misszionáriusok.....	83 035
Egyházzszolgálati misszionáriusok	24 032

Templomok

2013-ban felszentelt templomok (Hondurasi Tegucigalpa templom).....	1
Működő templomok az év végén.....	141

Russell M. Nelson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Engedjétek, hogy megmutatkozzon a hitetek!

Az örökkévaló rendeltetések felé vezető ösvényen haladva, nap mint nap növeljétek a hiteteket. Hirdessétek a hiteteket! Engedjétek, hogy megmutatkozzon a hitetek!

Kedves fivérek és nőtestvérek, a legmélyebb szeretet és hála érzését fejezzük ki irántatok. Hálásak vagyunk, hogy feladataink közéték szólítanak.

Nemrégiben, egy repülőút során, a pilótánk bejelentette, hogy az ereszkedés során légörvények várhatók, ezért minden utas szorosan kapcsolja be a biztonsági övét. Úgy is lett: jöttek a légörvények. Igazán rázós volt. A folyosó másik oldalán, pár sorral hátrébb, egy rémült asszony pánikolt. Minden egyes ijesztő huppanásnál és rázkódó lökésnél hangosan felsikított. A férje sikertelenül próbálta megnyugtatni. Hisztérikus kiáltásai újra és újra felhangzottak, míg csak ki nem jutottunk a légörvények közül, és biztonságban le nem szálltunk. Szorongásának idején sajnálatot éreztem iránta. Mivel a félelem ellenszere a hit, magamban azt kívántam, bárcsak megerősíthetném a hitét.

Később, amikor az utasok sorra hagyták el a gépet, az asszony férje

megszólított. Ezt mondta: „Sajnálom, hogy a feleségem ennyire megrémült. Csak azzal tudtam nyugtatgatni, hogy »Nelson elder is a gépen utazik, nem kell aggódnod.«”

Azt nem tudom, hogy mennyire kellett volna megnyugtatnia őt a jelenlétemnek azon a járaton, de annyit kijelenthetek, hogy a halandó élet egyik valósága, hogy a hitünkre próbák és kihívások várnak. Ezek a próbák néha akkor érnek, amikor úgy tűnik, hogy élet-halál helyzetbe kerültünk. E rémült asszony számára a vadul rázkódó repülő jelentette azt a bizonyos pillanatot, amikor szembesültünk hitünk erejével.

Amikor a hitről beszélünk – a hegyeket elmozdítani képes hitről –, akkor nem bármilyen hitről beszélünk, hanem az Úr Jézus Krisztusba vetett hitről. Megerősíti az Úr Jézus Krisztusba vetett hitet, amikor tanulunk Őröla és a vallásunk szerint élünk. Jézus Krisztus tanát az Úr úgy tervezte meg, hogy segítsen növelni a hitünket.

A mai szóhasználatban azonban a *vallás* sokféle jelentéssel bírhat sokféle ember számára.

A *vallásra* használt szó számos nyelven a latin religio szóból ered, amely az Istenhez való visszakapcsolódásra, összekötésre utal.¹ Feltehetjük magunknak a kérdést: olyan biztosan kötődünk-e Istenhez, hogy megmutatkozik a hitünk, esetleg valójában valami teljesen máshoz kötődünk-e? Hallottam már például olyan beszélgetéseket hétfő reggelente, amelyek az előző napi mérkőzésekről szóltak. Néhány ilyen lelkes sportrajongóval kapcsolatban azon tanakodtam, hogy vajon az ő vallásuk talán csak egy pattogó labdához köti-e őket.

Feltehetjük magunknak a kérdést: mibe vetjük a hitünket? Egy csapatba? Egy márkába? Egy hírességbe? A legjobb csapatok is elbukhatnak. A hírességek csillaga leáldozhat. Csak Egyetlen Lény létezik, akiben a hitetek mindig biztonságban van, méghozzá az Úr Jézus Krisztus. És arra is szükség van, hogy megmutatkozzon a hitetek!

Isten a tízparancsolat *első* helyén jelentette ki: „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.”² Ezt is mondta: „Minden gondolatban reám tekintetek; ne kételkedjétek, ne féljétek!”³ Mégis oly sok ember csak a bankszámlájának egyenlegében keres megnyugvást, embertársaiban pedig követendő példákat.

Az orvosok, a tudósok és a politikusok gyakran szembesülnek a hitük próbára tételével. Vajon meg fog-e mutatkozni a vallásuk, miközben céljaik megvalósítására törekednek, vagy éppen rejtve marad? Az Istenhez vagy az emberekhez kötődnek-e?

Évtizedekkel ezelőtt hasonló próbatételben volt részem, amikor az orvosi karon dolgozó egyik kollégám megrótt, amiért nem választottam szét a szakmai tudásomat a vallási

meggyőződésemtől. Nyomatékosan megkért, hogy *ne* vegyítsem a kettőt. Hogy tehetnék ilyet? Az igazság az igazság! Az igazság oszthatatlan, és egyik része sem mellőzhető.

Akár tudományos laboratórium-ban, akár kinyilatkoztatás útján válik nyilvánvalóvá egy igazság, minden igazság Istentől ered. Minden igazság része Jézus Krisztus evangéliumának.⁴ Engem mégis arra kértek, hogy rejtsem el a hitemet. Nem tettem eleget a kollégám kérésének. Engedtem, hogy megmutatkozzon a hitem!

Minden szakmai ügyre vonatkoznak a szabatosság szigorú követelményei. A tudósok kényesen ügyelnek véleménynyilvánítási szabadságukra. Nem élhető meg azonban teljes szabadság, ha emberi rendeletekkel „számúzik” bárki tudásának bármely részét.

A lelki igazságok – különösen az isteni parancsolatok – nem hagyhatók figyelmen kívül. Az isteni parancsolatok betartása áldásokat eredményez, minden alkalommal! Az isteni parancsolatok megszegése az áldások elvesztését eredményezi, minden alkalommal!⁵

A világ tele van problémákkal, mert tökéletlen emberek népesítik be. Célkitűzéseiket és vágyaikat erősen befolyásolja a hitük vagy annak hiánya. Sokan vannak, akik Isten helyett más dolgokat tartanak fontosabbnak.

Vannak, akik vitatják a vallás érvényét a mai életben. Ahogy minden eddigi korszakban, ma is vannak olyanok, akik kigúnyolják vagy elítélik a vallás szabad gyakorlását. Egyesek még a világ bizonyos bajaiért is a vallást hibáztatják. Kétségkívül voltak idők, amikor a vallás nevében követtek el kegyetlen tetteket. Azonban az Úr tiszta vallása szerinti élet – avagy az arra való törekvés, hogy Jézus Krisztus igaz tanítványai legyünk – olyan életvitel és napi elköteleződés, amely isteni útmutatást eredményez. Amikor gyakoroljátok a vallásokat, akkor a hiteteket alkalmazzátok. Engeditek, hogy megmutatkozzon a hitetek.

Az Úr tudta, hogy a gyermekeinek meg kell majd tanulniuk megtalálni Őt. „Mert szoros a kapu – mondta Ő –, és keskeny az út, amely felmagasztosuláshoz... vezet, és kevesen vannak, akik megtalálják azt...”⁶

A szentírások nyújtják az egyik legjobb módot az utunk megelégsére és annak végigkövetésére. A szentírásbéli tudás becses védelmet is nyújt. A történelem során például az olyan fertőzések, mint a gyermekágyi láz, sok ártatlan anya és csecsemő életét követelték. Az Ószövetségben azonban már több mint 3000 éve leírták a fertőzött betegekkel való bánásmód helyes alapelveit!⁷ Sokan pusztultak

el, mert az ember tudás utáni kutatása nem volt tekintettel az Úr szavára!

Drága fivéreim és nőtestvéreim, minek vagyunk híján az életünkben, ha „mindenkor tanul[unk], de az igazság megismerésére soha el nem juthat[unk]”?⁸ Nagy tudást nyerhetünk a szentírásokból, és sugalmazásra tehetünk szert a hit imái révén.

Ha így teszünk, az segít majd a napi döntéseink meghozatalában. Különösen akkor, amikor az emberi törvényeket alkotják és alkalmazzák, Isten törvényeinek kell állandó mércéül szolgálniuk számunkra. Amikor vitatott témákkal foglalkozunk, először mindig keressük Isten útmutatását.

Vonatkoztassunk „minden szentírást magunkra... , hogy az hasznunkra és okulásunkra legyen”⁹. Veszély rejtőzik abban, amikor megpróbáljuk részekre osztani magunkat az olyan kifejezésekkel, mint „a magánéletem” vagy akár „a legjobb formám”. Ha bárki megkísérli ilyen különálló rekeszekre tagolni az életét, akkor soha nem fogja elérni a személyes feddhetetlensége legteljesebb állapotát – soha nem fog mindazzá válni, amivé az *igazi* énje válhatna.

A népszerűség kísértése oda vezethet, hogy a közvélekedés fontosabbá válik Isten igéjénél. A politikai kampányok és marketingstratégiák gyakran terveznek közvélemény-kutatási

eredményekre támaszkodva. Az ilyen kutatások eredményei sokat elárulnak. *De* aligha használhatók az Isten parancsolataival való szembeszegülés megindoklására! Még ha „mindenki csinálja” is, a helytelen soha nem válik helyessé. A gonoszság, tévedés és sötétség soha nem válik igazsággá, ha mégoly népszerű is. A szentírásbeli intés így szól: „Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik...”¹⁰

Az első világháború után népszerűvé vált egy pikáns sanzon, amely azzal hirdette az erkölcstelenséget, hogy 50 millió ember nem lehet tévedésben. Valójában azonban 50 millió ember igenis *lehet* tévedésben – teljes tévedésben. Az erkölcstelenség továbbra is erkölcstelenség Isten szemében, aki egy napon majd megítéli minden tettünket és vágyunkat.¹¹

Állítsuk szembe a világban manapság annyira elterjedt félelmet és

hitetlenséget azzal a hittel és bátorsággal, melyet az oly nagyon szeretett Emily lányom tanúsított, aki már a fátyol túoldalán él. Amikor ráktól gyötört teste a halandó élete végén járt, Emily már beszélni is alig tudott. Mégis mosolyogva mondta nekem: „Apa, ne aggódj miattam. Tudom, hogy minden rendben lesz velem!” Abban a gyengéd pillanatban Emily hite megmutatkozott – ragyogóan mutatkozott meg –, pont amikor a legnagyobb szükségünk volt rá.

Ez a gyönyörű, ötgyermekes anya teljes hittel rendelkezett Mennyei Atyjában, az Ő tervében, és a saját családja örök jólétében. Biztonsággal kötődött Istenhez. Teljességgel hithű volt az Úrral és a férjével kötött szövetségeihez. Szerette a gyermekeit, mégis megbékélt, annak ellenére, hogy tudta, hamarosan elválnak útjaik. Hite volt a jövőjében és az ő jövőjükben, mert hite volt Mennyei Atyánkban és az Ő Fiában.

1986-ban Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „Természetesen szembesülni fogunk a félelemmel, megtapasztaljuk a gúnyolódást, és ellenállásban lesz részünk. Legyen bátorságunk szembeszállni a közvéleménnyel, és kiállni a tantétel mellett. A bátorság és nem a kompromisszum az, amely előhozza Isten jóváhagyó mosolyát. [...] Emlékeztetek arra, hogy mindenkinek megvannak a maga félelmei; azoknak azonban, akik [hittel] néznek szembe a félelemmel, bátorságuk is van.”¹²

Monson elnök tanácsa időtlen! Könyörgök hozzátok, drága fivéreim és nőtestvéreim, hogy az örökkévaló rendeltetések felé vezető ösvényen haladva, nap mint nap növeljétek a hiteteket. Hirdessétek a hiteteket! Engedjétek, hogy megmutatkozzon a hitetek!¹³

Imádkozom, hogy legyen biztos kötődésetek Istenhez, hogy az Ő örök igazságai mindörökké a

szívetekbe legyenek vésve. Azért is imádkozom, hogy az életek során mindvégig engedjétek, hogy megmutakozzon a hitetek! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. A neolatin nyelvekben és az angol nyelvben is meghonosodott a latin *religio* szó valamely formája (pl. angol: religion). Eredete a latin *re-ligare*, „újra összekötni”. A szótó egyes latin eredetű magyar szavakban is megtalálható, úgymint obligát (kötelező), negligál (kötelezettséget elhanyagol), liga (szövetség). Ebben az értelemben a vallás Istenhez köti a hívőket.
2. 2 Mózes 20:3. Az Úr továbbá ezt mondta: „Térjete meg, és forduljatok el bálványaitoktól és minden útálatosságtoktól...” (Ezékiel 14:6).
3. Tan és a szövetségek 6:36.
4. Lásd Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 391.
5. Lásd Móziás 2:41; Tan és a szövetségek 58:30–33; 82:10. Ez a tantétel mindenkire igaz, mivel „nem személyválogató az Isten” (Cselekedetek 10:34; lásd még Moróni 8:12).
6. Tan és a szövetségek 132:22.
7. Lásd 3 Mózes 15:13.
8. 2 Timótheus 3:7.
9. 1 Nefi 19:23.
10. Ésaías 5:20.
11. A szentírás ezt tanítja: „...jőjete az Úrhoz, a Szenthez. Emlékezzetek rá, hogy az ő ösvényei igazlelkűek. Íme, keskeny az út az ember számára, de egyenes irányban fekszik előtte, és a kapu őrzője Izrael Szentje; és ő nem tart ott szolgát; és nincs másik út, csak a kapun keresztül, mert őt nem lehet félrevezetni, mert Őristen az ő neve” (2 Nefi 9:41).
12. Thomas S. Monson, „Courage Counts,” *Ensign*, Nov. 1986, 41. Más alkalommal Monson elnök ezt a sugalmazott intést intézte hozzánk: „A nagyszerű élethez ki kell fejlesztenünk azt a képességet, hogy a gondokat bátran, a csalódat vidáman, a diadalt alázatosan fogadjuk. [...] Egy élő Isten fiai és leányai vagyunk, akinek a képmására teremtettünk. [...] Nem vallhatjuk őszintén ezt a meggyőződést, ha nem tapasztaljuk meg az erő és hatalom mélyreható, új érzését, meghozzá az erőt az Isten parancsolatai szerinti élethez, az erőt a Sátán kísértéseinek való ellenálláshoz” (“Yellow Canaries with Gray on Their Wings,” *Ensign*, July 1973, 43).
13. „[T]artóztatok meg magatokat minden istentelenségtől” (Moróni 10:32). Ne tartsatok az emberektől jobban, mint Istentől (lásd Tan és a szövetségek 3:7; 59:5).

Richard G. Scott elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Példát adtam néktek”

A legnagyobb példa, aki valaha is élt a földön, a Szabadítónk, Jézus Krisztus. Arra hív minket, hogy kövessük e tökéletes példát.

Miközben azon kötelességemen elmélkedtem, hogy megosszam az evangéliumot, elgondolkodtam azon szeretteimen, kiknek gyengéd befolyása segített rátalálnom arra a menny által kijelölt útra, amely egyengette a lelki fejlődésemet. Életem meghatározó időszakában Mennyei Atyám mindig megáldott valakivel, aki eléggé törődött velem ahhoz, hogy segítsen megfelelő irányba terelni a döntéseimet. Ők megfogadták a Szabadító e szavait: „Mert példát adtam néktek, hogy a miképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek.”¹

Kisgyermekkoromban az édesapám nem volt az egyház tagja, az édesanyám pedig kevésbé tevékeny vált. A fővárosban, Washingtonban éltünk, míg édesanyám szülei 4000 kilométerrel odébb, Washington államban éltek. Néhány hónappal a nyolcadik születésnapom után Whittle nagymama átutazta az országot, hogy meglátogasson minket. Nagymama aggódott amiatt, hogy sem én, sem pedig a bátyám nem lettünk megkeresztelve. Nem tudom, mit mondott a szüleimnek erről, de azt tudom, hogy egy reggel a bátyámat és engem elvitt a parkba, és megosztotta velünk az érzéseit a keresztelkedés és az egyházi

gyűlések rendszeres látogatásának fontosságáról. Nem emlékszem az elhangzottak részleteire, de a nagymám szavai megmozdítottak valamit a szívemben, és hamarosan a bátyám és én is megkeresztelkedtünk.

A nagyfi továbbra is támogatott minket. Emlékszem, valahányszor a bátyámnak vagy nekem beszédet kellett mondanunk, telefonon kértünk tőle javaslatokat. Néhány napon belül kézzel írott beszéd érkezett a postával. Egy idő után már csak vázlatokat kaptunk, ami több erőfeszítést igényelt a részünkről.

Nagymama pont a megfelelő mennyiségű bátorsággal és tisztelettel segített az édesapánknak felismerni, milyen fontos, hogy elvigyen bennünket az egyházi gyűlésekre. Minden helyénvaló módon segített éreznünk az evangélium szükségességét az életünkben.

De ami a legfontosabb: tudtuk, hogy a nagyfi szeret minket, és szereti az evangéliumot. Csodálatos példa volt számunkra! Mily hálás vagyok azért a bizonyágért, melyet megosztott velem oly nagyon ifjú koromban. A hatása megváltoztatta az életem irányát, örökévaló áldásokat eredményezve.

Később, nem sokkal az egyetemi diplomám megszerzése előtt,

beleszerettem egy gyönyörű fiatal nőbe, Jeanene Watkinsba. Úgy gondoltam, ő is kezd mély érzéseket táplálni irántam. Egy este, mikor a jövőről beszélgettünk, ő megfontoltan egy olyan kijelentés felé terelte a szót, amely örökre megváltoztatta az életemet. Ezt mondta: „Ami a házasságkötést illeti, én egy hithű, visszatért misszionáriushoz szándékozom hozzámenni a templomban.”

Azelőtt nem sokat gondolkodtam a misszió, azon az estén azonban drámaian megváltozott a misszionáriusi szolgálat megfontolására irányuló motivációm. Hazamentem, és semmi másra nem tudtam gondolni. Egész éjjel ébren voltam. Másnap teljesen elvonta a figyelmemet a tanulásról. Sok imádkozás után elhatároztam, hogy felkeresem a püspökömet és elkezdem kitölteni a jelentkezésemet a missziómra.

Jeanene soha nem kért arra, hogy szolgáljak *érte* missziót. Szeretett engem annyira, hogy megosztotta velem a meggyőződéseit, majd lehetőséget adott, hogy magam dolgozzam ki, milyen irányt vegyen az életem. Mindketten szolgáltunk missziót, és később a templomban lettünk összepecsételve. Jeanene bátorsága és a hite iránti elkötelezettsége óriási hatással volt a közös életünkre. Biztos vagyok benne, hogy nem leltünk volna rá arra a boldogságra, melyet végül elértünk, ha ő nem hisz oly erősen a tantételben, hogy az Urat szolgáljuk először. Mily csodálatos és igazlelkű példa ő!

Whittle nagymama és Jeanene is szerettek engem annyira, hogy megosszák velem arról való meggyőződésüket, hogy az evangélium szertartásai és Mennyei Atyánk szolgálata megáldják majd az életemet. Egyikük sem kényszerített semmire, vagy éreztette velem, hogy rossz ember lennék. Egyszerűen szerettek engem, és szerették a Mennyei Atyát. Mindketten tudták,

hogy Isten többet tud kihozni az életemből, mint én magam. Bátran és szeretettel segítettek rálelnem a legnagyobb boldogság ösvényére.

Hogyan tudunk mindannyian ilyen jelentős befolyást gyakorolni? Meg kell bizonyosodnunk róla, hogy őszintén szeretjük azokat, akiknek segíteni kívánunk az igazlelkűségben, hogy ők is elkezdhesék kialakítani az Isten szeretetében vetett bizalmukat. A világban sokak számára az jelenti az első kihívást az evangélium elfogadásában, hogy kialakítsanak egy olyan Mennyei Atyába vetett hitet, aki tökéletesen szereti őket. Könnyebb kialakítani ezt a hitet, ha már vannak olyan barátaiik vagy családtagjaik, akik hasonló módon szeretik őket.

Ha bízhatnak a szeretetetekben, az segíthet nekik hinni Isten szeretetében. Akkor a ti szerető, megfontolt kommunikációtokon keresztül megáldatik az életük, amint megosztjátok az általatok tanult leckéket, a tapasztalataitokat, valamint azon tantételeket, melyeket a saját kihívásaitok megoldása érdekében követtetek. Mutassatok őszinte érdeklődést a jólétük iránt; majd pedig osszátok meg

a Jézus Krisztus evangéliumáról való bizonyosságokat.

Tantételekre és tanra alapozott módokon segíthettek nekik. Buzdítsátok azokat, akiket szerettek, hogy törekedjenek megérteni, mit kíván tőlük az Úr. Ennek egyik módja, hogy tegyetek fel nekik olyan kérdéseket, amelyek elgondolkodtatják őket, majd hagyjatok elegendő időt – akár órákat, napokat, hónapokat vagy még többet –, hogy elmélkedjenek és maguk jöjjenek rá a válaszokra. Lehet, hogy segítene nekik abban, hogy miként imádkozzanak, és hogyan ismerjék fel az imáikra kapott válaszokat. Tanítsátok meg nekik, hogy a szentírások elengedhetetlen forrásai a válaszok elnyerésének és felismerésének. Így segítetek majd nekik felkészülni a jövőbeli lehetőségekre és kihívásokra.

Isten célja, hogy „véghezvigy[e] az ember halhatatlanságát és örök életét”². Ez az alapja mindennek, amit teszünk. Néha olyannyira elterelik a figyelmünket az általunk lenyűgözőnek tartott dolgok, vagy annyira magával ragadnak minket a világi feladataink, hogy szem elől tévesztjük Isten céljait. Ha folyamatosan a legalapvetőbb

tantételekre összpontosítjátok az éle-
teteket, megértitek, mit kell tennetek,
és még több gyümölcsöt teremtke az
Úrnak, valamint még több boldogsá-
got saját magatoknak.

Amikor a szabadítás tervének
alapvető tantételeire összpontosítjátok
az éleketeket, jobban figyeltek arra,
hogy megosszátok, amit tudtok, mert
értitek az evangélium szertartásainak
örökkévaló jelentőségét. Oly módon
osztjátok majd meg ismereteiteket, ami
arra buzdítja barátaitokat, hogy meg
akarjanak erősödni lelkileg. Segíteni
fogtok szeretteiteknek elkötelezni
magukat amellet, hogy betartsák Isten
parancsolatait, és magukra vegyék
Jézus Krisztus nevét.

Ne feledjétek, hogy az egyének
megtérése csupán egy része a mun-
kának. Mindig törekedjete rá, hogy
megerősítsetek a családokat! Azzal a
jövőképelle tanítatok, hogy mennyire
fontos a családok összepecsételése a
templomban. Néhány családnak ez
évekbe telhet. A szüleimmel így tör-
tént. Az édesapám sok évvel utánam
keresztelkedett meg, és később össze-
pecsételtek a családukat a templom-
ban. Édesapám pecsételőként szolgál-
t a templomban, az édesanyám pedig
vele együtt szolgál. Ha rendelkeztek
a templomi pecsételő szertartások

jövőképelle, akkor segíteni fogtok
építeni Isten királyságát a földön.

Ne feledjétek: a szeretet az a szilárd
alap, amely lehetővé teszi, hogy hatás-
sal legyetek azokra, akiknek segíteni
akartok. Whittle nagymama és a
feleségem, Jeanene hatása jelentékte-
len lett volna, ha először nem tudtam
volna, hogy szeretnek engem és a
legjobbat akarják nekem az életben.

A szeretet mellett biztatok is ben-
nük! Néhány esetben nehéznek tűnhet
a bizalom kialakítása, de találjátok
meg a módját, hogy biztatok bennük.
Mennyei Atyánk gyermekei bámulatos
dolgokra képesek, amikor érzik, hogy

Ausztrália, Sydney

bíznak bennük. Isten minden gyer-
meke a halandóságban egyszer már a
Szabadító tervét választotta. Biztatok
benne, hogy ha lehetőségük adódik
rá, újra megteszik!

Osszatok meg szeretteitekkel olyan
tantételeket, amelyek segítenek nekik
előretörekedni az örök élet felé vezető
ösvényen. Ne feledjétek: mindannyian
sorról sorra fejlődünk. Ti is ugyanezt
a mintát követtétek az evangélium
megértésében. *Egyszerű* módokon
osszatok meg az evangéliumot.

A Jézus Krisztus engeszteléséről
való személyes bizonyosságokat erőtel-
jes eszköz. Ezt egészítik ki az olyan
források, mint az ima, a Mormon
könyve és más szentírások, valamint
a papsági szertartások iránti elköte-
lezettségetek. Mindez irányt ad majd
a Léleknek, akire oly nagyon fontos
támaszkodnotok.

Ahhoz, hogy eredményesek le-
gyünk, és úgy tegyünk, ahogy Krisztus
is tett,³ összpontosítsunk az evangé-
lium eme alapvető tantételére: *Jézus
Krisztus engesztelése lehetővé teszi,
hogy olyanná váljunk, mint Mennyei
Atyánk, hogy a családi egységeinkben
örökre együtt élhessünk.*

Nincs alapvetőbb tan e munkában,
mint Jézus Krisztus engesztelése. Min-
den megfelelő pillanatban tegyetek

bizonyosságot a Szabadítóról és az Ő engesztelő áldozatának erejéről. Használjatok olyan szentírásokat, amelyek Óróla és arról tanítanak, hogy miért Ő a tökéletes minta mindenki számára az életben.⁴ Szorgalmasan kell tanulnotok. Ne kerítsenek benneteket annyira hatalmukba a jelentéktelen dolgok, hogy elhanyagoljátok a tan és az Úr tanításainak tanulmányozását. Ha szilárd, személyes tanbéli alappal rendelkeztek, erőteljes forrássá váltok a nélkülözhetetlen igazságok megosztásában azok számára, akiknek kétségbeesetten szükségük van rájuk.

Úgy tudjuk a legjobbban szolgálni Mennyei Atyánkat, ha igazlelkű háttal vagyunk másokra, és szolgáljuk őket.⁵ A legnagyobb példát, aki valaha is élt a földön, a Szabadítónk, Jézus Krisztus. Halandó szolgálata mások tanításával, szolgálatával és szeretetével telt. Olyan emberekkel ült le, akiket érdemtelennek tartottak az Ő társaságára. Mindegyiküket szerette. Meglátta a szükségleteiket, és tanította nekik az evangéliumát. Arra hív minket, hogy kövessük e tökéletes példát.

Tudom, hogy az Ő evangéliuma a békéhez és boldogsághoz vezető ösvény ebben az életben. Emlékezzünk rá, hogy úgy cselekedjünk, ahogyan Ő tette, azáltal, hogy megosztjuk szeretetünket, bizalmunkat és az igazságról való tudásunkat azokkal, akik még nem fogadták be az evangélium ragyogó világosságát. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. János 13:15.

2. Mózes 1:39.

3. Lásd János 13:15.

4. Lásd például: Lukács 22:39–46; János 8:3–11; Filippibeli 4:13; Jakab 5:15–16; 1 János 1:7; 2 Nefi 1:15; 2; 25:17–30; 31; Jákób 4; Alma 7; 42; 3 Nefi 11–30; Moróni 10:32–33; Tan és a szövetségek 18:10–16; 19:13–19; 29:3; 88:1–13; 138:2–4; Mózes 5:6–12.

5. Lásd Máté 22:35–40; Móziás 2:17.

Robert D. Hales elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”

Mikor engedelmességre használjuk az önrendelkezésünket, azzal azt választjuk, hogy mindig jót teszünk, vállalva a következményt.

Kedves testvéreim! A Szabadító életéből megtanult leckék közül egyik sem olyan világos és nagy erejű, mint az engedelmességről szóló lecke.

A Szabadító példája

A halandóság előtti mennyei tanácsban Lucifer fellázadt Mennyei Atyánk terve ellen. Azok számára, akik követték Lucifert, befejeződött az örök fejlődés – vigyázatok hát, kit követtek!

Ekkor Jézus kifejezte az engedelmesség iránti elkötelezettségét, mondván: „Atyám, a te akaratod legyen meg, és a dicsőség legyen tiéd mindörökké.”¹ Szolgálata során „kísértéseket szenvedett el, ám nem engedett azoknak”². Sőt, „megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet”³.

Mivel Szabadítónk engedelmes volt, engesztelést hozott bűneinkért, lehetővé téve a feltámadásunkat, és előkészítve a visszavezető utat Mennyei

Atyánkhöz, aki tudta, hogy hibákat követünk majd el itt a halandóságban, míg megtanuljuk az engedelmességet. Amikor engedelmeskedünk, elfogadjuk az Ő áldozatát, mert „hisszük, hogy Jézus Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak”⁴.

Jézus Krisztus egyszerű, könnyen érthető szavakkal tanított bennünket az engedelmességre: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”⁵ és „jer, kövess engem”⁶.

Amikor megkeresztelkedünk, magunkra vesszük Krisztus nevét, és szövetségre lépünk Istennel, hogy életünk végéig engedelmesek leszünk.⁷ Minden vasárnap megújítjuk ezt a keresztes szövetséget, mikor veszünk az úrvacsorából és tanúsítjuk, hogy hajlandóak vagyunk betartani a parancsolatokat. Bocsánatot kérünk minden gondolatunkért, érzésünkért vagy tettünkért, melyek nincsenek összhangban Mennyei Atyánk

akarataival. Azáltal bánjuk meg ezeket, hogy elfordulunk az engedetlenségtől, és újra engedelmeskedünk.

Az engedelmesség típusai

Mikor az evangélium szerint élünk, gyarapodik az engedelmességről való felfogásunk. Időnként kísértést

érezünk, hogy gyakoroljuk azt, amit én úgy nevezek: „a természetes ember engedelmessége”. Ilyenkor engedetlenségből elutasítjuk Isten törvényét a saját bölcsességünk és vágyaink kedvéért. Mivel ezt oly sokan gyakorolják, az engedelmesség ilyen módon való elferdítése lekicsinyli Isten normáit a

kultúránkban és törvényeinkben.

Időnként az egyháztagek „szelektív engedelmességet” gyakorolnak, miközben állítják, hogy szeretik és tisztelik Istent, pedig megválogatják, hogy parancsolatai és tanításai – valamint prófétái tanításai és tanácsai – közül melyeket követik teljesen.

Vannak, akik azért engedelmeskednek szelektíven, mert nem értik meg egy parancsolat minden okát, mint ahogy a gyerekek sem értik mindig a szülei tanácsának és szabályainak okait. De mindig tudjuk, miért követjük a prófétákat, hiszen ez Jézus Krisztus Egyháza, és a Szabadító az, aki minden adományozási korszakban utasítja prófétáit.

Ahogy mélyül az engedelmességről való megértésünk, egyre inkább felismerjük az önrendelkezés nélkülözhetetlen szerepét. Amikor Jézus a Gecsemáné kertjében volt, háromszor imádkozott Mennyei Atyjához: „Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te.”⁸ Isten nem akarta megfosztani a Szabadítót az önrendelkezésétől, könyörületében mégis angyalt küldött, hogy erősítse az Ő szeretett Fiát.

A Szabadító még egy próbatételt megtapasztalt a Golgotán, ahol angyalseregeket hívhatott volna segítségül, hogy leemeljék Őt a keresztről, de saját maga úgy döntött, hogy engedelmesen mindvégig kitart, elvégzi az engesztelő áldozatát, még ha az hatalmas szenvedést, sőt halált is jelentett számára.

A lelkileg érett engedelmesség a „Szabadító engedelmessége”. A Mennyei Atyánk és az Ő Fia iránti valódi szeretet motiválja. Amikor önként engedelmeskedünk, ahogy Szabadítónk tette, azzal Mennyei Atyánk szavait becsüljük meg: „Ez amaz én szerelmes fiam, a kibem

gyönyörködöm.”⁹ Mi is nagyon várjuk, hogy mikor Mennyei Atyánk jelenlétebe lépünk, meghalljuk e szavakat: „Jól vagyon jó és hű szolgálóm...; menj be a te uradnak örömébe.”¹⁰

Mikor engedelmességre használjuk az önrendelkezésünket, azzal azt választjuk, hogy mindig jót teszünk, vállalva a következményt.¹¹ Ez önuralmat követel, viszont önbizalmat, örök boldogságot és beteljesülést nyújt nekünk és példánk által a körülöttünk élőknek; és mindig együtt jár egy mély, személyes elkötelezettséggel a papságviselők támogatása, valamint tanításaik és tanácsaik követése iránt.

Következmények

Annak eldöntésénél, hogy engedelmeskedünk-e, mindig segít, ha emlékezünk döntéseink következményeire. Lucifer és követői vajon megértették-e, milyen következményekkel jár azt választani, hogy elutasítják Mennyei Atyánk tervét? Ha igen, miért hoztak ilyen szörnyű döntést? Magunknak is hasonló kérdést tehetünk fel: miért választja bármelyikünk is az engedetlenséget, ha ismerjük a bűn örökkévaló következményeit? A szentírások megadják a választ: Káin, valamint Ádám és Éva néhány gyermeke azért volt engedetlen, mert „Istennél jobban szerették a Sátánt”¹².

A Szabadító iránti szeretetünk a kulcs a Szabadítóéhoz hasonló engedelmességhez. Miközben a mai világban igyekszünk engedelmesek lenni, Mennyei Atyánk minden gyermeke iránt kifejezzük szeretetünket és tiszteletünket. Mégis lehetetlen, hogy ez a mások iránti szeretet megváltoztassa Isten parancsolatait, melyek a mi javunkra adattak! Például az a parancsolat, hogy „ne ölj, és ne tegyél semmi ahhoz hasonlót”¹³, olyan lelki törvényen alapul, mely Isten minden gyermekét védi, még a meg nem

születetteket is. A hosszú távon szerzett tapasztalat azt mutatja, hogy ha figyelmen kívül hagyjuk ezt a törvényt, az végtelen szomorúságot eredményez. Mégis sokan hiszik, hogy elfogadható dolog véget vetni egy meg nem született gyermek életének csupán kényelemből vagy egyéni kívánság okán.

Az engedetlenség ésszerűsítése nem változtatja meg a lelki törvényt vagy annak következményeit, hanem zavarhoz, instabilitáshoz, idegen utakra tévedéshez, elvesztettséghez és bánathoz vezet. Krisztus tanítványaiként szent kötelességünk, hogy fenntartjuk törvényeit és parancsolatait, valamint a szövetségeket, melyeket magunkra veszünk.

1831 decemberében felkértek néhány fivért, hogy segítsenek csillapítani az egyház irányában kialakult barátságtalan érzéseket. Az Úr szokatlan, sőt, meglepő módon adott nekik utasításokat Joseph Smith prófétán keresztül:

„Zavarjátok... össze az ellenségeiteket; szólítsátok fel őket, hogy találkozzanak veletek, nyilvánosan és magatok közt is...”

Adják tehát elő az Úr elleni erős érveiket.

...nem boldogul egyetlen olyan fegyver sem, amelyet ellenetek formáltak;

És ha bármelyik ember felemeli ellenetek hangját, az általam jónak látott időben el fog pusztulni.

Tartsátok be tehát a parancsolataimat; azok igazak és hűek.”¹⁴

Leckék a szentírásokban

A szentírások tele vannak olyan próféták példáival, akik saját tapasztalatból tanulták meg az engedelmesség leckéit.

Joseph Smithnek megtanították, milyen következménnyel jár, ha enged jötevője, barátja és írnoke – Martin Harris – nyomásának. Martin könyörgésének engedve Joseph engedélyt kért az Úrtól, hogy kölcsönadhassa neki a Mormon könyve első 116 kéziratos oldalát, hogy Martin megmutathassa a családjának, ám az Úr nemet mondott Josephnek. Martin esedezett Josephnek, hogy kérdezze meg újra az Urat. Joseph háromszori kérésére az Úr öt konkrét személynek adott engedélyt, hogy megnézhessek a kéziratot. „Martin a legünnepélyesebb szövetségben fogadta, hogy tartja magát ehhez a megállapodáshoz. Mikor

hazaért, és nyomás került rá, elfeledte ünnepélyes esküjét, és megengedte másoknak, hogy megtekintsék a kéziratot, ami azt eredményezte, hogy egy csel folytán kikerült a kezéből¹⁵, így az elveszett. Ennek következtében az Úr megdorgálta Josephet, és megtagadta tőle, hogy tovább folytassa a Mormon könyve fordítását. Joseph szenvedett és megbánta azt a vétkét, hogy engedett mások nyomásának. Idővel Joseph engedélyt kapott, hogy folytassa a fordítási munkáját. Joseph értékes leckét tanult az engedelmeségről, ami jó szolgálatot tett neki élete hátralévő részében.

Mózes próféta egy másik példa. Amikor Mózes engedelmesen egy kúsita asszonyt vett feleségül, Míriám és Áron ellene beszéltek. Ám az Úr megfeddte őket, mondván, hogy „[Mózes] szemtől szembe szölok”¹⁶. Az Úr ezt a rendkívüli esetet használta

fel, hogy a mi adományozási korszakunkban tanítsa az egyház tagjait. 1830-ban Hiram Page azt állította, hogy kinyilatkoztatást kapott az egyház részére. Az Úr kiigazította őt, és ezt tanította neki és a szenteknek: „Te pedig legyél engedelmes azon dolgokban, amiket megadok [Josephnek], mint ahogy Áron is”¹⁷, „mert ő úgy fogadja ezeket, mint Mózes”¹⁸.

Az engedelmesség áldásokat hoz, „és amikor bármilyen áldásban részesülünk Istentől, az ama törvény iránti engedelmesség által történik, amelyen az áldás alapszik”¹⁹.

Az engedelmességet példával tanítják. Életmódunkkal megtanítjuk gyermekeinknek, hogy „fiatalon tanulj bölcsességet; igen, fiatalon tanulj meg betartani Isten parancsolatait”²⁰.

Az engedelmesség fokozatosan megerősít bennünket, képessé téve arra, hogy hithűen kiálljunk a jövőbeni

próbákat és nehézségeket. A Gecsemánéban tanúsított engedelmessége felkészítette a Szabadítót arra, hogy mindvégig kitarson a Golgotán.

Drága testvéreim, Alma szavai jól kifejezik szívem érzéseit:

„És most, szeretett testvéreim, azért mondtam el nektek ezeket a dolgokat, hogy tudatára ébresszelek bennetek Isten iránti kötelességeteknek, hogy feddhetetlenül járhattatok előtte...

És most szeretném, ha alázatosak lennétek, engedékenyek és gyengédek; ...mindig szorgalmasak Isten parancsolatainak a betartásában...”²¹

Különleges tanúbizonyságot teszem arról, hogy Szabadítónk él. Mivel Ő engedelmes volt, minden térd meghajlik, és minden száj megvallja, hogy Ő a mi Szabadítónk.²² Szeressük Őt olyan mélységesen és higgyünk Benne olyan teljes hittel, hogy mi is engedelmeskedjünk, betartsuk a parancsolatait, és visszatérvén Ővele éljünk örökké Istenünk királyságában. Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 4:2.
2. Tan és a szövetségek 20:22.
3. Zsidók 5:8.
4. Lásd Hittételek 1:3.
5. János 14:15.
6. Lukács 18:22.
7. Lásd Móziás 5:8.
8. Máté 26:39; lásd még 42., 44. vers.
9. Máté 3:17; lásd még 3 Nefi 11:7.
10. Máté 25:21.
11. Lásd Tegy mindig jól! *Himnuszok*, 152. sz.
12. Mózes 5:13.
13. Tan és a szövetségek 59:6.
14. Tan és a szövetségek 71:7–11.
15. Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, (1922) 65; lásd még Tan és a szövetségek 3.
16. 4 Mózes 12:8.
17. Tan és a szövetségek 28:3.
18. Tan és a szövetségek 28:2.
19. Tan és a szövetségek 130:21; lásd még 20. vers.
20. Alma 37:35.
21. Alma 7:22–23.
22. Lásd Móziás 27:31.

Claudio D. Zivic elder
a Hetvenektől

Ne a rossz utat válasszuk!

Imádkozom azért, hogy soha ne tévesszük szem elől az utat, hogy mindig kapcsolatban állhassunk a mennellyel.

Egyszer egy kisfiú a zongorán gyakorolt. Egy arra járó utazó ügynök meglátta, és az ablakon keresztül megszólította: „Szia! Itthon van az anyukád?”

Mire a gyermek így felelt: „Maga szerint?”

Öt drága gyermekünk mind jól zongorázik, hála a feleségem motivációjának! Amikor a zongoratanár megérkezett, fiunk, Adrián, gyakran elszaladt és elbújt, hogy megússza az órát. Egy nap aztán megtörtént a csoda! Elkezdte annyira megszeretni a zenét, hogy egyedül is folytatta a gyakorlást.

Hasonlóan csodálatos, ha eljutunk eddig a pontig a megtérésünk folyamatában. Csodás lenne, ha mélyen a szívünkben élne a vágy, hogy betartsuk a parancsolatokat anélkül, hogy valaki állandóan emlékeztetne rájuk, illetve ha erős meggyőződésünk lenne arról, hogy amennyiben a helyes ösvényt követjük, akkor megadatnak nekünk a szentírásokban ígért áldások.

Néhány éve ellátogattam az Arches Nemzeti Parkba a feleségemmel, valamint Evelin lányunkkal és egy családi barátunkkal. Az egyik leg-híresebb látnivaló a Delicate Arch

(Kecses Sziklaív). Úgy határoztunk, megteesszük a 2 kilométeres utat felfelé a hegyen, hogy elérjünk ehhez a sziklaívhez.

Nagy lelkesedéssel indultunk útnak, de a többieknek hamarosan pihenőre volt szükségük. Mivel annyira szerettem volna már odaérni, úgy döntöttem, továbbmegyek egyedül. Nem is figyeltem, merre kell menni, csak követtem egy férfit magam előtt,

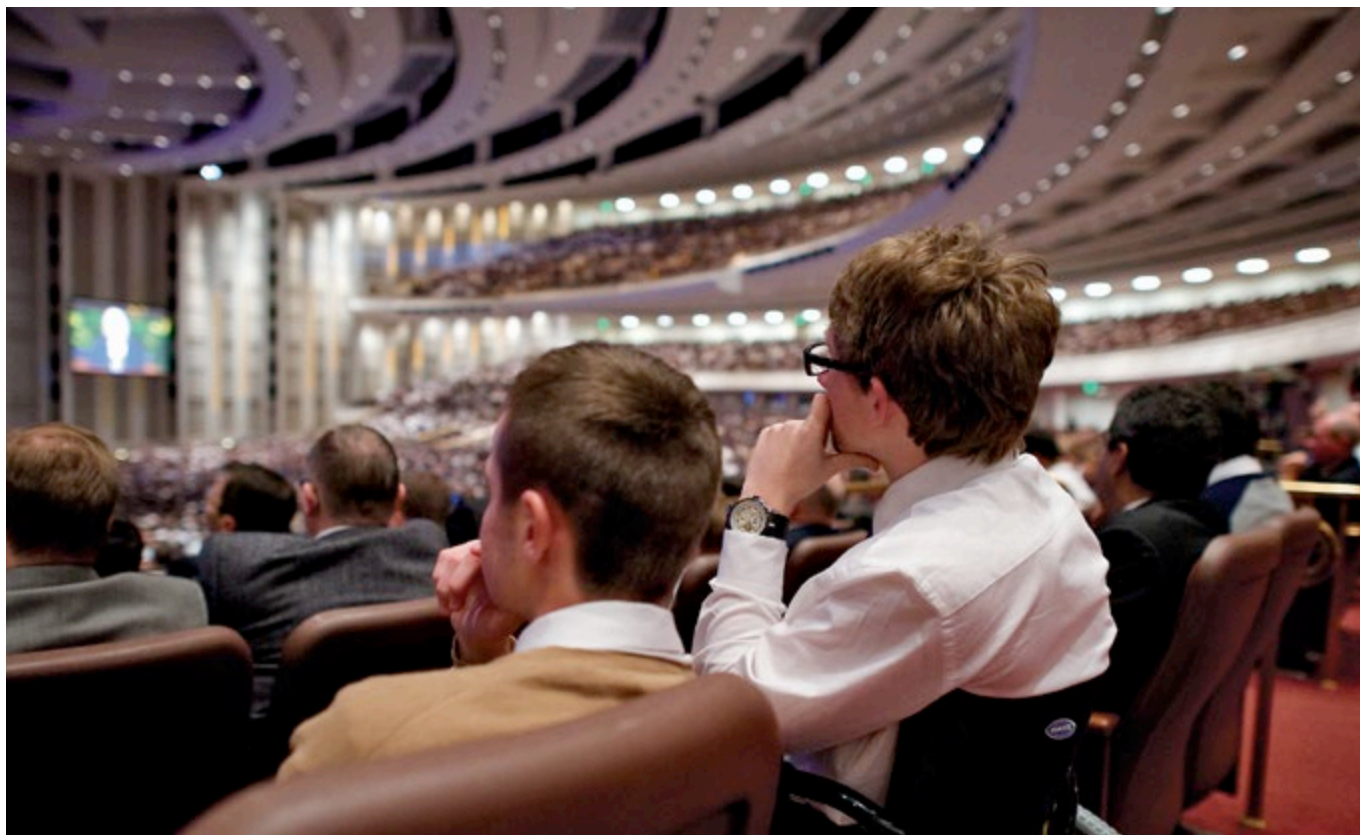
aki látszólag nagy magabiztossággal haladt előre. Az ösvény egyre nehezebbé vált, néha egyik szikláról a másikra kellett ugrani. Biztos voltam benne, hogy a kíséretemben lévő nők soha nem fogják tudni teljesíteni ezt a nehéz utat. Aztán hirtelen megláttam a Kecses Sziklaívet – de legnagyobb meglepetésemre azt is láttam, hogy egy számomra megközelíthetetlen területen áll.

Igen csalódottan úgy döntöttem, visszafordulok. Türelmetlenül várakoztam, mire végre találkoztam a többiekkel. Első kérdésem rögtön az volt: „És, odaértetek a Kecses Sziklaívhez?” Boldogan újságolták, hogy igen. Elmondták, hogy követték a jelzéseket, és óvatosan, figyelmesen haladva elérték céljukat.

Én sajnos rossz utat választottam. Micsoda hatalmas leckét tanultam aznap!

Milyen gyakran fordul elő, hogy eltévesztjük a helyes utat, és engedjük, hogy a világ irányzatai vezessenek minket? Folyamatosan fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy

vajon Jézus Krisztus szavai szerint cselekszünk-e.

Csodálatos tanítást találunk János könyvében:

„Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok.

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (János 15:4–5).

E példázat segítségével láthatjuk a Jézus Krisztussal fennálló nagyon meghitt, mindenén átívelő kapcsolatunkat, illetve azt, hogy milyen fontosnak tart mindannyiunkat. Ő az a gyökér és tő, amely biztosítja számunkra az élő vizet, azt az életnedvet, amely lehetővé teszi táplálásunkat, hogy sok gyümölcsöt tudjunk teremni. Jézus Krisztus oly módon tanított bennünket, hogy ágakként – vagyis Őtőle függő lényekként – soha ne becsljük le tanításai értékét.

Előfordulhatnak súlyos tévedések, amelyeket ha nem hozunk helyre

időben, akkor maradandóan letérítenek bennünket a helyes ösvényről. Ha bűnbánatot tartunk és elfogadjuk a helyreigazítást, akkor ezek a tapasztalatok lehetővé teszik számunkra, hogy alázatot gyakoroljunk, változtassunk a tetteinken, és ismét közelebb húzódjunk Mennyei Atyánkhoz.

Szeretném egy példával szemléltetni ezt az elgondolást; az egyik legdrámább pillanatot idézem fel, amelyet Joseph Smith próféta megélt. Ezen a tapasztalaton keresztül a Szabadító felbecsülhetetlen értékű tanításokat adott nekünk azon tantételeket illetően, amelyeket elménkben kell tartanunk egész életünkön át. Akkor történt, amikor Martin Harris elvesztette a Mormon könyve elejéről fordított 116 oldalt.

Miután megbánta, hogy nem fogadta meg Isten tanácsát, a Próféta megkapta azt a kinyilatkoztatást, amelyet ma a Tan és a szövetségek 3. szakaszában olvashatunk (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 73–74.) Az első 10 versből szeretnék kiemelni három tantételt, amelyre mindig emlékeznünk kell:

1. Isten munkáit és szándékait nem lehet meghíúsítani.
2. Nem szabad jobban félnünk az emberektől, mint Istentől.
3. Szükség van az állandó bűnbánatra.

A 13. versben az Úr négy olyan cselekedetről tanít minket, melyeket soha nem szabad megtennünk:

1. Semmibe venni Isten tanácsait.
2. Megszegni az Isten előtt tett legszentebb ígéreteket.
3. Saját ítélőképességünkre támaszkodni.
4. Saját bölcsességünkkel kérkedni.

Imádkozom azért, hogy soha ne tévesszük szem elől az utat, hogy mindig kapcsolatban állhassunk a mennyyel, hogy a világ áramlatai ne sodorjanak el bennünket.

Ha bármelyikötök eljut odáig, hogy elhagyja az Úr útját – az utazás bármely szakaszában –, akkor nagy megbánással fogja megtapasztalni annak keserűségét, hogy semmibe vette Isten tanácsait, megszegte az Isten előtt tett legszentebb ígéreteket, saját

ítélőképességére támaszkodott, vagy saját bölcsességével kérkedett.

Ha ez így történt, arra buzdítalak benneteket, hogy tartsatok bűnbánatot, és térjete vissza a helyes útra.

Egyszer egy unoka felhívta a nagypapáját, hogy boldog születésnapot kívánjon neki. Megérdeklődte tőle, hány éves is lett. Amikor a nagypapa azt felelte, hogy 70, a kisunoka egy picit elgondolkodott, majd ezt kérdezte: „Papa, te is 1 évesen kezdted?”

Gyermekként és fiatalként az emberek azt gondolják, soha nem fognak megöregedni; a halál gondolata meg se fordul a fejükben – hiszen az csak a nagyon, nagyon idős embereket érinti, az pedig még egy örökkévalóság távlatának tűnik számukra. Az idő előrehaladtával azonban egyre csak telnek–múlnak a hónapok, az évszakok, mígnem megjelennek az első ráncok, egyre fogy az energiánk, egyre gyakrabban kell felkeresnünk az orvost, és így tovább.

El fog jönni a nap, amikor újra találkozunk Megváltónkkal és Szabadítónkkal, Jézus Krisztussal. Imádkozom azért, hogy e szent és fenséges alkalommal fel tudjuk ismerni Őt, mert tudást szereztünk Róla és követtük az Ő tanításait. Meg fogja mutatni nekünk a szögek helyét a kezsein és a lábain, majd pedig hosszasan összeölelkezünk, és könnyezünk afeletti örömeinkben, hogy követtük az Ő útját.

Tanúságomat teszem a világ négy szegletének arról, hogy Jézus Krisztus él, és e szavakkal int minket: „Hallgassatok ide, Ó ti, földnek nemzetei, és halljátok meg annak az Istennek a szavait, aki teremtett titeket” (T&S 43:23). Legyen meg bennünk a képesség, hogy megértsük, megfogadjuk, felfogjuk és helyesen értelmezzük „annak az Istennek a szavait, aki teremtett [minket]”. Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

W. Craig Zwick elder
a Hetvenektől

Te mire gondolsz?

*Arra kérlek benneteket, hogy gyakoroljátok a következő kérdés feltevését a másik ember élménye iránti gyengéd törődéssel:
„Te mire gondolsz?”*

Negyvenegy évvel ezelőtt a gyönyörű feleségem, Jan, az újszülött kisfiunk, Scotty, és én beszálltunk egy 18 kerekű kamion vezetőfülkéjébe. Egy nehéz építőanyagszállítmányt vittünk több államon keresztül.

Akkoriban nem voltak szabályok a biztonsági övek vagy a gyermekülés használatára, így a feleségem a karjában tartotta drága kisfiunkat. A megjegyzésének, miszerint „jó magasan vagyunk a földtől”, jeleznie kellett volna nekem, mennyire aggódik.

Miközben a történelmi Donnerhágón, az autópálya egy meredek részén ereszkedtünk lefelé, a kamion utastere hirtelen megtelt sűrű füsttel. Nehezen láttunk ki, és alig tudtunk lélegezni.

Egy ilyen nehéz teherautónál a fék önmagában nem elég a sebesség gyors csökkentéséhez. Motorfékkel és a sebességfokozat csökkentésével próbáltam kétségbeesetten megállni.

Ahogy az út szélére húzódtam, még mielőtt teljesen megálltunk volna, a feleségem kinyitotta az utastér ajtaját és kiugrott, karján a kisbabánkkal. Tehetetlenül néztem, ahogy bukfencezve földet értek.

Ahogy megállítottam a kamiont, én is kiugrottam a füstölő járműből.

Adrenalinból fűtve átvágtam magam a gazon és sziklákon, és átöleltem mindkettőjüket. Jan alkarja és könyöke felhorzsolódott és vértett, de szerencsére ő és a kisfiunk is életben voltak. A karomban tartottam őket, míg el nem ült az út mellett felkavart porfelhő.

Amint a szívverésem lecsillapodott és újra levegőhöz jutottam, így kiáltottam: „Mégis hogy gondoltad ezt?! Tudod te, milyen veszélyes dolgot csináltál? Meg is halhattatok volna!”

A feleségem könnyes szemmel és füsttől, portól maszatos arccal rám nézett, és olyasmit mondott, ami a szívembe markolt és még mindig a fülemben cseng: „Csak megpróbáltam megmenteni a fiunkat.”

Abban a pillanatban rájöttem, hogy azt hitte, a motor gyulladt ki, amitől a kamion felrobbanhat, mi pedig meghalunk. Én azonban tudtam, hogy csupán elektromos meghibásodásról volt szó – ami veszélyes ugyan, de nem halálos. Ránéztem az én drága feleségemre, amint gyengéden simogatta újszülött kisfiunk fejét, és eltűnődtem, vajon milyen nő tenne ilyen bátor dolgot.

Ez a helyzet legalább olyan veszélyes lehetett volna érzelmileg, mint a mi szó szerinti motorhibánk. Szerencsére – miután egy ideig nem szóltunk

egymáshoz, mindketten a másikat hibáztatva – végül hangot adtunk érzéseinknek, melyek a heves kitöréseink mögött kavargtak. A másik iránti szeretet és a biztonsága miatti aggódás érzésének kifejezése meggátolta, hogy e veszélyes incidens végzetesnek bizonyuljon a mi féltve őrzött házasságunkra nézve.

Pál így figyelmeztetett: „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak a mely [jó és épít], hogy áldásos [vagyis jóssággal szolgáló] legyen a hallgatóknak” (Efézusbeliek 4:29). Szavai egyfajta tisztaságot sugároznak.

Mit jelent számotokra a „semmi rothadt beszéd” kifejezés? Mindannyian rendszeresen találkozunk a harag túlfűtött érzésével – saját magunknál és másoknál egyaránt. Láttunk már féktelen dühkitörést nyilvános helyeken. Megtapasztaltuk már valamiféle érzelmi „rövidzárlatként” is sporteseményeken, politikai színtéren, sőt még a saját otthonunkban is.

A gyermekek nyelve néha éles mint a penge, mikor drága szüleikkel beszélnek. Házastársak, akik gyönyörű, gyengéd pillanatokot éltek át együtt, elveszítik a jövőképüket és a türelmüket, és felemelik a hangjukat egymással. Habár egy szerető Mennyei

Atya szövetséges gyermekei vagyunk, mindannyiunkkal előfordult már, hogy megbántuk, hogy fejest ugrottunk az önelégült ítélkezés magas üléséről, és goromba szavakkal szólunk, mielőtt megértettük volna a helyzetet a másik ember szemszögéből. Mindannyiunknak lehetősége volt megtanulni, hogyan változtatnak a pusztító szavak egy veszélyes helyzetet végzetessé.

Egy nem régi Első elnökségi levélben a következő világos kijelentést olvashatjuk: „Jézus Krisztus evangéliuma azt tanítja nekünk, hogy szeresünk minden embert, és legyünk velük kedvesek és udvariasak – még akkor is, ha nem értünk velük egyet” (Első elnökségi levél, 2014. jan. 10.). Milyen kiváló emlékeztető ez arra, hogy állandóan tisztelettudóan kell és tudunk is beszélni egymással, különösen, amikor eltérő szemszögéből nézzük a világot.

A Példabeszédek írója szerint: „Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot” (Példabeszédek 15:1). Az „engedelmes felelet” átgondolt választ takar – egy alázatos szív fegyelmezett szavait. Nem azt jelenti, hogy sohasem beszélünk nyíltan, vagy hogy elkendőzzük a tanbéli igazságot. A szavak, melyek talán szigorú tartalmúak, gyengéd lelkiséggel szólhatnak.

A Mormon könyve figyelemre méltó példát hoz a határozott nyelvezetre, szintén egy házassági nézeteltérés során. Sária és Lehi fiait visszaküldték Jeruzsálembé, hogy szerezzék meg a rézlemezeket, de még nem tértek vissza. Sária azt hitte, a fiai veszélynek vannak kitéve, ezért telve volt haraggal, és valakit okolnia kellett.

Hallgassátok meg a történetet a fia, Nefi szavaival: „Mert [édesanyám] azt gondolta, hogy elvesztünk a vadonban; és atyámra is panaszkodott, azt mondogatván neki, hogy látomásokat látó ember, mondván: Íme, elvezettél minket örökségünk földjéről, és már nincsenek a fiaim, és elveszünk a vadonban” (1 Nefi 5:2).

Nos, nézzük meg, vajon Sária mire gondolhatott. Aggódott, mert civakodó fiainak vissza kellett térniük arra a helyre, ahol férje élete nemrégiben veszélyben forgott. Hátrahagyta szeretett otthonát és barátait egy sátorért egy kietlen vadonban, amikor még gyermeknemző korban volt. Félelemküszöbének legvégső pontjáig taszítva úgy tűnik, Sária hősiesen – ha nem is ésszerűen – kiugrott egy száguldó kamionból, hogy megpróbálja megmenteni a családját. Jogos aggodalmát fejezte ki férjének a harag, a kétség és a vádaskodás nyelvezetével – a

nyelvezettel, melyben látszólag az egész emberiség meglepően jártas.

Lehi próféta kihallotta szavaiból a félelmet, melyből felesége haragja eredt, majd pedig az együttérzés nyelvével fegyelmezett választ adott. Először is, elfogadta az igazságot arról, hogy milyennek látszott a helyzet a felesége szemszögéből: „És... atyám szolt hozzá, mondván: Tudom, hogy látomásokat látó ember vagyok; ...[de ha] Jeruzsálemben maradtam volna, ...elvesz[tünk] volna a testvéreimmel” (1 Nefi 5:4).

Ezután reagált felesége, fiaik jólétével kapcsolatos félelmeire, aszerint a bizonyosság szerint, melyet a Szentlélektől kapott, mondván:

„De íme, elnyertem egy megígért földet, mely dolgokban örvendezem; igen, és tudom, hogy az Úr ki fogja szabadítani fiaimat Lábán kezéből...

És ilyenféle beszéddel vigasztalta atyám, Lehi anyámat... velünk kapcsolatban” (1 Nefi 5:5–6).

Óriási szükség van ma arra, hogy a nők és a férfiak tiszteletet tanúsítsanak egymás iránt a hitelveik és a viselkedéseik közötti hatalmas távolságok, valamint az egymással ütköző érdekeik közötti széles szakadékok ellenére.

Lehetetlenség felfogni mindazt, ami az elménket és a szívünket átjárja, vagy akár teljesen érteni a megpróbáltatások és döntések körülményeit, melyekkel mindannyian szembenézünk.

Na de mi történne azzal a „rothadt beszéddel”, melyről Pál szolt, ha a mi részünkről először együttérzést tanúsítanánk egy másik ember helyzete iránt? Tökéletesen ismerve saját hiányosságaim és egyenlenségeim korlátait, arra kérek benneteket, hogy gyakoroljátok a következő kérdés feltevését a másik ember élménye iránti gyengéd törődéssel: „Te mire gondolsz?”

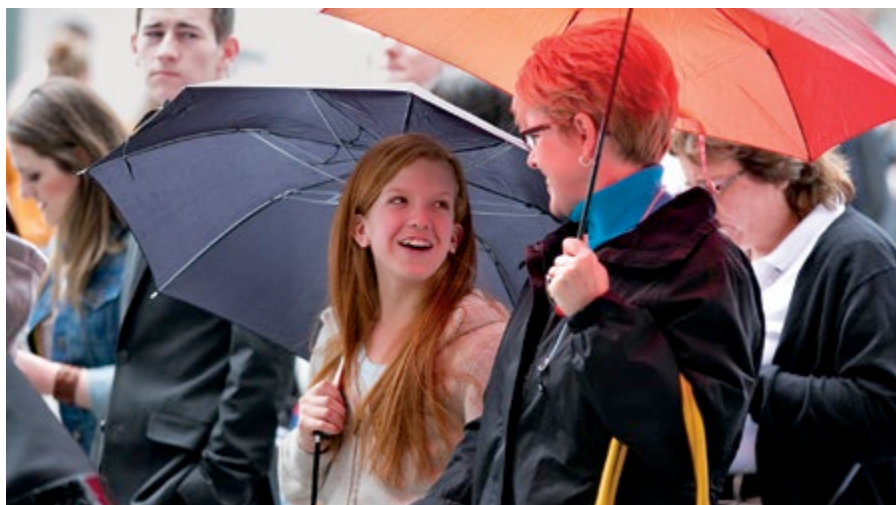
Emlékeztek rá, mikor az Úr Sámuel és Saul meglepetésére Dávidot, a kis betlehemi pásztorfiút választotta Izráel királyává? Az Úr így szolt prófétájához:

„Mert az Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van” (1 Sámuel 16:7).

Amikor a kamionunk utastere megtelt füsttel, a feleségem a lehető legbátrabb módon cselekedett, hogy megvédje a fiunkat. Én is oltalmazóként cselekedtem, amikor megkérdeztem a döntését. Döbbenetes módon nem az számított, hogy kinek volt leginkább igaza. Az számított, hogy meghallgassuk egymást, és megértsük egymás szemszögét.

A hajlandóság, hogy a másik szemével lássunk, a „rothadt beszédet” „szolgáló jósággá” változtatja. Pál apostol megértette ezt, és valamilyen szinten mindannyian megtapasztalhatjuk. Talán nem változtatja vagy oldja meg a problémát, de ennél is fontosabb annak lehetősége, hogy e szolgáló jóság megváltoztasson minket.

Alázatos tanúságot teszem arról, hogy „jósággal szolgálhatunk” a könnyörületesség nyelvezetét használva, amikor a Szentlélek gondosan ápoltság ajándéka együttérzéssel tölti el a szívünket mások érzései és körülményei iránt. Ez pedig képessé tesz bennünket arra, hogy a veszélyes helyzeteket szent helyekké varázsoljuk. Bizonyágot teszem arról a szerető Szabadítóról, aki „azt nézi, mi a szív[ünkben] van”, és érdekli, hogy mire gondolunk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Gyökerek és ágak

A családtörténeti és templomi munka napjainkban zajló felgyorsítása elengedhetetlen a családok szabadulásához és felmagasztosulásához.

Nem sokkal azelőtt, hogy elhunyt rákban, William Saroyan, az ellentmondásos író, ezt nyilatkozta a sajtónak: „Mindenkinek meg kell halnia, de mindig azt hittem, hogy az én esetem kivételt képez. Most mi lesz?”¹

Az a „most mi lesz?”, amely az itteni életet lezáró halállal szembeesülve merül fel, illetve az a „most mi lesz?”, amely a halál utáni életről elmélkedve merül fel – ezek a léleknek azon legbelső kérdései, amelyeket oly gyönyörűen válaszol meg Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma az Atya boldogságtervében.

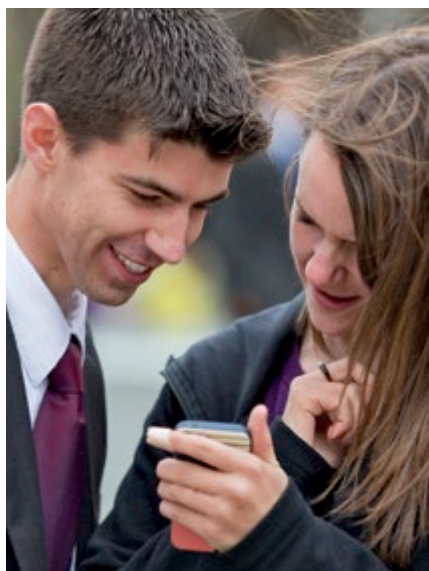
Ebben az életben nevetünk, sírunk, dolgozunk, szórakozunk, élünk, majd pedig meghalunk. Jób tömören fogalmazza meg a kérdést: „Ha meghal az ember, vajjon feltámad-é?”² A válasz egy határozott igen, a Szabadító engesztelő áldozatának köszönhetően. Jób sokrétű és érdekes felvezetést fűz a kérdéshez: „Az asszonytól született ember rövid életű... Mint a virág, kinyílik és elhervad... [A] fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az ő hajtásai el nem fogynak... ágakat hajt, mint a csemete.”³

Atyánk terve a családokról szól. Több szívbemarkoló szentírásunk is a gyökerekkel és ágakkal rendelkező fa képét vázolja fel hasonlat gyanánt.

Az Ószövetség záró fejezetében Malakiás élénk módon használja ezt a hasonlatot, amikor leírja a Szabadító második eljövételét. A kevélyekről és a gonosztevőkről szólva megjegyzi, hogy el lesznek égetve, mint a pozdorja, és „nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat”⁴. Malakiás az Úr megnyugtató ígéretével zárja ezt a fejezetet:

„Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja.

És az Atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy

el ne jöjjenek és meg ne verjem e földet átokkal.”⁵

A visszaállítás hajnalán Moróni ismét kihangsúlyozta ezt az üzenetet a fiatal Joseph Smith számára 1823-ban adott utasításaiban.⁶

A világ keresztényei és zsidói mind elfogadják az Illésről szóló ószövetségi beszámolót.⁷ Ő volt az utolsó próféta, aki a krisztusi időköt megelőzően még rendelkezett a melkisédeki papság pecsételõ hatalmával.⁸

Illés visszaállítja a kulcsokat

Illés visszatérése a Kirtland templomban történt 1836. április 3-án. Kijelentette, hogy ezzel Malakiás ígéretét teljesíti be. Átruházta a családok – ezen adományozási korszakban történõ – összepecsételésének papsági kulcsait.⁹ Illés küldetését az is segíti, amit olykor Illés lelkének is neveznek. Russell M. Nelson elder tanítása szerint ez „a Szentlélek megnyilvánulása, amely tanúbizonyságot tesz a család isteni természetéről”¹⁰.

A Szabadító nyomatékosan szólt a keresztelés szükségességéről. Így tanított: „Ha valaki nem születik víztõl és Lélektõl, nem mehet be az Isten országába.”¹¹ A Szabadító maga is megkeresztelkedett, hogy példát mutasson. Mi van azokkal az elhunytakkal, akiket nem kereszteltek meg?

A templomi és családtörténeti munka tana

1840. október 11-én Vilate Kimball levelet írt Nauvooból a férjének, Heber C. Kimball eldernek, aki éppen Nagy-Britanniában szolgált missziót a Tizenkettek néhány más tagjával együtt. Csupán pár nappal azelőtt tartották az októberi általános konferenciát.

Felolvasok néhány idézetet Vilate magánlevelébõl: „Az egyház megszervezése óta ez volt a legnagyobb

s legérdekesebb konferenciánk. [...] [Joseph] Smith elnök új s dicső témát nyitott..., amely pedig a halottakért való keresztelkedés. Pál beszél erről a Korinthusbeliekhez írott első levél 15. fejezetének 29. versében. Joseph teljesebb magyarázatot nyert kinyilatkoztatás által e tárgyban. Úgy mondja, hogy ezen egyház [tagjainak] kiváltsága, hogy elnyerjék a keresztséget minden atyafiságukért, akik ezen evangélium előjövetele előtt haltak meg. [...] Így téve a megbízottaikként cselekszünk, megadva nekik a kiváltságot, hogy az első feltámadáskor jöhessenek elő. Úgy mondja, hogy az evangélium hirdetve lesz számukra a börtönben.”

Vilate hozzátette még: „Meg akarok keresztelkedni édesanyámért! [...] Hát nem dicsőséges ez a tan?”¹²

A családok egyesítésének alapvető tana sorról sorra, előírásról előírásra jött elő. A helyettesítő szertartások központi helyet foglalnak el az örökévaló családok egybeforrasztásában, összekötvé a gyökereket az ágakkal.

A család tanának a családtörténeti és templomi munkával való kapcsolata világos. Az Úr a kezdetben kinyilatkoztatott utasításokban egyértelműen „a halottaitokért való keresztelést”¹³ említi. Tanbéli kötelességünk a saját elődeinkre vonatkozik. Ez azért van, mert a menny celesztialis elrendezése a családokra épül.¹⁴ Az Első Elnökség arra buzdítja az egyháztagokat – különösen a fiatalokat és a fiatal egyedülálló felnőtteket –, hogy a családtörténeti munka és a szertartások során a saját családi neveikre, illetve az egyházközösségük vagy gyülekezetük tagjainak őseire összpontosítsanak.¹⁵ A gyökereinkhez és az ágainkhoz egyaránt kapcsolódnunk kell. Valóban dicsőséges az a gondolat, hogy az örökkévaló birodalomban is összekötésben maradunk.

Templomok

Wilford Woodruff utalt arra, hogy Joseph Smith próféta elég hosszú ideig élt ahhoz, hogy lefedesse a templomi munka alapjait. Mire Joseph Smith legutoljára találkozott a Tizenkettek Kvórumával, megadta nekik a felruházásaikat.¹⁶

A próféta vértanúságát követően a szentek befejezték a Nauvoo templomot, és a pecsételő hatalom által hithű egyháztagok ezrei áldattak meg a nyugati hegyvidék irányába történő kivonulás előtt. Harminc évvel később,

a St. George templom befejezése alkalmával, Brigham Young elnök rámutatott annak jelentőségére, hogy a szabadító szertartások végre egyaránt elérhetővé váltak az élők és a holtak számára.¹⁷

Wilford Woodruff elnök ilyen egyszerűen idézte fel ezt: „Szinte nincsen az Úrnak más kinyilatkoztatott [tantétele], melyben jobban örvendeztem, mint halottaink megváltása – hogy atyáink, anyáink, feleségeink és gyermekeink velünk lesznek a családi szervezetben a feltámadás hajnalán és

a celesztális királyságban. Csodálatos [tantételek] ezek! Megérnek minden áldozatot.”¹⁸

Mily nagyszerű időszak ez, melyben élhetünk! Ez az utolsó adományozási korszak, mi pedig minden olyan területen érezhetjük a szabadítás munkájának meggyorsítását, ahol csak szerepet kap egy szabadító szertartás.¹⁹ Ma már a világ nagy részén vannak templomaink e szabadító szertartások biztosítására. Az is nagy áldás, ha lelki megújulásért, békeségért, biztonságért és az életünkre vonatkozó iránymutatásért keressük fel a templomot.²⁰

Még egy év sem telt el attól fogva, hogy Thomas S. Monson elnököt elhívták apostolnak, amikor felszentelte a Los Angeles templom családtörténeti könyvtárát. Azokról az elhunyt ősökről beszélt, akik „várják a napot, amikor ti és én elvégezzük az ahhoz szükséges kutatást, hogy megtisztítsuk az utat... [és] hasonlóképpen elmenjünk Isten házába, és elvégezzük azt a munkát..., [amelyet ők] nem képesek elvégezni”²¹.

Amikor Monson elnök (akkor még Monson elder) 1964. június 20-án elmondta ezt a felszentelési beszédet, még csak 12 működő templom volt. A jelenleg működő 142 templomból 130-nak azóta történt meg az első felszentelése, amióta Monson elnök az egyház vezető testületeiben szolgál. A szabadítás munkájának napjainkban

tapasztalható meggyorsítása valóban csodaszámba megy. Van ezeken kívül 28 templom, amelyeket már bejelentettek, és amelyek a készütség különböző fokozataiban vannak. Az egyház tagjainak 85%-a ma már legfeljebb 320 kilométerre lakik egy templomtól.

Családtörténet és technika

Technikailag is drámai fejlődés történt a családtörténet terén. 1994 márciusában Howard W. Hunter elnök a következő kijelentést tette: „Elkezdjük használni az informatikát is az elhunytak részére nyújtandó szertartások szent munkájának meggyorsítása céljából. A technika szerepét... maga az Úr növelte meg. [...] Csak a küszöbén állunk azonban mindannak, amit ezekkel az eszközökkel megtehetünk.”²²

E prófétai kijelentés óta 19 év telt el, és a műszaki fejlődés szinte hihetetlen. Egy 36 éves, kisgyermekes anyuka mondta nekem nemrégiben izgatottan: „Gondoljon csak bele, hogy az e célból létrehozott családtörténeti központokban elhelyezett mikrofilmolvasóktól eljutottunk oda, hogy a konyhaasztalnál ülhetek a számítógéppel és dolgozhatok a családtörténetemen, miután végre lefeküdtek a gyerekek!” Testvérek, a családtörténeti központjaink ma az otthonainkban vannak.

A templomi és a családtörténeti munka nem csak rólunk szól. Gondoljatok azokra, akik a fátyol túloldalán

várják a szabadító szertartásokat, amelyek kiváltják őket a lélekbörtön rabságából. A *börtön* szó, fogalomként tekintve rá, bezártságot, fogságot²³ is jelent. A fogságban lévők talán felteszik William Saroyan kérdését: „Most mi lesz?”

Egy hithű nővér megosztotta a Salt Lake templomban átélt egyik különleges lelki élményét. Miközben a konfirmálási helyiségben volt, és éppen elhangzottak egy helyettes általi konfirmálási szertartás szavai, ezt hallotta: „A fogoly pedig szabadon bocsáttatik!” Erőteljes, sürgető érzés szállta meg mindazok iránt, akik még a keresztelési és konfirmálási szertartásaikra vártak. Hazaérve kikereste a szentírásokból az általa hallott mondatot. A Tan és a szövetségek 128. szakaszában talált rá Joseph Smith kijelentésére: „Örvendjen a szívetek, és legyetek rendkívül örömteliek. Törjön ki éneklésbe a föld! Zengjék a halottak az örök dicséret himnuszait Immánuel Királynak, aki mielőtt lett volna a világ, elrendelte azt, ami lehetővé teszi számunkra a börtönből való kiváltásukat; mert a foglyok szabadon bocsáttatnak.”²⁴

A kérdés tehát az, hogy mi a teendőnk. Joseph próféta tanácsa az volt, hogy mutassuk be a templomban „halottaink feljegyzéseit... , ami teljes elfogadásra méltó”²⁵.

Az egyház vezetése határozott felhívást intézett a felnövekvő nemzedékhez, hogy mutassanak utat abban, miként tapasztalható meg Illés lelke a technika használata által, kutassák ki az őseiket, és végezzenek értük templomi szertartásokat.²⁶ A szabadítás élőként és holtaként végzett munkájának meggyorsítása során e munka jelentős része rátok, fiatalokra hárul.²⁷

Ha az egyes egyházközösségek fiataljai nemcsak elmennek a templomba és megkeresztesztek a halottakért, hanem együtt munkálkodnak a

családjaikkal és az egyházközség más tagjaival azon, hogy neveket vigyenek az általuk végzett szertartásokra, akkor ők is és az egyház is nagyban megáldatnak. Ne becsüljétek alá sem az elhunytak befolyását az erőfeszítéseik támogatásában, sem pedig az abból fakadó örömet, amikor végül találkozotok azokkal, akiket szolgáltok! Saját családok egyesítésének örökkévaló jelentőségű áldása szinte felfoghatatlan.²⁸

Jelenleg a világszerte élő felnőtt egyháztagok 51%-ának nincs rögzítve mindkét szülője az egyház Family-Search internetes oldalának Családfa (Family Tree) részében. A felnőttek 65%-ának nincs rögzítve mind a négy nagyszülője.²⁹ Ne feledjétek, hogy nem szabadulhatunk meg a gyökereink és az ágaink nélkül! Az egyháztagoknak szert kell tenniük ezekre a létfontosságú adatokra, és rögzíteniük kell őket.

Végre rendelkezésünkre áll a tan, a templomok és a technika ahhoz, hogy

a családok megvalósíthassák a szabadtás ezen dicsőséges munkáját. Javaslok egy módot ennek elvégzésére. A családok tarthatnak egy amolyan „Családfa összejövetelt”. Ez rendszeres tevékenységgé is válhat. Mindenki hozhatja a meglévő családtörténetét, a visszaemlékezéseit és a fényképeit, köztük a szülők és a nagyszülők féltve őrzött kincseit. A fiataljaink izgatottan fogadják a lehetőséget, hogy többet tudjanak meg a családtagjaik életéről – honnan jöttek és hogyan éltek. Sokuknak fordult már a szíve az atyáik felé. Szeretik a történeteket és a fényképeket, és megvan a szükséges műszaki jártasságuk ahhoz, hogy beszkeneljék és feltöltsék ezeket a történeteket és képeket a Family Tree oldalra, valamint összekössék a forrásanyagokat az őseikkel, hogy örök időkre megőrizzék azokat. Természetesen a fő cél az, hogy kiderüljön, mely szertartások várnak még elvégzésre, illetve kijelölésre kerüljön az alapvető

templomi munka. *A családom* című füzet felhasználható arra, hogy segítségével feljegyezzük a családi adatokat, történeteket és fényképeket, amelyeket azután fel lehet tölteni a Családfa oldalra.

A családi vállalások és elvárások első helyen kell, hogy szerepeljenek a fontossági sorrendünkben ahhoz, hogy megóvjuk örökkévaló rendeltetésünket. Azok számára, akik termékenyebben szeretnék eltölteni családjukkal a szombatnapot, kiváló táptalajt biztosít ennek a munkának a meggyorsítása. Egy örömtől sugárzó anyuka meséli, hogy vasárnap, miután hazaérnek a gyűlésekről, a 17 éves fia leül a számítógép elé családtörténeti munkát végezni, a 10 éves fia pedig szereti az őseiről szóló történeteket hallgatni és a fényképeiket nézegetni. Ez az egész családjukat megáldotta azzal, hogy megtapasztalják Illés lelkét. Táplálunk kell a becses gyökereinket és ágainkat!

Jézus Krisztus helyettesítő

engesztelés gyanánt adta az életét. Feloldotta a Jób által felvetett legfőbb kérdést. Az egész emberiség számára legyőzte a halált, amit mi nem tudunk volna magunkért megtenni. Mi is végezhetünk azonban helyettesítő szertartásokat, és a családjaink számára valóban szabadítókká válhatunk Sion hegyén³⁰, hogy velük együtt nyerjünk felmagasztosulást és szabadítást.

Tanúságot teszem a Szabadító engesztelő áldozatáról, valamint az Atya számunkra és családjaink számára készített tervének bizonyosságáról. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. William Saroyan, in Henry Allen, "Raging against Aging," *Wall Street Journal*, Dec. 31, 2011–Jan. 1, 2012, C9.
2. Jób 14:14.
3. Jób 14:1, 2, 7, 9.
4. Malakiás 4:1. Nemrég több cikk is beszámolt arról, hogy jelentősen növekszik azon emberek száma, akik a saját életszínvonaluk emelése érdekében tudatosan nem vállalnak gyermeket (lásd Abby Ellin, "The Childless Plan for Their Fading Days," *New York Times*, Feb. 15, 2014, B4). Számos országban csökken a népesség az ilyen egyéni döntések eredményeképpen. Ezt olykor „demográfiai télnek is nevezik” (lásd *The New Economic Reality: Demographic Winter* [documentary], byutv.org/shows).
5. Malakiás 4:5–6.
6. Lásd *History of the Church*, 1:12; Tan és a szövetségek 2.
7. A zsidók 2400 éve várják Illés visszatérését.

A mai napig fenntartanak számára egy helyet az éves szederesteken, vagyis az ünnepi vacsorákon, és az ajtóhoz mennek, azt remélve, hogy megérkezett, a Messiás eljövételének előfutáraként.

8. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: Illés.
9. Lásd Tan és a szövetségek 110:14–16; lásd még Tan és a szövetségek 2.
10. Russell M. Nelson: Egy új szüret ideje. *Liahóna*, 1998. júl. 38.
11. János 3:5.
12. Vilate M. Kimball levele Heber C. Kimballhoz, 1840. okt. 11. Vilate M. Kimball levelei, Egyháztörténeti Könyvtár; helyesírás és a nagybetűk szabványosítva.
13. Tan és a szövetségek 127:5; kiemelés hozzáadva.
14. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith* (2013). 71.
15. Lásd Első elnökségi levél, 2012. okt. 8.
16. Lásd *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), 147.
17. Brigham Young kijelentette: „Mindössze annyit akarok, hogy lássam, amint ez a nép az eszközeit és az érdeklődését Isten királysága felépítésének szenteli, templomokat emelve és az élőkért és a holtakért szolgálva azokban..., hogy a Mindenható megkoronázott fiai és leányai lehessenek” (*Deseret News*, Sept. 6, 1876, 498). A halottakért végzett keresztelesek 1877. január 9-én kezdődtek, a halottakért végzett felruházások pedig két nappal később. Az ebből fakadó örömet fejezte ki Lucy B. Young, amikor azt mondta, hogy „a szíve telve volt azzal a kilátással, hogy tárt karokkal fogadják majd [elhunyt hozzátartozóit], ahogyan mindenki mást is így fogadnak azok, akik nem tudják elvégezni saját magukért a munkát” (in Richard E. Bennett, “Which Is the Wisest Course? The Transformation in Mormon Temple Consciousness, 1870–1898,” *BYU*

Studies Quarterly, vol. 52, no. 2 [2013], 22).

18. *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* (2005). 196–197.
19. Wilford Woodruff elnök (aki tudvalevő, hogy minden idők egyik legnagyobb misszionáriusa volt az élők között) ezt mondta a halottakért végzett munkáról: „Szolgálatunk e részére úgy tekintek, mint egy olyan küldetésre, mely ugyanolyan fontos, mint az élőknek való prédikálás. A halottak hallani fogják Isten szolgáinak szavát a lélekvilágban, ám nem jöhetnek elő az [első] feltámadás hajnalán, hacsak bizonyos szertartásokat el nem végeznek [érettük,] hiszen ugyanaz szükségeltetik egy halott ember megváltásához..., mint egy élőéhez” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff*. 192.).
20. Howard W. Hunter elnök felhívást intézett az egyháztagokhoz, hogy gyakran menjenek el a templomba „a templomi hódolat személyes áldásáért, a szentségért és biztonságért, amely azok között a megszentelt és felszentelt falak között található. [...] Szent az az Úr számára. Legyen számunkra is szent!” (“The Great Symbol of Our Membership,” *Tambuli*, Nov. 1994, 6).
21. “Messages of Inspiration from President Thomas S. Monson,” *Church News*, Dec. 29, 2013, 2.
22. Howard W. Hunter, “We Have a Work to Do,” *Ensign*, Mar. 1995, 65.
23. Lásd *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “prison.”
24. Tan és a szövetségek 128:22; lásd még Tan és a szövetségek 138:42. „Mielőtt a világ lett volna, az Úr elrendelte azt, ami lehetővé teszi a [börtönben lévő] lelkek számára a kiváltásukat” (index to the triple combination, “Prison”).
25. Tan és a szövetségek 128:24.
26. Lásd Első elnökségi levél, 2012. okt. 8.; lásd még David A. Bednar: A gyermekek szíve atyáikhoz fordul. *Liahóna*, 2011. nov. 24–27.; R. Scott Lloyd, “Find Our Cousins’: Apostle [Neil L. Andersen] Counsels LDS Youth at RootsTech Conference,” *Church News*, Feb. 16, 2014, 8–9.
27. Egy nemrégiben született tanulmány kimutatta, hogy a jelen nemzedék fő célkitűzése az, hogy értelmes életet éljenek, amikor is „adnak másoknak, miközben önmaguk egy nagyobb cél felé fordulnak” (Emily Esfahani Smith and Jennifer L. Aaker, “Millennial Searchers,” *New York Times Sunday Review*, Dec. 1, 2013, 6).
28. Lásd Howard W. Hunter, “A Temple-Motivated People,” *Liahóna*, May 1995, 2–7.
29. A statisztikákat a Családtörténeti Részleg bocsátotta rendelkezésre.
30. Lásd Abdiás 1:21.

Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A papság kulcsai és felhatalmazása

A papsági kulcsok irányt mutatnak mind a nőknek, mind a férfiaknak, a papsági szertartások és a papsági felhatalmazás pedig egyaránt kapcsolódik a nőkhöz és a férfiakhoz.

I.

Ezen a konferencián láthattuk egyes hithű fivérek felmentését, másokat pedig támogattunk az elhívásaikban. Az ilyen – az egyházban oly jól ismert – váltások során nem „lejjebb” vagy „feljebb” lépünk, amikor felmenetek vagy elhívunk bennünket. Az Úr szolgálatában nincs „fent és lent”. Csak „előre és hátra” van, és ez a különbségtétel attól függ, miként fogadjuk felmentéseinket és elhívásainkat, és miként reagálunk rájuk. Egyszer egy fiatal cövekelnök felmentésénél elnököltem, aki kilenc éven át nyújtott kiváló szolgálatot, most pedig a felmentése és a feleségével közösen kapott új elhívása okán örvendezett. Elhívták őket bölcsődei vezetőknek az egyházközségükben. Kizárólag ebben az egyházban lehet az, hogy ezt ugyanolyan megtisztelőnek tekintsük!

II.

A nők konferenciáján elhangzott beszédében Linda K. Burton, a Segítőegylet általános elnöke, ezt mondta: „Abban reménykedünk,

hogy mindannyiunkban *elültethetjük* a papság jobb megértésének erősebb vágyát.”¹ Ennek szüksége mindannyiunkra vonatkozik, én pedig igyekszem most ezt azáltal kielégíteni, hogy a papság kulcsairól és felhatalmazásáról beszélek. Mivel ezek a témák egyformán érintik a férfiakat és a nőket,

örülök, hogy az eseményt közvetítik, később pedig közzé is teszik minden egyháztagnak számára. A papsági hatalom mindannyiunkat megáld. A papsági kulcsok irányt mutatnak mind a nőknek, mind a férfiaknak, a papsági szertartások és a papsági felhatalmazás pedig egyaránt kapcsolódik a nőkhöz és a férfiakhoz.

III.

Joseph F. Smith elnök a papságot úgy jellemezte, mint „Isten emberekre ráruházott hatalma, amely által az ember a földön cselekedhet az emberiség családjának szabadításáért”². Más vezetők azt tanították nekünk, hogy „ez a legnagyobb hatalom ezen a földön. Ez az a hatalom, mellyel a földet teremtették.”³ A szentírások azt tanítják, hogy „ugyanaz a papság, amely a kezdetben volt, ez lesz a világ végén is” (Mózes 6:7). Így hát a papság az a hatalom, amely által majd végbemeget a feltámadásunk és továbblépünk az örök életbe.

Az a megértés, amelyre törekszünk, a papság kulcsainak megértésével kezdődik. „A papsági kulcsok az a felhatalmazás, amelyet Isten adott a [papságviselőknek], hogy irányítsák, felügyeljék és kormányozzák papságának használatát a földön.”⁴ Az egyházban végzett minden egyes cselekedet vagy szertartás olyasvalaki közvetlen vagy közvetett felhatalmazása birtokában zajlik, aki rendelkezik annak a feladatnak a kulcsaival. M. Russell Ballard elder ezt a következőképpen magyarázta: „Azok, akik papsági kulcsokkal rendelkeznek..., szó szerint lehetővé teszik a papsági felhatalmazás gyakorlását, és a papsági hatalomból való részesedést mindenki számára, aki hithűen szolgál az irányításuk alatt.”⁵

A papsági felhatalmazás gyakorlásának ellenőrzése miatt a papsági

kulcsok rendeltetése egyszerre kiterjesztő és korlátozó. Kiterjesztő, mert lehetővé teszi, hogy a papsági felhatalmazás és a papsági áldások Isten minden gyermeke számára elérhetőek legyenek. Korlátozó, mert irányt mutat abban, hogy ki nyerje el a papság felhatalmazását, ki viselje a hivatalait, valamint hogyan legyenek átruházva a jogai és hatalmai. Egy papságviselő személy például nem ruházhatja másra a hivatalát vagy a felhatalmazását, ha csak nem kap felhatalmazást olyasvalakitől, aki birtokolja a kulcsokat. Ilyen felhatalmazás nélkül az elrendelés érvénytelen lenne. Ez megmagyarázza, hogy miért nem rendelheti el egy családtagját, vagy miért nem szolgálhatja ki az úrvacsorát a saját otthonában egyetlen papságviselő sem – hivatalától függetlenül –, ha nem kap felhatalmazást olyasvalakitől, aki birtokolja a megfelelő kulcsokat.

Azon szent munka kivételével, melyet a nőtestvérek a templomban, a templomelnök által birtokolt kulcsok szerint végeznek – amelyekre mindjárt kitérek –, csak olyasvalaki szolgálhat papsági szertartásban, aki papsági hivatalt visel. Az összes jóváhagyott papsági szertartást rögzítik továbbá az egyház feljegyzéseiben.

Végső soron a papság összes kulcsát Jézus Krisztus birtokolja, akié ez a papság. Ő határozza meg, hogy mely kulcsokat ruhazza át a halandókra, ahogyan azon kulcsok használatának módját is. Az általános vélekedés az, hogy a papság összes kulcsát ráruházták Joseph Smithre a Kirtland templomban, de a szentírás leszögezi, hogy csupán „ennek az adományozási korszaknak a kulcsai” (T&Sz 110:16) lettek ráruházva. Sok évvel ezelőtt, egy általános konferencia során Spencer W. Kimball elnök emlékeztetett bennünket, hogy vannak más papsági kulcsok is, amelyeket nem kaptak meg az emberek a földön, köztük a teremtés és a feltámadás kulcsai.⁶

A papsági kulcsok használatára érvényes korlátozások isteni természete megmagyarázza az egyház irányításának ügyében hozott döntések és a papságot érintő döntések közötti alapvető különbséget. Az Első Elnökség, valamint az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma Tanácsa, akik az egyház felett elnökölnek, vannak felhatalmazva arra, hogy meghozzanak számos döntést az egyházi irányelvekre és eljárásokra vonatkozóan. Ilyenek lehetnek például az egyházi épületek helyszínei vagy a

misszionáriusi szolgálat korhatárai. És bár ezek az elnöklő felhatalmazottak az összes olyan kulcsot birtokolják és használják, amelyek az emberre vannak ráruházva ebben az adományozási korszakban, nem változtathatják meg szabadon azt az istenileg elrendelt mintát, mely szerint csak a férfiak viselnek papsági hivatalokat.

IV.

Most pedig rátérek a papsági felhatalmazás témájára. Az előbb említett három tantétellel kezdem: (1) a papság Isten emberekre ráruházott hatalma, hogy az emberiség családjának szabaddításáért cselekedjenek; (2) a papsági felhatalmazást olyan papságviselők irányítják, akik papsági kulcsokat birtokolnak; és (3) mivel a szentírások leszögezik, hogy „[a]z egyházban minden más felhatalmazás [és] hivatal e [melkisédek] papság járuléka” (T&Sz 107:5), ezért mindent, amit e papsági kulcsok irányítása alatt tesznek, papsági felhatalmazással teszik.

Miként vonatkozik ez a nőkre? A Segítőegylethez intézett egyik beszédében Joseph Fielding Smith elnök, aki akkor a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke volt, ezt mondta: „Bár a nőtestvérek nem kapták meg a papságot – az nem lett rájuk ruházva –, ez nem jelenti azt, hogy az Úr nem adott nekik felhatalmazást... Mindenki kaphat felhatalmazást, legyen akár férfitestvér, akár nőtestvér, hogy tegyen bizonyos dolgokat az egyházban, amelyek kötelező érvényűek és teljes mértékben szükségesek a szabadulásunkhoz, mint például az a munka, amelyet nőtestvéreink az Úr házában végeznek. Felhatalmazást kaptak arra, hogy nagyszerű és csodálatos dolgokat tegyenek, az Úr előtt szent dolgokat, melyek éppúgy teljességgel kötelező érvényűek, mint a papságviselő férfiak által adott áldások.”⁷

Abban a figyelemre méltó beszédben Smith elnök újból és újból elmondta, hogy a nőknek is adatott felhatalmazás. A nőknek ezt mondta: „Felhatalmazás által szólhattok, mert az Úr felhatalmazást helyezett rátok.” Azt is mondta, hogy a Segítőegylet „hatalmat és felhatalmazást [kapott] rengeteg dolog megtételére. Az általuk végzett munkát isteni felhatalmazás által végzik.” Természetesen a nők és férfiak által végzett egyházi munkát, legyen az a templomban vagy az egyházközösségekben, illetve gyülekezetekben, azok irányítása alatt végzik, akik papsági kulcsokat birtokolnak. „[Az Úr] megadta nekik ezt a nagyszerű szervezetet, ahol felhatalmazásuk van az egyházközösségek püspökeinek irányítása alatt... szolgálni, gondoskodva népünk lelki és fizikai szükségleteiről egyaránt”⁸.

Így hát valóban igaz a kijelentés, hogy a nők számára a Segítőegylet nemcsak tanóra, hanem olyasvalami is, ahova tartoznak – a papság isteni alapítású járuléka.⁹

Nem szoktuk meg, hogy a nőkről úgy beszéljünk, mint akik a papság felhatalmazásával rendelkeznek az egyházi elhívásaikban – de mégis, milyen más felhatalmazás lehetne ez? Amikor egy nőt – akár fiatal, akár időset – elválasztanak teljes idejű misszionáriusként az evangélium prédikálására, akkor papsági felhatalmazást kap egy papsági feladat ellátására. Ugyanez érvényes akkor is, amikor egy papsági kulcsokat birtokló személy irányítása alatt elválasztanak egy nőt, hogy valamelyik egyházi szervezetben hivatalt töltsön be vagy tanítson. Bárki működjön is egy olyan hivatalban vagy elhívásban, amelyet egy papsági kulcsokat birtokló személytől kapott, maga is a papsági felhatalmazást használja a kijelölt feladatai ellátása közben.

Bárki, aki papsági felhatalmazást gyakorol, feledkezzen el a jogairól, és összpontosítson a kötelezettségeire. Ez egy olyan alapelv, amelyre a szélesebb társadalomnak is szüksége van. Alekszandr Szolzsenyicintől, a híres orosz írótól idézik ezt a mondást: „Ideje... megvédeni – nem annyira az emberi jogokat, mint inkább – az emberi kötelességeket.”¹⁰ Az utolsó napok szentjei minden bizonnyal felismerik, hogy a felmagasztosulásra való érdemesség elnyerése nem a jogok érvényesítésének, hanem a kötelezettségek teljesítésének kérdése.

V.

Az Úr úgy rendelkezett, hogy csak a férfiak rendelkezhetnek el a papság hivatalaiba. De, ahogy azt a különböző egyházi vezetők kihangsúlyozták, a férfiak nem „a” papság.¹¹ A férfiak viselik a papságot, szent kötelességgel aziránt, hogy Isten minden gyermekének a megáldására használják azt.

A legnagyobb hatalmat, melyet Isten a fiainak adott, nem gyakorolhatják az Ő egyik leányának társasága nélkül, mert csak a leányainak adta meg Isten a hatalmat, hogy „testek teremtoi legyenek..., hogy Isten elgondolása és a nagyszerű terv beteljesülhessen”¹². Ezek J. Reuben Clark elnök szavai.

Így folytatta: „Ez a feleségeink és édesanyaink helye az örökkévaló tervben. Ők nem viselői a papságnak. Nem bízott rájuk a papság kötelességeinek és feladatainak véghezvitele. Nem nehezednek rájuk a felelősségei sem. De építők és szervezők a papság hatalma alatt, valamint részesei az áldásainak, birtokolva a papsági hatalmak kiegészítését, és birtokolva ezenkívül egy éppen olyan isteni eredetű, a maga helyén éppen olyan fontos feladatot, mint amilyen maga a papság.”¹³

E sugalmazott szavakkal Clark elnök a családról beszélt. Amint azt a családról szóló kiáltvány is leszögezi, az apa irányítja a családját, a feladatai eltérnek az anyáétól, de „kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást”¹⁴. Néhány évvel a családról

szóló kiáltvány előtt Spencer W. Kimball elnök ezt a sugalmazott magyarázatot adta: „Amikor partneri viszonyként beszélünk a házasságról, akkor beszélünk róla *teljes* partnerségként! Nem akarjuk, hogy az egyháztag asszonyaink *csendestársak* vagy *korlátolt felelősségű társak* legyenek ebben az örökkévaló megbízásban! Kérjük, hogy legyetek *közreműködő, teljes jogú* társak.”¹⁵

Isten szemében a nők és a férfiak – akár az egyházban, akár a családban – egyenlők, ugyanakkor eltérő feladataik vannak.

Zárásképpen elmondok néhány igazságot a papság áldásairól. A papsági kulcsoktól és papsági szertartásoktól eltérően a papság áldásai a nők és férfiak számára ugyanazon feltételekkel érhetőek el. A Szentlélek ajándéka és a templom áldásai ismerősen szemléltetik ezt az igazságot.

Tavaly nyáron a BYU oktatási hete során elhangzott bölcs beszédében M. Russell Ballard elder ezeket a tanításokat osztotta meg:

„Egyházunk tana a nőket a férfikkal egyenlőnek, ám tőlük mégis eltérőnek tartja. Isten az egyik nemet

sem tartja a másikinál jobbnak vagy fontosabbnak.

Amikor a férfiak és a nők elmennek a templomba, mindannyian ugyanazzal a hatalommal ruháztatnak fel, vagyis a papsági hatalommal. [A] papság hatalmából és áldásaiból való részesedés Isten minden gyermeke számára elérhető.”¹⁶

Tanúságomat teszem Isten papságának hatalmáról és áldásairól, amelyek az Ő fiai és leányai számára egyaránt elérhetőek. Tanúságomat teszem a papság felhatalmazásáról, amely Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza minden hivatalában és tevékenységében működik. Tanúságomat teszem a papság kulcsainak istenileg irányított működéséről, mely kulcsokat a maguk teljességében prófétánk és elnökünk, Thomas S. Monson birtokol és használ. Utolsó és legfontosabb tanúságomat az Urunkról és Szabadítónkról, Jézus Krisztusról teszem, akié ez a papság, és akinek a szolgálói vagyunk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Linda K. Burton, “Priesthood: ‘A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children’” (Brigham

Young University Women’s Conference address, May 3, 2013), 1; ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.

2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 139.
3. Boyd K. Packer: Papsági hatalom az otthon falain belül. (Világméretű vezetőképző gyűlés, 2012. febr.); lds.org/broadcasts; lásd még James E. Faust, “Power of the Priesthood,” *Ensign*, May 1997, 41–43.
4. 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010), 2.2.1.
5. M. Russell Ballard: Férfiak és nők az Úr munkájában. *Liahóna*, 2014. ápr. 48.; lásd még *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 151–152.
6. Lásd Spencer W. Kimball, “Our Great Potential,” *Ensign*, May 1977, 49.
7. Joseph Fielding Smith, “Relief Society—an Aid to the Priesthood,” *Relief Society Magazine*, Jan. 1959, 4.
8. Joseph Fielding Smith, “Relief Society—an Aid to the Priesthood,” 4, 5; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith* (2013). 318.
9. Lásd Boyd K. Packer: A Segítőegylet. *Liahóna*, 1998. júl. 82; lásd még *Leányaim a királyságomban*. 152.
10. Aleksandr Solzhenitsyn, “A World Split Apart” (commencement address delivered at Harvard University, June 8, 1978); lásd még Patricia T. Holland, “A Woman’s Perspective on the Priesthood,” *Ensign*, July 1980, 25; *Tambuli*, June 1982, 23; Dallin H. Oaks, “Rights and Responsibilities,” *Mercer Law Review*, vol. 36, no. 2 (winter 1985), 427–42.
11. Lásd James E. Faust: Ti mind a mennyekből küldettek. *Liahóna*, 2002. nov. 110; M. Russell Ballard: „Ez munkám és dicsőségem”. *Liahóna*, 2013. máj. 19; Dallin H. Oaks: Papsági felhatalmazás a családban és az egyházban. *Liahóna*, 2005. nov. 26. Olykor azt mondjuk, hogy a Segítőegylet „társa a papságnak”. Pontosabb lenne azt mondani, hogy az Úr munkájában a Segítőegylet és az egyház nőtagjai „társai a papság viselőinek”.
12. J. Reuben Clark Jr., “Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan,” *Relief Society Magazine*, Dec. 1946, 800.
13. J. Reuben Clark Jr., “Our Wives and Our Mothers,” 801.
14. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
15. Spencer W. Kimball, “Privileges and Responsibilities of Sisters,” *Ensign*, Nov. 1978, 106.
16. M. Russell Ballard: Férfiak és nők az Úr munkájában. *Liahóna*, 2014. ápr. 48; lásd még Sheri L. Dew, *Women and the Priesthood* (2013), különösen a 6. fejezetet, ahol értékes kifejtése található az itt kijelentett tanoknak.

Donald L. Hallstrom elder
a Hetvenek Elnökségéből

Milyen embereknek kell lennetek?

Milyen változások szükségeltetnek ahhoz, hogy olyan emberek legyünk, amilyenek lennünk kell?

Amikor szemünk elé tárul ez a világméretű gyűlés, eszünkbe kell, hogy jusson, hogy nincs ehhez fogható a világon – sehol. Az általános konferencia papsági ülésének célja, hogy megtanítsa a papságviselőknél, milyenek kell lennünk (lásd 3 Nefi 27:27), valamint hogy e cél elérésére sarkalljon bennünket.

Fél évszázaddal ezelőtt az ároni papsági éveim során, majd pedig misszionáriusként Angliában a gyülekezeti házakban gyűltünk össze és (komoly figyelemmel) hallgattuk a papsági ülést – telefonos kapcsolat segítségével. Később aztán a műholdak lehetővé tették a közvetítést egyes egyházi helyszínekre, azokkal

a hatalmas parabola-antennákkal, így aztán már hallottuk és láttuk is, mi történik. Nem győztünk ámulni azon a műszaki megoldáson! Kevesen tudták csak elképzelni napjainkat, amikor bárki, akinek egy okostelefon, táblagép vagy számítógép segítségével internet-hozzáférése van, hozzájuthat e gyűlés üzeneteihez.

Ennek ellenére az Úr szolgálainak szavához – mely ugyanaz, mint az Úr saját szava (lásd T&Sz 1:38) – való lényegesen szélesebb körű hozzáférésekkel bír csupán, ha nem vagyunk hajlandók befogadni az ígét (lásd T&Sz 11:21), aztán pedig követni is azt. Egyszerűen megfogalmazva: az általános konferencia és annak papsági ülése csak akkor tölti be rendeltetését, ha hajlandók vagyunk cselekedni – ha hajlandók vagyunk változni.

Évtizedekkel ezelőtt püspökként szolgáltam. Huzamosabb időn keresztül rendszeresen találkoztam egy férfival az egyházközségünkben, aki jó pár évvel idősebb volt nálam. E testvérnek gondjai voltak a felesége és a közte lévő kapcsolattal, és a gyermekeitől is elidegenedett. Nehezen tudta megtartani a munkáját, nem voltak közeli barátai, és olyan nehezen találta meg a hangot az egyházközség tagjaival, hogy végül már nem volt hajlandó szolgálni az egyházban. Az egyik komoly beszélgetés során, amelyet az életének kihívásairól folytattunk, hozzám hajolt, és – a számtalan beszélgetésünk tanulságaként – azt mondta: „Püspök, rossz természetem van, egyszerűen ilyen vagyok!”

Ez a kijelentés szíven ütött azon az estén, és azóta is kísért engem. Mihelyt ez a férfi eldöntötte – mihelyt bármelyikünk így dönt –, hogy „egyszerűen ilyen vagyok”, abban a pillanatban feladjuk a képességünket a változtatásra. Ki is lógathatnánk a fehér zászlót, lehetnének a fegyvert, befejezhetnénk a

erősen korlátozottak a lehetőségei. Fiatal felnőttként azonban találkozott a misszionáriusainkkal, akik hatalmasabb lehetőségekről tanították – ebben az életben és az eljövendő örökkévalóságban is. Megkeresztelték és az egyház tagjává konfirmálták. Jelentősen kiszélesedett jövőképpel azt a célt tűzte maga elé, hogy elnyeri a melkisédeki papságot, és teljes idejű misszionáriusként fog szolgálni. 1986-ban elderré rendelték, majd Indiába kapott elhívást a szolgálatra. Nagyon nehezen tudott gyalogolni, pedig rendkívül igyekezett – két bottal járt, de még így is gyakran elesett –, de az, hogy feladja, szóba sem jöhetett nála. Elkötelezte magát, hogy tisztességgel és szorgalmasan szolgál a missziójában, és így is tett.

Közel 20 évvel a missziója után találkoztunk Nulu testvérrel, aki örömmel üdvözölt bennünket az út végén, és egy kátyús ösvényen elvezetett bennünket a kétszobás otthonához, ahol a feleségével és három gyermekével élt. Rendkívül forró és kellemetlen nap volt. Még mindig nagy nehézséget jelentett számára a járás, de nyoma sem volt önsajnálatnak. Szorgalmának köszönhetően tanító lett, és a falubeli gyermekeket oktatta. Amint beléptünk szerény házába, azonnal egy dobozt vett elő, amelyben a legfontosabb tárgyait tartotta. Egy papírt szeretett volna megmutatni. Ez állt rajta: „Jókívánsággal és áldással Nulu eldernek, a bátor és boldog misszionáriusnak; [dátum] 1987. június 25., [aláírás] Boyd K. Packer.” Amikor az akkor még Packer elder meglátogatta Indiát, és beszélt egy misszionáriusokból álló csoporthoz, megerősítette Nulu eldernek a benne rejlő lehetőségeket. Nulu testvér tulajdonképpen azt akarta tudomásra hozni azon a napon 2006-ban, hogy az evangélium megváltoztatta őt – örökre!

csatát, és megadhatnánk magunkat – a győzelem minden esélye elveszett. Bár néhányan közülünk esetleg úgy vélik, ez ránk nem jellemző, mégis előfordulhat, hogy mindannyian tanújelét adjuk ennek legalább egy vagy két rossz szokással, melyekre azt mondjuk: „én ilyen vagyok”.

Nos, azért jöttünk el erre a papsági gyűlésre, mert még nem vagyunk olyanok, mint lehetnénk. Jézus Krisztus nevében gyűltünk össze ma este. Azzal a bizonyossággal érkezünk, hogy az Ő engesztelése mindannyiunknak megadja a változás képességét – függetlenül az esetleges gyengeségeinktől, hiányosságainktól és függőségeinktől. Azzal a reménnyel érkezünk, hogy a jövőnk – bármilyen volt is a múltunk – jobb lehet.

Amikor azzal az igaz szándékkal (lásd Moróni 10:4) veszünk részt ezen

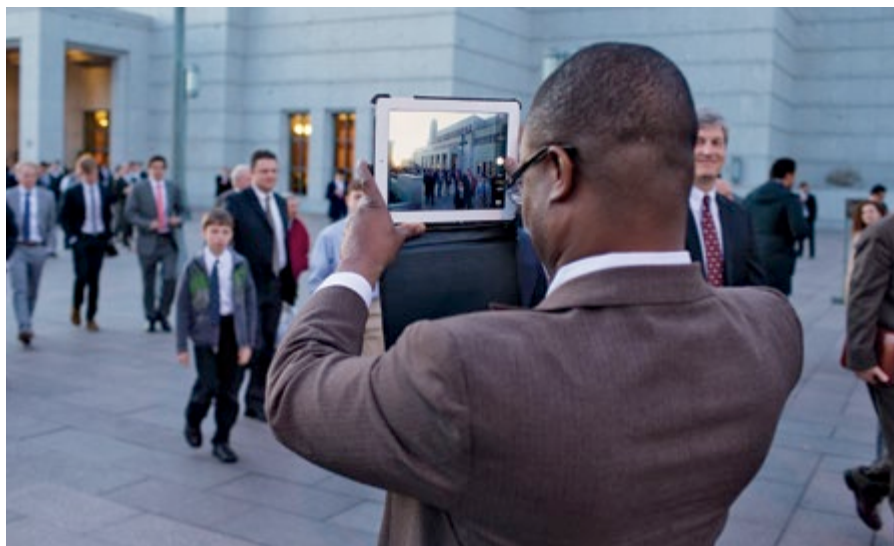
a gyűlésen, hogy megváltozzunk, akkor a Lélek teljes mértékben behatolhat a szívünkbe és az elménkbe. Ahogyan azt az Úr Joseph Smithnek kinyilatkoztatta: „És lészen, hogy amennyiben... hitet gyakorolnak bennem – ne feledjétek, hogy a hit hatalomhoz és cselekvéshez kötött tantétel –, én kitöltöm rájuk Lelkemet azon a napon, amikor összegyűlnek” (T&Sz 44:2). Vagyis ma este!

Ha szerintetek a kihívásaitok leküzdhetetlenek, akkor mesélek nektek egy férfiről, akivel 2006-ban, Indiában találkoztunk egy kis faluban Hyderabad mellett. Ez a férfi jól példázta a változásra való hajlandóságot. Appa Rao Nulu India elhagyott részén született. Háromévesen gyermekbénulást kapott, és emiatt mozgáskorlátozott lett. A társadalom, melyben élt, azt tanította neki, hogy

A Nulu családnál tett látogatásunkra a misszióelnök is elkísért bennünket. Azért jött, hogy interjút készítsen Nulu testvérrel, a feleségével és a gyermekeivel –, hogy a szülők elnyerhessék felruházásukat és összepecsételhesék őket, a gyermekeket pedig a szülőkhöz pecsételhesék. Átadtuk a családnak az utazási tervüket is, hogy eljuthassanak a Kínai Hongkong templomba ezen szertartásokra. Könnyekre fakadtak örömben, amikor látták megvalósulni a régóta várt álmukat.

Mit várnak el Isten papságának viselőitől? Milyen változások szükségesek ahhoz, hogy olyan emberek legyünk, amilyenek lennünk kell? Három javaslatot teszek:

1. Papsági férfiaknak kell lennünk! Legyünk akár az ároni papságot viselő fiatal férfiak, akár a melkisédeki papságot viselő felnőttek, papsági férfiaknak kell lennünk, akik lelki érettséget mutatnak, hiszen szövetségeket kötöttünk. Pál szavaival: „Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat” (1 Korinthusbeliek 13:11). Másnak kell lennünk, mert viseljük a papságot – nem felfuvalkodottnak, kevélynek vagy leereszkedőnek, hanem alázatosnak, taníthatónak és szerénynek. Jelentőséggel kell bírnia számunkra annak, hogy megkaptuk a papságot és annak különféle hivatalait. Nem szabad, hogy valamiféle felületes „továblépési rítus” legyen, amely automatikusan bekövetkezik bizonyos életkorokban, hanem a szövetségkötés átgondoltan kivitelezett szent cselekedetének kell lennie. Oly kiváltságosnak és oly hálásnak kell éreznünk magunkat, hogy ezt minden cselekedetünknek tükröznie

kell. Ha csupán néha jut eszünkbe a papság, akkor változtatnunk kell.

2. Szolgálunk kell! A papság viselésének lényege az, hogy mások szolgálatával felmagasztaljuk az elhívásunkat (lásd T&Sz 84:33). Ha elhanyagoljuk legfontosabb kötelességünket, hogy szolgáljuk a feleségünket és a gyermekeinket, ha nem fogadjuk el, vagy csak passzívan töltjük be elhívásainkat az egyházban, illetve ha nem törődünk másokkal, csak amikor az kényelmes számunkra, akkor nem vagyunk olyanok, mint amilyenek lennünk kellene. A Szabadító kijelentette: „szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” (Máté 22:37), majd később hozzátette: „ha szeretsz engem, szolgálj engem” (T&Sz 42:29). Az önzőség a papsági felelősség ellentéte, ha pedig ez jellemünk része, akkor változnunk kell.

3. Érdemesnek kell lennünk! Lehet, hogy nekem nincs meg a képességem, hogy úgy szóljak hozzátok, mint Jeffrey R. Holland elder, aki néhány évvel ezelőtt egy papsági ülésen azt mondta: „egészen az arcotokba [hajolok], orrunk összeér, és épp annyi tűzzel a hangomban [szólok], hogy kicsit megperzseljem a szemöldökötöket” (Fel hát a harcra! *Liahóna*, 2011. nov. 45.); de kedves testvéreim, rá kell ébrednünk végre, hogy a világban általánosan elfogadott szokások elfojtják

hatalmunkat a papságban! Ha úgy véljük, hogy akárcsak kacérkodhatunk a pornográfiával vagy az erkölcsösség megszegésével, esetleg a becstelenség bármilyen formájával anélkül, hogy az káros hatással lenne ránk és a családjunkra, akkor rászedtek bennünket. Moróni kijelentette: „Vigyázzatok, hogy minden dolgot érdemesen tegyetek” (Mormon 9:29). Az Úr erőteljes utasítást adott: „[Ó]vakodjatok önmagatokat és azt illetően, hogy szorgalmasan megszívleljétek az örök élet szavait” (T&Sz 84:43). Ha van bármilyen megoldatlan bűn, amely akadályozza az érdemességünket, akkor változtatnunk kell.

Az egyetlen teljes válasz a Jézus Krisztus által feltett azon kérdésre, hogy „Milyen embereknek kell hát lennetek?”, éppen az, melyet Ő maga rögtön ezután oly tömören és mélyrehatóan megad: „[A]milyen én vagyok” (3 Nefi 27:27). A felhívás, hogy „jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletesek” (Moróni 10:32) megköveteli és el is várja a változást. Hála Neki, Ő nem hagyott bennünket magunkra. „És ha hozzám jönnek az emberek, akkor megmutatom nekik a gyengeségüket. [...] Akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat.” (Ether 12:27) A Szabadító engesztelésére hagyatkozva képesek vagyunk megváltozni. Ebben biztos vagyok! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Randall L. Ridd

második tanácsos a Fiatall Férfiak Általános Elnökségében

A választott nemzedék

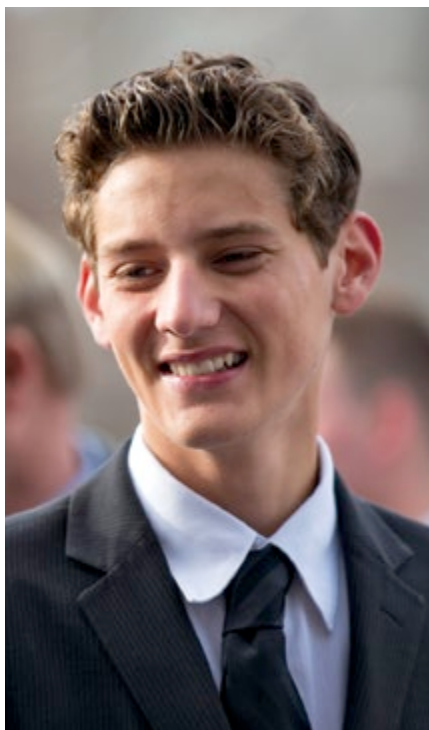
Ti lettetek kiválasztva arra, hogy ebben az időben vegyetek részt a munkájában, mert bízik bennetek, hogy helyes döntéseket hoztok.

Fiatall férfiak! Már valószínűleg hallottátok, hogy „választott nemzedék” vagytok, azaz Isten kiválasztott és felkészített benneteket, hogy ebben az időben jöjjetek a földre egy nagyszerű cél érdekében. Tudom, hogy ez valóban így van. Ma este azonban azért szeretnék a „választott nemzedék” jelzővel illetni benneteket, mert a történelem során még soha senki nem áldatott meg annyi választási lehetőséggel, mint ti. A több alternatíva több lehetőséget ígér; a több lehetőség pedig több jóra való cselekedetet, és sajnos több gonosz cselekedetet is jelent. Hiszem, hogy Isten azért küldött ide benneteket ebben az időben, mert bízik abban, hogy sikerül helyesen választanotok a lehetőségek eme zavaros gomolyagából.

1974-ben Spencer W. Kimball elnök ezt mondta: „Hiszem, hogy az Úr alig várja, hogy olyan találmányokat adjon a kezünkbe, melyeket mi, laikusok, eddig el sem tudtunk képzelni” (“When the World Will Be Converted,” *Ensign*, Oct. 1974, 10).

És így is tett! Az emberiség történelmének egyik legnagyobb, jó célra alkalmazható eszközével nőttök fel: az internettel. Ez egyben egy rengeteg választást kínáló „svédasztalt” is jelent. A választások széles skálája azonban

ugyanilyen mértékű felelősséget is hordoz. Hozzáférhettek a világ által nyújtott legjobb és legrosszabb dolgokhoz egyaránt. Az internettel rövid időn belül nagyszerű dolgokra lehetek képesek, vagy belekerülhettek az olyan haszontalan dolgok végtelen körforgásába, melyek pazarolják az időtöket és csorbítják a lehetőségeiteket. Egyetlen gombnyomással elérhettek bármit, amire a szívetek vágyik. És ez a kulcskérdés: mire vágyik a szívetek? Mi vonz benneteket? Hová vezetnek a vágyaitok?

Emlékezzetek, hogy Isten „kívánságuk szerint ad az embereknek” (Alma 29:4), és „minden embert cselekedetei szerint [ítél] majd meg, szívük vágya szerint” (T&Sz 137:9; lásd még Alma 41:3).

Bruce R. McConkie elder ezt mondta: „Valóságos, ám átvitt értelemben az *élet könyve* az emberek cselekedeteinek feljegyzése, melyet saját testükben írnak. [...] Vagyis minden gondolatnak, szónak és tettnek [hatása van] az emberi testre; mind jelet hagy rajta, jelet, melyet oly könnyen tud elolvasni Ő, aki Örökkévaló, mint amilyen könnyen egy könyv szavai olvashatóak” (*Mormon Doctrine*, 2nd ed. [1966], 97).

Az internet szintén feljegyzi a vágyaitokat, melyeket keresések és kattintások formájában fejeztek ki. Források hatalmas áradata várja, hogy kielégítse e vágyakat. Az internet böngészése során nyomokat hagytok: mit mondotok másoknak, hol jártatok, meddig voltatok ott, és mi érdekel benneteket. Így az internet egyfajta virtuális profilt hoz létre rólatok – bizonyos értelemben a ti életerekek könyvének online változatát. Ahogy az életben is történik, az internet egyre többet és többet ad számotokra abból, amire törekszetek. Ha vágyaitok tiszták, az internet fel tudja magasztalni őket, minden korábbinál könnyebbé téve az érdekes törekvéseket. Ennek azonban az ellenkezője is igaz.

Neal A. Maxwell elder így magyarázta:

„Amire... kitartóan vágyunk, idővel azzá leszünk, és azt kapjuk majd az örökkévalóságban. [...]”

Csakis vágyaink megnevelésével és edzésével válhatnak azok szövetségeseinké ahelyett, hogy ellenségeinké lennének!” (“According to the Desire of [Our] Hearts,” *Ensign*, Nov. 1996, 21, 22).

Ifjú fivéreim! Ha nem törekszetek

tevékenyen vágyaitok megnevelésére, a világ majd megteszi helyettetek. A világ mindennap befolyásolni akarja a vágyaitokat, arra csábítva benneteket, hogy vegyetek meg valamit, kattintsatok rá valamire, játsszatok valamit, illetve olvassatok vagy nézzetek valamit. A döntés végső soron a tiétek. Önrendelkezésetek van. Ez nemcsak annak hatalma, hogy a vágyaitok szerint cselekedhettek, hanem annak is, hogy finomíthatjátok, megtisztíthatjátok és magasabb szintre emelhetitek a vágyaitokat. Az önrendelkezés hatalom arra, hogy valakivé váljatok. Minden választás közelebb hoz vagy eltávolít benneteket attól, akivé válnotok kell; minden kattintásnak jelentősége van. Mindig tegyétek fel magatoknak a kérdést: „Hová vezet ez a döntés?” Fejlesszék ki azt a képességet, hogy a pillanat mögé lássatok.

Sátán irányítani akarja az önrendelkezéseteket, hogy irányíthassa, kivé váltok majd. Tudja, hogy az egyik legjobb módja ennek, ha függőséget okozó viselkedések csapdájába terel titeket. Választásaitok meghatározzák, hogy a technológia erővel ruház-e fel vagy rabságba hajt benneteket.

Hadd osszak meg veletek négy tantételt, hogy segítsek nektek, a választott nemzedéknek, vágyaitok megnevelésében és a technológia helyes használatában.

Első: Ha tudjátok, kik vagytok valójában, könnyebb a választás

Van egy barátom, aki nagyon személyes módon tanulta meg ezt az igazságot. A fia az evangéliumban nevelkedett, de úgy tűnt, lelkileg tévelyeg. Rendszeresen elutasította a lehetőségeket, hogy gyakorolja a papságát. Szülei csalódottak voltak, amikor bejelentette, hogy úgy dönt, nem szolgál missziót. A barátom buzgón imádkozott a fiáért, remélve, hogy

változás következik be a szívében. E remény azonnal szertefoszlott, amikor a fia közölte, hogy nősülni készül. Az apa könyörgött a fiúnak, hogy kérjen pátriárkai áldást. Ennek a kérésnek végül engedett a fiú, ám ragaszkodott hozzá, hogy egyedül menjen el a pátriárkához.

Amikor az áldás után hazaért, látszott, hogy túlcordulnak az érzelmei. Kivezette a barátnőjét a házból, ahol négy-szemközt tudott beszélgetni vele. Az apa kilesett az ablakon, és látta, hogy a fiatal pár egymás könnyét törölgeti.

Később a fiú megosztotta édesapjával, hogy mi történt. Érzelemmel telve mesélte el, hogy az áldás alatt bepillantást nyert abba, ki volt ő a halandóság előtti világban. Látta, milyen bátran és hatékonyan győzte meg az embereket arról, hogy kövessék Krisztust. És most, hogy tudja, ki ő, hogyan tehetné meg, hogy ne szolgáljon missziót?

Fiatalférfiak, ne feledjétek, kik vagytok valójában! Emlékezzetek, hogy viselitek a szent papságot! Ez majd helyes döntések meghozatalára sugall benneteket az internet használata és egész életetek során.

Második: Csatlakoztassátok magatokat az erő forrásához

A kezetekben tartjátok minden korszak bölcsességét – de ami a legfontosabb, a próféták szavait az Ószövetség napjaitól egészen Thomas S. Monson elnökig. Ha azonban nem töltitek fel

rendszeresen a mobiltelefonotokat, hasznavehetetlenné válik, ti pedig elveszítettnek és elérhetetlennek érzitek magatokat. Egy nap sem hagynátok ki, hogy feltöltsétek a telefonotok akkumulátorát.

Bár fontos, hogy mindennap teljesen feltöltött telefonnal induljatok el otthonról, sokkal fontosabb, hogy lelkileg is teljesen fel legyetek töltve. Minden alkalommal, amikor töltőre teszitek a telefonotokat, jusson eszetekbe, hogy rácsatlakoztatok-e a lelki erő legfontosabb forrásaira: az imára és a szentírás-tanulmányozásra, melyek sugalmazással töltenek fel benneteket a Szentlélek által (lásd T&Sz 11:12–14). Segítenek továbbá megismernetek az Úr gondolatait és szándékát, hogy meg tudjátok hozni azokat az apró, ám fontos mindennapi döntéseket, amelyek meghatározzák, milyen irányban haladtok. Sokan közülünk azonnal felfüggesztjük bármilyen foglalatosságunkat, csak hogy elolvassunk egy SMS-t. Nem kellene-e még nagyobb hangsúlyt fektetnünk az Úrtól kapott üzenetekre? Még csak gondolnunk sem szabadna arra, hogy ne csatlakoztassuk magunkat ehhez az energiaforráshoz (lásd 2 Nefi 32:3)!

Harmadik: Attól még nem lesztek okosak, hogy okostelefonotok van, ám ha bölcsen használjátok, azok lehettek

Fiatalférfiak, ne tegyetek ostoba dolgokat az okostelefonjaitokkal!

Mindannyian tudjátok, mit értek ezalatt (lásd Móziás 4:29). Számtalan módja van annak, hogy a technológia hogyan tudja elvonni a figyelmeteket a legfontosabb dolgokról. Fogadjátok meg e bölcs mondást: „Mindig ott legyetek, ahol éppen vagytok, amikor éppen ott vagytok.” Amikor vezettek, vezesetek. Amikor órán vagytok, a leckére összpontosítotok. Amikor barátaitokkal vagytok, ajándékozzátok meg őket a figyelmetekkel. Az agyatok nem tud egyszerre két dologra koncentrálni. Amikor egyszerre több feladatot próbáltok elvégezni, akkor csupán gyorsan váltogatjátok a figyelmeteket egyik dologról a másikra. Egy régi közmondás így szól: „Ha két nyulat kergetsz, végül egyet sem kapsz el.”

Negyedik: Az Úr azért áldott meg minket a technológiával, hogy elérje a céljait

A technológia isteni célja, hogy meggyorsítsa a szabadítás munkáját. A választott nemzedék tagjaiként értitek a technológiát. Használjátok ezt arra, hogy még gyorsabban haladjatok a tökéletesség felé. Mivel sokat kaptatok, nektek is adnotok kell (lásd *Mert sokat kaptam. Himnuszok*, 139. sz.). Az Úr elvárja tőletek, hogy e nagyszerű eszközökkel a következő szintre emeljétek a munkáját, és olyan módokon osszátok meg az evangéliumot, melyek meghaladják az én nemzedékem legvadabb álmait. Míg az elmúlt generációk a szomszédaira és a városukra voltak hatással, nektek – az internet és a közösségi média segítségével – hatalmasokban áll átnyúlni a határokon, és az egész világra hatással lehettek.

Bizonyágomat teszem arról, hogy ez az Úr egyháza. Ti lettetek kiválasztva arra, hogy ebben az időben vegyetek részt a munkájában, mert bízik bennetek, hogy helyes döntéseket hoztok. Ti vagytok a választott nemzedék. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Átalusszátok-e a visszaállítást?

Túl nagy a tét számunkra – egyénekként, családokként és Krisztus egyházaként – ahhoz, hogy csupán felszívvél végezzük ezt a szent munkát.

Mintegy 200 évvel ezelőtt az egyik pillanatról a másikra vált örök klasszikussá a Rip Van Winkle című amerikai novella. A főszereplő, Rip, egy kisigényű ember, aki nagyon ügyesen kerül két dolgot: a munkát és a feleségét.

Egy nap, miközben a hegyekben sétál a kutyájával, találkozik egy csoport furcsán öltözött emberrel, akik italoznak és különféle játékokat játszanak. Egy kis italt ajánlanak neki, majd miután azt elfogadja, Rip elálmosodik és egy pillanatra lehunyja a szemét. Amikor újra kinyitja, meglepve tapasztalja, hogy a kutyája eltűnt, a puskája rozsdás, neki pedig hosszú szakálla nőtt.

Visszamegy a falujába, és azt látja, hogy minden megváltozott. A felesége meghalt, a barátai elköltöztek,

a fogadóban pedig III. György király arcképe helyett egy Rip számára ismeretlen személyé lóg: George Washington tábornoké.

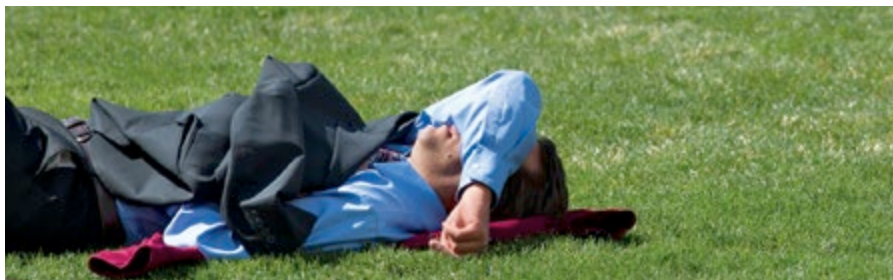
Rip Van Winkle 20 éven át aludt! Ezalatt kihagyta országa történelmének egyik legizgalmasabb szakaszát – átaludta az amerikai forradalmat.

1966 májusában ifj. Martin Luther King ezt a történetet használta fel a Ne aludjátok át a forradalmat! című beszédéhez.¹

Ma én is ezt a mottót szeretném használni, és mindannyiunknak feltennék egy kérdést, akik viseljük Isten papságát: átalusszuk-e a visszaállítást?

A visszaállítás idején élünk

Néha úgy gondoljuk, hogy az evangélium visszaállítása valami befejezett

dolog, amit már letudtunk: Joseph Smith lefordította a Mormon könyvét, megkapta a papsági kulcsokat, megszervezték az egyházat. Valójában a visszaállítás egy zajló folyamat: jelenleg is benne élünk. Hozzá tartozik „minda[z], amit Isten kinyilatkoztatott, minda[z], amit most nyilatkoztat ki,” valamint a „sok nagyszerű és fontos dol[og],” amelyeket még ki fog nyilatkoztatni.² Fivérek, a mai kor izgalmas fejleményei részei a felkészülés azon régóta előre jelzett időszakának, amely a Szabadítónk, Jézus Krisztus dicsőséges második eljövételében fog betetőzni.

Ez a világtörténelem egyik legfigyelemreméltóbb időszaka! Az ősi próféták sóvárogtak, hogy láthassák a mi napjainkat.

Amikor a mi időnk lejár a halandóságban, milyen megosztható élményeink lesznek arról, hogy mivel járultunk hozzá életünk ezen jelentős időszakához és az Úr munkájának előmozdításához? Elmondhatjuk-e majd, hogy feltúrtuk az ingujjunkt, és teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel munkálkodtunk? Vagy be kell majd vallanunk, hogy inkább a megfigyelő szerepét játszottuk?

Feltételezem, hogy különböző okai lehetnek annak, amiért könnyű egy kissé elálmosodni, amikor Isten királyságának építéséről van szó. Hadd említsek meg közülük három

komolyabbat. Buzdítalak benneteket, hogy miközben ezt teszem, gondolkodjatok el, vajon vonatkozik-e rátok valamelyik ezek közül. Ha láttok lehetőséget a fejlődésre, akkor megkérlek benneteket, fontoljátok meg, mit lehetne tenni a javulás érdekében.

Önzés

Első: az önzés.

Azok, akik önzőek, minden más elé helyezik saját érdekeiket és kedvtelésüket. Az önző ember központi kérdése: „Miért jó ez nekem?”

Fivérek, biztos vagyok benne, hogy ti is látjátok, ez a hozzáállás világos ellentétben áll az Isten királyságának építéséhez szükséges lelkülettel.

Amikor az önzetlen szolgálat helyett önmagunk szolgálatát választjuk, akkor a fontossági sorrendünk a saját elismertségünkre és kedvtelésünkre összpontosul.

A korábbi nemzedékek is küszködtek az egoizmus és narcizmus különböző változataival, de úgy gondolom, hogy mi sem maradunk le mögöttük. Vajon véletlen egybeesés csupán, hogy az Oxford-szótárak nemrégiben a szelfit (selfie) kiáltották ki az év szavának?³

Természetesen mindannyiunkban él a vágy az elismerésre, és abban sincs semmi rossz, ha lazítunk és jól érezzük magunkat. Ha azonban főleg

a nyereszkesedés és a világ dicséretének elnyerése⁴ ösztönöz bennünket, akkor kihagyjuk mindazokat a megváltó és örömteli élményeket, amelyek akkor érnek, amikor nagylelkűen adunk magunkból egy részt az Úr munkájához.

Mi az orvosság?

A válasz, mint mindig, Krisztus szavaiban található:

„Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.

Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangyéliomért, az megtalálja azt.”⁵

Azok, akik teljes szívvel a Szabadítónak adják az életüket, Istent és felebarátot szolgálva, az élet olyan gazdagságát és teljességét fedezik fel, amelyet az önzők és egoisták soha nem fognak megélni. Az önzetlenek magukból adnak. Ezek lehetnek a jószívűség apró ajándékai is, amelyek nagy befolyást gyakorolnak a jó irányba: egy mosoly, egy kézfogás, egy ölelés, odafigyeléssel töltött idő, egy bátorító halk szó, vagy egy gondoskodó gesztus. A kedvesség ezen cselekedetei szíveket és életeket változtathatnak meg. Amikor élünk embertársaink szeretetének és szolgálatának korlátlan lehetőségével, beleértve ebbe házastársunkat és családjunkat, akkor nagyban

megnövekszik az a képességünk, hogy szeressük Istent és szolgáljunk másokat.

Azok, akik másokat szolgálnak, nem fogják átaludni a visszaállítást.

Függőségek

Egy másik olyan dolog, ami miatt esetleg alvajáróként járunk-kelünk a világ ezen jelentős korszakában, az a függőség.

A függőségek gyakran alig észrevehetően kezdődnek. A függőségek ismétlődő cselekedetek vékony fonalai, amelyek a szokás vastag kötelékévé fonódnak. A káros szokások magukban rejtik annak lehetőségét, hogy emésztő függőséggé váljanak.

A függőség ezen megkötöző láncai sokféle alakot ölthetnek, úgymint pornográfia, alkohol, szex, kábítószer, szerencsejáték, étel, munka, internet, vagy a virtuális valóság. Sátán, közös ellenségünk, sok kedvelt eszközzel rendelkezik arra, hogy elrabolja tőlünk

az Úr királyságában elvégezhető küldetésünk isteni lehetőségét.

Elszomorítja Mennyei Atyánkat, amikor azt látja, hogy nemes fiai közül némelyek milyen készségesen nyújtják előre a csuklóikat, hogy elfogadják a pusztító függőségek láncait.

Fivérek, a Mindenható Isten örök-kevaló papságát viseljük. Mi valóban a Magasságos fiai vagyunk, és kimondhatatlan lehetőségekkel vagyunk felruházva. Arra szántak bennünket, hogy szabadon szárnyaljunk a mennyekben. Nem az a rendeltetésünk, hogy saját készítésű kényszerzubbonyunk foglyaként a földhöz legyünk láncolva.

Mi az orvosság?

Az első, amit meg kell értenünk, hogy a függőségeket sokkal könnyebb megelőzni, mint meggyógyítani. A Szabadító szavaival élve, „ezen dolgok egyikének se engedjétek meg, hogy a szívetekbe férközzön”⁶.

Néhány évvel ezelőtt Thomas S. Monson elnökkel lehetőséget kaptunk

arra, hogy bejárjuk az Air Force One-t, vagyis azt a pazar repülőgépet, amely az Egyesült Államok elnökét szállítja. A Secret Service alapos biztonsági ellenőrzést folytatott, és egy kicsit mosolyogtam is, amikor az ügynökök a beszállás előtt megmotozták drága profétánkat.

Ezután a repülőgép parancsnoka meghívott, hogy üljek a kapitányi pilótaülésbe. Feledhetetlen élmény volt ismét egy olyan csodálatos légi jármű kormányánál ülni, mint amelyenhez hasonló én is sok éven át vezettem. Szívem és elmém megtelt az óceánokat és földrészeket átszelő repülések emlékével. Izgalmas fel- és leszállásokat képzeltem magam elé a világ különböző repterein.

Szinte öntudatlanul a 747-es négy gázkarjára helyeztem a kezemet. És pont akkor, egy szeretett és összeteveszthetetlen hang szólalt meg mögöttem – Thomas S. Monson hangja.

„Dieter – mondta nekem –, eszedbe se jusson!”

Én persze mindent tagadni fogok, de azért elképzelhető, hogy Monson elnök olvasott a gondolataimban.

Amikor kísértés ér, hogy olyan dolgokat tegyünk, amit nem kellene, akkor hallgassunk a megbízható családtagok és barátok, a profétánk, és – állandóan – a Szabadító szerető figyelmeztetésére is.

A függőség elleni legjobb védelem, ha soha nem is kezdünk bele semmibe, ami függőséghez vezethet.

Mi legyen azonban azokkal, akik a függőség markában találják magukat?

Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy van remény. Törekedjétek segítségre a szeretteitektől, az egyházi vezetők-től, és a képzett tanácsadóktól. Az egyház segítséget nyújt a függőségtől való elszakadáshoz a helyi egyházi vezetőkön, az interneten,⁷ és – egyes területeken – az UNSZ Családsegítő Szolgáltatásokon keresztül.

Mindig emlékezzetek rá, hogy a Szabadító segítségével megszabadulhattok a függőségtől. Lehet, hogy az út hosszú lesz és nehéz, de az Úr nem mond le rólatok. Ő szeret benneteket. Jézus Krisztus azért szenvedte el az engesztelést, hogy segítsen nektek megváltozni, hogy kiszabadítson a bűn fogságából.

A legfontosabb, hogy állandóan próbálkozzatok – néha több próbálkozás kell, mielőtt valaki sikerrel jár. Tehát ne adjátok fel! Ne veszítsétek el a hiteteket! Tartsátok a szíveteket közel az Úrhoz, és Ő megadja nektek a szabadulás hatalmát. Szabaddá tesz benneteket.

Kedves fivéreim, tartsátok magatokat mindig távol azoktól a szokásoktól, amelyek függőséghez vezethetnek! Azok, akik így tesznek, képesek lesznek szívüket, lelküket, elméjüket és erejüket Isten szolgálatának szentelni.

Az ilyenek nem fogják átaludni a visszaállítást.

Versengő prioritások

A harmadik akadály, amely megakadályoz bennünket abban, hogy teljességgel részt vegyünk ebben a munkában, az a sok fontos dolog, amely egymással verseng a figyelmünkért. Néhányan annyira elfoglaltak vagyunk, hogy szekérnek érezzük magunkat, melyet egy tucat igavonó állat húz – de mindegyik más irányba. A sok erőfeszítés ellenére azonban a szekér semerre nem halad.

Gyakran fordítunk nagy erőt egy hobbira, sporttevékenységre, szakmai célokra, illetve közösségi vagy politikai kérdésekre. Ezek mind jó és tiszteletre méltó dolgok lehetnek, de vajon hagynak nekünk időt és erőt mindarra, aminek a legfontosabbnak kellene lennie számunkra?

Mi az orvosság?

Azt ismét csak a Szabadító szavaiban találjuk:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”⁸

Az életben mindennek másodlagosnak kell lennie ehhez a két nagyon fontos dologhoz képest.

Még az egyházi szolgálat során is könnyű sok időt tölteni rutinból végzett feladatokkal, a tanítványság lelkülete és lényege nélkül.

Fivérek, papságviselőkként felváltottuk, hogy olyan emberek leszünk, akik szeretik Istent és a felebarátjukat, és akik képesek szavak és tettek által kimutatni ezt a szeretetet. Ez a lényege annak, akik Jézus Krisztus tanítványai-ként vagyunk.

Azok, akik méltón élnek ezekhez az elvekhez, nem fogják átaludni a visszaállítást.

Ébresztő

Pál apostol ezt írta: „Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyogott tenéked a Krisztus.”⁹

Drága barátaim! Tudnotok kell, hogy ti a világosság fiai vagytok.

Ne engedjétek teret az önzésnek! Ne engedjétek teret az olyan szokásoknak, amelyek függőséghez vezethetnek! Ne engedjétek, hogy az egymással versengő fontos dolgok közömbösségbe vagy éppen az áldott tanítványságtól és a nemesítő papsági szolgálattól való elkülönülésbe ringassanak benneteket!

Túl nagy a tét számunkra – egyénekként, családként és Krisztus egyházaként – ahhoz, hogy csupán félszívvel végezzük ezt a szent munkát.

Jézus Krisztus tanítványának lenni nem egy heti egyszeri vagy napi egyszeri erőfeszítés. Ez egy egyszer a mindenkorra szóló erőfeszítés.

Az Úr ígérete az igaz papságviselői felé szinte túl nagyszerű ahhoz, hogy megérthessük.

Azok, akik hűségesek az ároni és a melkisédeki papsághoz, és felmagasztalják az elhívásukat, „azokat megszenteli a Lélek testük megújulására”. Tehát minden megadatik nekik, amivel az Atyánk rendelkezik.¹⁰

Bizonyosságomat teszem, hogy Jézus Krisztus engesztelésének tisztító hatalma, valamint a Szentlélek átalakító hatalma képes meggyógyítani és megmenteni az emberiséget. Kiváltságunk, szent kötelességünk, és örömünk, hogy halljuk a Szabadító azon hívását, hogy kövessük Őt készséges elmével és a szív minden szándékával. Rázzuk le a láncokat, melyekkel megkötöztek, és jöjjünk elő a homályból, és keljünk fel a porból!¹¹

Legyünk ébren, és ne fáradjunk bele a jó tevésebe, mert „nagyszerű munka alapját fektetjük le”¹², még hozzá azt, hogy felkészülünk a Szabadító visszatérésére. Fivérek, amikor a saját példánk fényével tanúsítjuk a visszaállított igazság gyönyörűségét és hatalmát, akkor nem fogjuk átaludni a visszaállítást. Erről teszek bizonyosságot, és az áldásomat hagyom veletek, Mesterünk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Martin Luther King Jr., „Don't Sleep Through the Revolution” (1966 Ware Lecture, Unitarian Universalist Association General Assembly, Hollywood, Florida, May 18, 1966).
2. Hittételek 1:9.
3. Lásd blog.oxforddictionaries.com/press-releases/oxford-dictionaries-word-of-the-year-2013.
4. Lásd 2 Nefi 26:29.
5. Márk 8:34–35.
6. 3 Nefi 12:29.
7. Lásd például lds.org/topics/addiction.
8. Máté 22:37–39.
9. Efézusbeliek 5:14.
10. Lásd Tan és a szövetségek 84:33, 38.
11. 2 Nefi 1:23.
12. Lásd Tan és a szövetségek 64:33.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

A papsági férfi

Lehetek nagyszerű példák, középszerű példák, vagy rossz példák. Talán úgy gondoljátok, hogy nektek ez nem számít, de az Úrnak igenis számít.

Mindannyiunknak vannak hősei, különösen fiatalkorunkban. Az Egyesült Államokban, New Jersey állam Princeton nevű városában születtem és nőttem fel. A lakóhelyünkhöz közel, New Yorkban székelték a leghíresebb csapatok. Három profi baseballcsapat is volt a városban e régi időkben: a Brooklyn Dodgers, a New York Giants és a New York Yankees. Philadelphia még közelebb volt hozzánk, és két baseballcsapat – az Athletics és a Phillies – otthona volt. Sok olyan tagja volt e baseballcsapatoknak, akikre hősként tekinthettem.

A New York Yankeesnél játszó Joe DiMaggio vált az én baseball-hősömmé. Amikor a fivéreim és a barátaim a házuk mellett, az iskola

udvarán baseballoztak, igyekeztem úgy lendíteni az ütőt, ahogyan azt szerintem Joe DiMaggio csinálta. Akkor még nem volt tévé (ez már csak ősi történelem), így az ütések leutánzásakor csak az újságokban látott fényképekre hagyatkozhattam.

Amikor egy kicsit idősebb lettem, édesapám elvitt a Yankee Stadionba. Ez volt az egyetlen alkalom, hogy élőben láttam játszani Joe DiMaggiót. Ma is úgy látom magam előtt, mintha ott lennék, ahogy meglendíti az ütőt, és a fehér labda egyenesen a középpályánál ülő nézők közé repül.

Na mármost, a baseballtudásom soha meg sem közelítette fiatalágom hősenek tudását. Viszont azon néhány alkalommal, amikor sikerült jól megütnöm a labdát, igyekeztem a

lehető legpontosabban utánozni az ő erőteljes lendítését.

Amikor hősokeket választunk magunknak, akkor tudatosan vagy tudat alatt elkezdjük utánozni mindazt, amit csodálunk bennük.

Szerencsére fiatalkoromban remek hősokeket helyeztek elém bölcs szüleim. Apám csak egyszer vitt el a Yankee Stadionba, hogy közelről láthassam a baseballhősöm játékát, viszont minden vasárnap közelről figyelhettem egy olyan papsági férfit, akiből hős lett. Ez a hős nagy hatással volt az életem alakulására. Édesapám volt annak a kis gyülekezetnek az elnöke, mely az otthonukban gyűlésezett. Tehát ha vasárnap reggel lejöttünk az első emeletről, akkor már az egyházban voltunk. A gyülekezetünk soha nem számlált 30 résztvevőnél többet.

Volt egy fiatalember, aki az édesanyját hozta ezekre a gyűlésekre, de ő maga soha nem lépett be a házukba. Nem volt egyháztag. Édesapám volt az, aki kiment érte, hogy behívja őt hozzánk a parkolóból, ahol a kocsijával várakozott. Megkeresztelkedett, és ő lett az első és egyetlen ároni papsági vezetőm. Ő lett a papsági hősoém. Máig emlékszem arra a kis, fából faragott szoborra, amelyet jutalomként kaptam tőle, miután tűzifát daraboltunk egy özvegnyek. Ma is mindig igyekszem hozzá hasonlóan lenni, amikor megérdemelt dicséretet mondok Isten egyik szolgájának.

Választottam egy másik hőst is az egyház ama kis gyülekezetében. Ő

egy tengerészgyalogos volt, aki mindig a zöld tengerész egyenruhájában jött a gyűléseinkre. Háborús idők jártak, így ez már önmagában is hőssé avatta őt a szememben. A tengerészgyalogság küldte őt továbbtanulni a Princeton Egyetemre. Azonkívül, hogy csodáltam az egyenruháját, figyeltem őt, amikor a Princeton Egyetem amerikaifoci-csapatának kapitányaként a Palmer Stadionban játszott. Láttam, amikor az egyetemi kosárlabdacsapatban játszott, és akkor is figyeltem, amikor a baseballcsapatuk híres elfogójátékosaként lépett pályára.

Ezen is túlmenően azonban eljött hozzánk hétköznap is, hogy megmutassa, miként dobjam a baseballabdát jobb- és balkézrel egyaránt. Azt mondta nekem, hogy szükségem lesz erre a tudásra, mert egy nap majd jó csapatokban fogok baseballozni. Akkoriban még nem tudatosult bennem, de ő éveken keresztül egy igaz papsági férfi példaképeként szolgált számomra.

Ti mind példák lesztek arra – akár akarjátok, akár nem –, hogy milyen egy papsági férfi. Világító gyertyává váltatok, amikor elfogadtátok a papságot. Az Úr gyertyatartóba helyezett benneteket, hogy megvilágítsátok az utat a körülöttetek lévők számára. Ez különösen érvényes a papsági kvórumokban lévőknek. Lehetek nagyszerű példák, közepeszerű példák, vagy rossz példák. Talán úgy gondoljátok, hogy nektek ez nem számít, de az Úrnak igenis számít. Ő így fogalmazott:

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetitek el a hegyen épített város.

Gyertyát sem azért gyűjtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljenek mindazoknak, a kik a házban vannak.

Úgy fényljenek a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”¹

Olyan nagyszerű papságviselőkként áldattam meg mindazokban a kvórumokban, ahol szerencsém volt szolgálni, akik példák voltak számomra. Ti is megtehetitek azt, amit ők tettek értem, azáltal, hogy követendő példák vagytok mások számára.

Három jellemző tulajdonságot figyeltem meg azokban a papságviselőkkben, akik a hőseim. Az egyik az ima módja, a másik a szolgálat szokása, a harmadik a kökemény elhatározás, hogy becsületesek maradnak.

Mindannyian imádkozunk, de az a papságviselő, akivé nektek kell válnotok, gyakran és valós szándékkal imádkozik. Este letérdeltek és megköszönitek Istennek az aznapi áldásokat. Megköszönitek Neki a szüleiteket, a tanáraitokat, és a nagyszerű példákat, akiket követhettek. Konkrétan megnevezitek az imáitokban, hogy kik és hogyan áldották meg aznap az életeteket. Ehhez több kell néhány percnél és néhány futó gondolatnál. Meg fogtok lepődni és meg fogtok változni.

Amikor megbocsátásért imádkoztok, azt fogjátok tapasztalni, hogy ti

Néhány hónapja még ő maga sem volt egyháztag. Most viszont neki köszönhetően a misszionáriusok tanítanak, és van egy növekvő létszámú és erejű gyülekezet. Ennél is nagyobb dolog azonban, hogy ez az ember világosság mindazok számára, akik kinyitják a szájukat és ezáltal meggyorsítják a Mennyei Atyánk gyermekei Úr általi összegyűjtését.

Amikor imádkoztok és másokat szolgáltok, az arról való tudásotok, hogy Isten gyermekei vagytok, és az Óiránta táplált érzéseitek növekedni fognak. Jobban tudatában lesztek annak, hogy szomorúsággal tölti el Őt, ha bármilyen módon becstelenedek vagytok. Eltökéltebbek lesztek az iránt, hogy megtartsátok az Istennek és másoknak adott szavakat. Jobban fogtok figyelni arra, hogy ne vegyetek el semmi olyat, ami nem a tiétek. Becsületesebbek lesztek a munkaadótok felé. Eltökéltebbek lesztek az iránt, hogy ne késsetek, és elvégezzetek minden olyan feladatot, amit az Úr rátok bíz, ti pedig elvállaltok.

A rátok bízott családokban a gyermekek nem azon fognak tanakodni, hogy vajon jönnek-e egyáltalán a házi tanítóik, hanem izgatottan fogják várni a látogatásokat. Az én gyermekeim részesültek ebben az áldásban. Úgy nőttek fel, hogy voltak papsági hőseik, akik segítettek megtalálni a saját útjukat az Úr szolgálatában. Ez az áldott példa immár a harmadik nemzedékre öröklődik.

Az üzenetem a köszönet üzenete is.

Köszönetet mondok nektek az imáitokért. Köszönetet mondok nektek azért, hogy térdre ereszkedtek és ezáltal elismeritek, hogy nem rendelkeztek az összes válasszal. Hálátok kifejezéséként imádkoztok a menny Istenéhez, és azért, hogy áldását kérjétek a ti és a családotok életére. Köszönetet mondok nektek a másokért végzett

is megbocsátotok másoknak. Amikor megköszönitek Isten jószágát, akkor olyanokra fogtok név szerint gondolni, akiknek a ti kedvességetekre van szükségük. Ez az élmény megint csak mindennap meg fog benneteket lepni, és idővel meg is fog változtatni.

Az egyik változás, melyet megígérek, hogy az ilyen buzgó ima okoz benneteket, az az érzés, hogy igazán Isten gyermekei vagytok. Amikor tisztában vagytok velem, hogy Isten gyermekei vagytok, akkor azt is tudni fogjátok, hogy sokat vár tőletek. És mert az Ő gyermekei vagytok, Ő el fogja várni tőletek, hogy kövessétek a tanításait és drága Fia, Jézus Krisztus tanításait. Elvárja majd tőletek, hogy nagylelkűek és kedvesek legyetek másokkal. Csalódott lesz, ha kevélyek és énközpontúak lesztek. Meg fog áldani benneteket azzal, hogy mások érdekeit a sajátotok elé kívánjátok helyezni.

Néhányan már most is az önzetlen papsági szolgálat mintaképei vagytok.

A világszerte található templomokba a papságviselők napkelte előtt érkeznek. Egyesek pedig még jóval napnyugta után is ott szolgálnak. Nem jár világi elismerés vagy nyilvános ünneplés ezért az áldozatért és erőfeszítésért. Magam is megyek oda fiatalokkal, amikor azokat szolgálják, akik a lélekvilágban nem képesek önmaguknak megszerezni a templom áldásait.

Amikor a kimerültség helyett örömet látok a korai vagy késői órán ott szolgálók arcán, akkor tudom, hogy nagyszerű jutalmak járnak ebben az életben az ilyen önzetlen papsági szolgálatért – ámde ez is csupán jelképes mértékű ahhoz az örömhöz képest, amelyben azokkal fognak osztozni a lélekvilágban, akiket most szolgálnak.

Ugyanezt az örömet láttam és látom azoknak az arcán is, akik az Isten királyságához való tartozásból fakadó áldásokról beszélnek másoknak. Ismerek egy gyülekezeti elnököt, aki szinte naponta hoz tanítandó embereket a misszionáriusokhoz.

szolgáltatásokért, valamint azokért az alkalmakért, amikor nem láttatok szükségét annak, hogy elismerést kapjatok ezért a szolgálatért.

Elfogadtuk az Úr azon figyelmeztetését, hogy ha a szolgálatunkért cserébe a világ elismerésére törekszünk, akkor nagyszerűbb áldásokat veszíthetünk. Bizonyára emlékezni fogtok ez szavakra:

„Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál.

Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, a hogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberektől dicséretet nyerjenek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat.

Te pedig a mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezéd, mit cselekszik a te jobb kezéd;

Hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván.”²

Azok, akik nagyszerű papságviseelőkként az én példaképeim, nem könnyen ismerik el, hogy hősi tulajdonságokkal rendelkeznek. Valójában úgy tűnik, hogy nekik nehezükre esik meglátni azokat a dolgokat, amelyeket én annyira csodálok bennük. Említetem, hogy édesapám egy apró gyülekezet hithű gyülekezeti elnöke volt New Jersey-ben. Később az egyház Vasárnapi Iskola Általános Testületének lett a tagja. Mégis nagyon ügyelek arra, hogy ma szerényen beszéljek a papsági szolgálatáról, mert ő maga szerény volt.

Ugyanez igaz arra a tengerészgyalogosra, aki gyermekkorom hőse volt. Soha nem beszélt a papsági szolgálatáról vagy az eredményeiről, csak szolgált. Másoktól hallottam a hithűségéről. Ha esetleg tudatában

is volt az általam csodált tulajdonságainak, ez számomra nem derült ki.

Amit tehát tanácsolok – nektek, akik meg akartok áldani másokat a papságokkal –, összefügg életetek azon részével, amely mindenki előtt rejtve van, kivéve Istent.

Imádkozzatok Hozzá. Köszönjétek meg Neki mindazt, ami jó az életetekben. Kérjétek meg, hogy tudassa, kik azok az egyének, akiket Ő az utatokba vezérelt, hogy a szolgálatokra lehessenek. Könyörögjétek Őhozzá, hogy segítsen teljesíteni ezt a szolgálatot. Imádkozzatok, hogy meg tudjatok bocsátani, és így nektek is meg legyen bocsátva. Ezután pedig szolgáljátok őket, szeressétek őket, és bocsássátok meg nekik.

Mindenekelőtt emlékezzetek arra, hogy az összes szolgálat közül, melyet nyújthattok, nincs nagyobb, mint segíteni az embereknek abban, hogy úgy döntsenek: érdemessé válnak az örök életre. Isten megadta számunkra a papságunk használatára vonatkozó, mindenben átvivő iránymutatást. Ő a tökéletes példa erre. Ez az a példa, amelyet kisebb részben az Ő legjobb halandó szolgálói is láthatunk:

„És az Úristen szólt Mózeshez, mondván: A mennyekből sok van, és nem számlálhatók meg az embernek; nekem viszont számlálva vannak, mert az enyémeik.

És ahogyan az egyik föld elmúlik, és annak egei, úgy jó egy másik, és nincs vége műveimnek, sem szavaimnak.

Mert íme, ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét.”³

Segítenünk kell ezt a munkát. Mindannyian sokra vagyunk képesek. Erre az időre és helyszínre lettünk felkészítve a szent munka ezen utolsó napjaiban. Mindannyian megáldattunk olyanok példájával, akik ezt a munkát a földön töltött életük meghatározó céljává tették.

Azért imádkozom, hogy segíthessünk egymásnak felnőni ehhez a lehetőséghez.

Az Atyaisten él. Segítségre van szükségetek ahhoz, hogy jól tudjátok szolgálni Őt, és Ő meg fogja válaszolni az erre irányuló imáitokat. Jézus Krisztus a feltámadt Úr. Ez az Ő egyháza. Az általatok birtokolt papság hatalom arra, hogy az Ő nevében cselekedjétek, az Ő munkájában, Isten gyermekeinek szolgálatában. Amikor a teljes szíveteket ennek a munkának szentelitek, Ő felmagasztal benneteket. Ezt ígérem nektek Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 5:14–16.
2. Máté 6:1–4.
3. Mózes 1:37–39.

Thomas S. Monson elnök

Légy bátor és erős!

Legyen bátorságunk – legyen mindannyiunknak bátorságunk – szembeszállni a közvéleménnyel, és kiállni az elveink mellett!

Szeretett fivéreim, jó újra itt lenni veletek. Mennyei segítségért imádkozom, amint élek a lehetőséggel, hogy szóljak hozzátok.

E Konferencia-központ falain túl is sok ezren gyűltek össze a kápolnában és más helyszíneken szerte a világ nagy részén. Összeköt minket egy közös szál, hiszen azt a megbízatást kaptuk, hogy viseljük Isten papságát.

A föld történelmének figyelemre méltó időszakában vagyunk itt. Lehetőségeink szinte korlátlanok, ugyanakkor kihívások sokaságával

kell szembenéznünk, melyek közül némelyek kifejezetten a mi korunkra jellemzőek.

Olyan világban élünk, ahol az erkölcsi értékeket szinte teljesen félresöpörték, ahol a bűnt felháborító módon a kirakatba állítják, és ahol körbevesznek bennünket a kísértések arra csábítva, hogy letérjünk a szoros és keskeny ösvényről. Kitartó kényszereknek és becstelen befolyásoknak vagyunk kitéve, melyek romba döntik mindazt, ami helyénvaló, és megkísérik a helyére állítani a világias

társadalom sekélyes filozófiáit és gyakorlatait.

Az ilyen és ehhez hasonló kihívások miatt folyamatosan olyan döntésekkel szembesülünk, amelyek meghatározhatják a sorsunkat. Ahhoz, hogy helyes döntéseket hozzunk, bátorságra van szükség – bátorságra, hogy nemet mondjunk, amikor kell, és igent mondjunk, amikor az a megfelelő válasz; bátorságra, hogy helyesen cselekedjünk azért, mert az a helyes.

Mivel a mai társadalom fejlődésének iránya rohamosan elfordul az Úr által adott értékektől és alapelvektől, szinte bizonyos, hogy szükséges lesz megvédenünk mindazt, amiben hiszünk. Meglesz-e a bátorságunk, hogy így tegyünk?

Ifj. J. Reuben Clark elnök, aki sok éven át volt az Első Elnökség tagja, ezt mondta: „Nem ismeretlenek azok az esetek, melyekben [azok], akik állítólag hittek, ...úgy érezték, hogy mivel hitük teljes mértékű megvallásával magukra vonhatják hitetlen munkatársaik gúnyolódását, ezért módosítaniuk kell vagy ki kell magyarázniuk a hitüket, illetve rombolóan fel kell hígítaniuk, vagy akár úgy kell tenniük, mintha eldobnák maguktól. Az ilyen emberek képmutatóak.”¹ Egyikünk sem szeretné ezt a bélyeget viselni magán, mégis előfordul-e, hogy vonakodunk kijelenteni a hitünket bizonyos körülmények közepette?

Segíthetünk magunknak azon vágyunkban, hogy helyesen cselekedjünk, ha olyan tevékenységeket végzünk és olyan helyekre megyünk, ahol gondolatainkat jó hatások érik, és ahol az Úr Lelke sem érzi magát kényelmetlenül.

Emlékszem, egyszer olvastam, milyen tanácsot adott egy apa a fiának, amikor a fiú egy távoli iskolába ment: „Ha valaha is olyan helyen találsz magad, ahol nem kellene lenned,

menj el onnan!” Ugyanezt a tanácsot adom mindannyiótoknak: „Ha valaha is olyan helyen találjátok magatokat, ahol nem kellene lennetek, menjetek el onnan!”

A bátorság hívó szava mindannyiunkhoz folyamatosan felhangzik. Életünk minden napján szükségünk van bátorságra – nem is annyira az eget rengető eseményekben, hanem inkább akkor, amikor döntéseket hozunk, vagy reagálunk a minket körülvevő körülményekre. Hadd idézzem a skót költő és író, Robert Louis Stevenson szavait: „A mindennapos bátorságnak kevés tanúja van. Ám bátorságotok nem kevésbé nemes, ha nem is kíséri dobpergés és nem kiáltják tömegek a neveteket.”²

A bátorság sokféleképpen mutatkozik meg. A keresztény szerző, Charles Swindoll, így írt: „A bátorság nem korlátozódik a csatamezőre... vagy arra, hogy félelem nélkül elfogjuk a házunkba hatoló betörőt. A bátorság valódi próbái sokkal kevésbé látványosak. Belső próbatételek ezek; mint például hithűnek maradni, amikor senki sem figyel, ...vagy egyedül állni, amikor nem értenek meg.”³ Hozzátenném, hogy ez a belső bátorság magában foglalja azt is, hogy helyesen cselekszünk még akkor is, ha netán félünk; megvédjük a hitelveinket, még ha azzal esetleg azt is kockáztatjuk, hogy kigúnyolnak; illetve ragaszkodunk hitelveinkhez, még ha talán barátaink vagy társadalmi státuszunk elvesztését tesszük is kockára ezzel. Annak, aki állhatatosan kiáll azért, ami helyes, meg kell kockáztatnia, hogy néha nemtetszéssel vagy népszerűtlenséggel találja magát szembe.

Mialatt az Egyesült Államok haditengerészeténél szolgáltam a második világháború idején, tudomásomra jutottak bátor és hősiessé tettek és vitéz cselekedetek. Az egyik ilyen, melyet

soha nem fogok elfelejteni, egy nem a mi hitünket valló 18 éves tengerész csendes bátorsága volt, aki nem volt túl önhitt ahhoz, hogy imádkozzon. A csapatban lévő 250 férfi közül ő volt az egyedüli, aki minden este letérdelt az ágya mellett, olykor a hangadók gúnyolódása és a hitetlenek tréfálkozása közepette. Fejét lehajtva Istenhez imádkozott. Soha nem ingott meg. Soha nem tétozavott. Bátor volt.

Nemrégiben hallottam egy olyan ember példáját, akiből hiányzott ez a belső bátorság. Egy barátom mesélt egy lelkileg feltöltő, hitre sarkalló úrvacsorai gyűlésről, melyen a férjével vett részt az egyházközségükben. Egy fiatal férfi, aki a papi hivatalt viselte az ároni papságban, megérintette az egész gyülekezet szívét, amikor az evangélium igazságairól és a parancsolatok betartásával járó örömről beszélt. Buzgó, szívet melengető bizonyosságot tett, ahogy ott állt az emelvényen, tisztán és elegánsan a fehér ingében és nyakkendőjében.

Később, még ugyanazon a napon, ez az asszony a férjével a

környékükön autózott, és látták ugyanezt a fiatal férfit, aki csupán pár órával korábban oly lélekemelően hatott rájuk. Most azonban teljesen más képet mutatott, ahogy ott ment a szakadt ruháiban – és cigarettázott. Ez az ismerősöm és a férje nemcsak mélységesen csalódott és elszomorodott, hanem össze is zavarodtak azt illetően, hogy miként tudott ez a fiatal férfi olyan meggyőzően egyvalaki lenni az úrvacsorai gyűlésen, aztán meg hirtelenjében valaki teljesen mássá válni.

Fivéreim, ti egy és ugyanaz a személy vagytok-e, bárhol legyetek is és bármit tegyetek is – az, akinek Mennyei Atyánk látni szeretne benneteket, és aki tudjátok, hogy lennetek kell?

Egy országos folyóiratban megjelent egy interjú Jabari Parkerrel, aki egy közismert NCAA kosárlabda játékos és az egyházunk tagja. Megkérték, ossza meg, mi volt a legjobb tanács, amelyet valaha is kapott az édesapjától. Jabari ezt felelte: „[Édesapám] azt mondta, hogy mindig légy ugyanaz az ember a sötétben, mint aki

trágár tréfáit, szörnyűséges esküdözését, irtózatos káromlásait és szennyes beszédét.”

Pratt elder így folytatta:

„Addig hallgattam, míg olyannyira felháborodtam, megütköztem, elborzadtam és elteltem a haragvó igazságosság lelkével, hogy alig tudtam türtőztetni magam, hogy fel ne álljak és meg ne feddjem az öröket; de egy szót sem szóltam Josephnek vagy bárki másnak, noha mellette feküdtem, és tudtam, hogy ébren van. Hirtelen talpra állt, és a mennydörgés hangján, avagy üvöltő oroszlánként szólalt meg, emlékezetem szerint a következő szavakat szólva:

»CSEND LEGYEN! ... Jézus Krisztus nevében rendreutasítom magukat, és azt parancsolom, hogy nyughassanak; nem fogok tovább élni egy percet sem, hogy ilyen beszédet hallgassak! Hagyják abba az ilyen szókat, máskülönben vagy maguk, vagy én meghalunk EBBEN A PILLANATBAN!«”

Joseph „rettenetes méltósággal magasodott előttük”, Pratt elder szavai szerint. Lánkra vereten, fegyvertelenül állt ott, mégis higgadt és méltóságteljes volt, ahogy letekintett a meghunyászkodott örökre, akik az egyik sarokba húzódtak, vagy a lábai elé kupo-rodtak. Ezek a látszólag javíthatatlan férfiak a bocsánatáért esedeztek, majd pedig csendben maradtak.⁹

Nem minden bátor tett jár ilyen látványos vagy azonnali eredménnyel, mégis mindegyik megadja azt a lelki békét és tudatot, hogy védelmére kelünk annak, ami helyes és igaz.

Lehetetlen egyenesen megállnia annak, aki a népszerű közvélekedés és helyeslés laza talajába mélyeszi a gyökereit. Dániéléhez, Abinádiéhoz, Moróniéhez vagy Joseph Smithéhez hasonló bátorságra van szükségünk, hogy erősen és szilárdan tudjunk kapaszkodni abba, amiről tudjuk,

a világosban vagy.”⁴ Igen fontos tanács ez, kedves fivéreim, mindannyiunk számára.

Szentírásaink telve vannak példákkal az olyan bátorságról, amelyre manapság mindannyiunknak szüksége van. Dániel próféta mindent felülmúló bátorságról tett tanúságot, amikor kiállt azért, amiről tudta, hogy helyes, és bátorságot tanúsított az imádkozáshoz, noha ezzel veszélybe sodorta az életét.⁵

Bátorság jellemezte Abinádi életét is, ami abban mutatkozott meg, hogy hajlandó volt inkább az életét adni, semmint az igazságot megtagadni.⁶

Kit ne inspirálna Hélamán 2000 ifjú harcosának az élete, akik tanították és szemléltették, milyen fontos bátran követni a szülők tanításait, és

erkölcsösnek és tisztának lenni?⁷

Talán mindezen szentírásbeli beszámolókat megkoronázza Moróni példája, akiben megvolt a bátorság, hogy mindvégig kitarson az igazlelkűségben.⁸

Joseph Smith próféta egész életében számtalanszor tett tanúságot bátorságáról. Talán legdrámaibb módon akkor, amikor több testvérrel együtt összeláncolva – képzeljétek csak magatok elé: összeláncolva! – tartották őket egy félkész kunyhóban a Missouri állambeli Richmond bírósági épülete mellett. Parley P. Pratt, aki szintén a foglyok között volt, ezt írta egy bizonyos estéről: „Alvást színelve feküdtünk, mígnem elmúlt már éjfél is, de fülünket és szívünket sértette, hogy órákon keresztül hallgattuk őreink

hogy helyes. Nekik megvolt a bátorságuk ahhoz, hogy ne azt tegyék, ami könnyű, hanem azt, ami helyes.

Mindannyian szembesülni foguk a félelemmel, megtapasztaljuk a gúnyolódást, és ellenállásban lesz részünk. Legyen bátorságunk – legyen mindannyiunknak bátorságunk – szembe szállni a közvéleménnyel, és kiállni az elveink mellett! Nem a kompromisszum, hanem a bátorság az, ami előhossa Isten jóváhagyó mosolyát. A bátorság élő és vonzó erénnyé válik, amikor nem csak úgy tekintünk rá, mint a hajlandóságra, hogy hősi halált haljunk, hanem úgy is, mint eltökéltségre, hogy tisztességes életet éljünk. Miközben előre haladunk, és törekszünk úgy élni, ahogy kell, bizonyos, hogy segítséget fogunk kapni az Úrtól,

és vigaszt meríthetünk az Ő szavaiból. Nagyon szeretem az Úr ígését, mely Józsué könyvében került feljegyzésre:

„[E] nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled.

...légy bátor és erős... Ne félj, és ne rettegi, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz.”¹⁰

Szeretett fivéreim, Pál apostollal együtt jelentsük ki a meggyőződésünkben fakadó bátorsággal: „Nem szégyenlem a Krisztus evangéliómát”¹¹. Azután ugyanezzel a bátorsággal kövessük Pál e tanácsát: „... légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”¹²

Végzetes konfliktusok jönnek és mennek, de az emberek lelkéért folytatott háború egyre csak folytatódik.

Harsona hangján szól az Úr hozzátok, hozzám és a papságviselőkhöz mindenütt: „Most tehát minden ember tanulja meg a kötelességét, és tevékenykedjen abban a hivatalban, amelyre kijelöltetett, teljes szorgalommal.”¹³ Akkor leszünk mindannyian „királyi papság”¹⁴ – Péter apostol szavaival élve –, egységesekek a céljainkban és felruházva hatalommal a magaságból.¹⁵

Azt kívánom, hogy mindannyian azzal az eltökéltséggel és bátorsággal távozzunk innen ma este, hogy az ősi időkben élt Jób szavait visszahangozzuk: „...a míg az én lelkem én bennem van, ...ártatlanságomból magamat ki nem tagadom”¹⁶. Ez az én alázatos imám Jézus Krisztus, a mi Urunk nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. J. Reuben Clark Jr., *The Charted Course of the Church in Education*, rev. ed. (1994), 7.
2. Robert Louis Stevenson, in Hal Urban, *Choices That Change Lives* (2006), 122.
3. Charles Swindoll, in Urban, *Choices That Change Lives*, 122.
4. Jabari Parker, in “10 Questions,” *Time*, Mar. 17, 2014, 76.
5. Lásd Dániel 6.
6. Lásd Móziás 11:20; 17:20.
7. Lásd Alma 53:20–21; 56.
8. Lásd Moróni 1–10.
9. Lásd *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 210–11.
10. Józsué 1:5, 9.
11. Rómabeliek 1:16.
12. 1 Timótheus 4:12.
13. Tan és a szövetségek 107:99.
14. 1 Péter 2:9.
15. Lásd Tan és a szövetségek 105:11.
16. Jób 27:3, 5.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Hálásnak lenni minden körülményben

Nincs-e okunk eltelni hálával, attól függetlenül, hogy milyen körülmények közepette találjuk magunkat?

Az évek során megadatott számomra az a szent lehetőség, hogy számos olyan emberrel találkozzak, akik bánata, úgy tűnt, lelkük legmélyéig hatolt. Hallgattam ezekben a pillanatokban a szeretett testvéreimet, és velük szomorkodtam terheik miatt. Elmélkedtem azon, mit mondhatnék nekik, és küszködtem, hogy megtudjam, miként vigasztaljam és támogassam őket a megpróbáltatásaik során.

Bánatukat gyakran olyasvalami okozza, amit ők egyfajta végnek látnak. Néhányan egy becses kapcsolat elmúlásával szembesülnek, például egy szerettük halála vagy egy családtagjuk elidegenedése miatt. Mások úgy érzik, szembe kell nézniük azzal, hogy elfogy a remény – a remény, hogy házasságot kössenek vagy gyermekeik lehessenek vagy legyőzzenek egy betegséget. Mások talán hitük elapadásával szembesülnek, amint a világban hallható zavaró és ellentmondó hangok mindannak megkérdőjelezésére, sőt elvetésére csábítják őket, amiről egykor tudták, hogy igaz.

Úgy vélem, előbb vagy utóbb mindannyian átélünk olyan

időszakokat, amikor világunk szövete felhasadni látszik, és magunkra maradunk a magány érzésével, csalódottan és céltalanul sodródva.

Bárkivel megtörténhet. Senki sem élvez védettséget.

Lehetünk hálásak

Mindenki más és más helyzetben van, mindannyiunk élete egyedi részletekkel bír. Ugyanakkor megtanultam, hogy van valami, ami elveszi az életünkbe beférkőző keserűséget. Van egyvalami, amit megtehetünk, hogy életünket édesebbé, örömtelibbé, sőt dicsőségesebbé változtassuk.

Lehetünk hálásak!

Talán a világ bölcsességével ellentétesen hangzik az a gondolat, hogy a bánattal megterhelt ember adjon hálát Istennek. Azok azonban, akik félreteszik a keserűség kupáját, és helyette a köszönet kelyhét emelik szájukhoz, a gyógyítás, a béke és a megértés megtisztító italát ízlelhetik meg.

Krisztus tanítványaiként azt a parancsot kaptuk, hogy mondjunk „köszönetet az Úrnak, Isten[ünk] nek minden dologban”¹, hogy

„énekelj[ünk] az Úrnak hálaadással”², valamint hogy „legyen tele szív[ünk] köszönettel Istennek”³.

Miért parancsolja nekünk Isten, hogy legyünk hálásak?

Minden parancsolatát azért adja, hogy elérhetővé tegye számunkra az áldásokat. A parancsolatok lehetőséget biztosítanak önrendelkezésünk gyakorlására és áldások elnyerésére. Szerető Mennyei Atyánk tudja, hogy valódi öröm és hatalmas boldogság származik abból, ha úgy döntünk, hogy kifejlesztjük magunkban a hála lelkületét.

Hálásnak lenni valamiért

Néhányan azonban talán azt mondják: „*Mi az*, amiért hálásnak kellene lennem, amikor a világ darabjaira hullik körülöttem?”

Talán nem az a helyes megközelítés, ha arra összpontosítunk, hogy *valamiért* legyünk hálásak. Nehéz ugyanis kifejleszteni a hálás lelkületet, ha a hálánk kizárólag az általunk megszámolható áldások mértékével arányos. Persze, fontos, hogy gyakran „számoljuk áldásainkat” – és bárki,

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottai és általános tisztviselői

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hadsorn

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

A HETVENEK ELSŐ KVÓRUMA (betűrendben)

Marcos A. Adurkari	José L. Alonso	Carlos H. Amado	Ian S. Ardern	Mervyn B. Arnold	David S. Baxter	Shayne M. Bowen	Craig A. Cantlon	Yoon Hwon Choi	Don R. Clarke	Carl B. Cook	Lawrence E. Corbridge	Wilfrid W. Andersen	Kocchi Aoyagi	Randall K. Bennett	Bruce A. Carlson
Claudio R. M. Costa	Jif. Leonardo K. Coris	Benjamín De Hoyos	Edward Dube	Kevin R. Durcan	Larry J. Echo Hawk	Stanley G. Ellis	David F. Evans	Enrique R. Falabella	Eduardo Gonzalez	Robert C. Gay	Carlos A. Gobby	J. Dean Cornish	Timothy J. Dydnes	Bradley D. Foster	Randy D. Funk
Chisettefa Golden	Gerrit W. Gong	Walter F. González	C. Scott Gow	James J. Hamula	Daniel L. Johnson	Paul V. Johnson	Patrick Kearon	Jörg Klasinger	Erich W. Kopschke	Marcus B. Nash	S. Gifford Nielsen	O. Vincent Haleck	Kevin S. Hamilton	Larry S. Kacher	Larry R. Lawrence
Brent H. Nelson	Allan F. Packer	Kevin W. Pearson	Anthony D. Perkins	Paul B. Pieper	Rafael E. Pino	Bruce D. Porter	Dale G. Reardon	Michael T. Ringwood	Joseph W. Sironi	Steven E. Snow	Michael John U. Teh	Per G. Mohm	Hugo E. Morfheez	James B. Morfino	Jairo Muzzograndi
José A. Ibañez	Juan A. Ureño	Amalio Valenzuela	Francisco J. Vinos	W. Christopher Wadzak	William R. Walker	Scott D. Whiting	Chi Hong (Sam) Wong	Kazuhiko Yamashita	Jages F. Zaballos	Claudio D. Žirc	W. Cong Zhai	Adnan Ochso	Kent F. Richards	Gregory A. Schweizer	Terence M. Vinson
Larry Y. Wilson															

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

Genald Conesé első tanácsos	Gary F. Swenson elnöklő püspök	Dem A. Davies második tanácsos

VASÁRNAPI ISKOLA

John S. Tanner első tanácsos	Tad R. Callister elnök	Devin G. Durrant második tanácsos

FIATAL NŐK

Carol F. McConkie első tanácsos	Bonnie L. O'Connell elnök	Neill F. Morrison második tanácsos

SEGÍTŐEGYLET

Carol M. Stephens első tanácsos	Linda K. Burton elnök	Linda S. Reeves második tanácsos

ELEMI

Jean A. Stevens első tanácsos	Rosemary M. Wixom elnök	Cheryl A. Eshlin második tanácsos

FIATAL FÉRFIAK

Larry M. Gibson első tanácsos	David L. Beck elnök	Ronald L. Ridd második tanácsos

ÁLTALÁNOS TISZTSÉGVISELŐK

Az utolsó napi szentek világszerte gyülekeznek, hogy részt vegyenek a 184. Éves Általános Konferencián. Az óramutató járásával megegyező irányban a bal felső képtől kiindulva: egyháztalálók és misszionáriusok Bécsben, São Paulóban, Mexikóvárosban; a mongóliai Ulánbátorban; a Colorado állambeli Highlands Ranch-en az Egyesült Államokban; Sydneyben; az oroszországi Szentpéterváron; valamint a Georgia állambeli Norcrossban

aki már próbálta, tudja, hogy rengeteg áldásunk van – mégsem hiszem, hogy az Úr kevesebb hálát vár tőlünk a megpróbáltatások idején, mint a bőség és a gondtalanság idején. Sőt, a legtöbb szentírásbeli utalás nem is a *valamiért* érzett háláról szól, hanem inkább azt sugallja, hogy egyfajta átfogó, hálával teli lelkeséggel vagy hozzáállással kell rendelkezünk.

Könnyű hálásnak lenni *valamiért*, amikor úgy tűnik, hogy az élet a kedvünk szerint zajlik. De mi van azokkal az időszakokkal, amikor az, amire vágyunk, teljesen elérhetetlennek tűnik?

Javasolhatnám, hogy tekintsünk a hálára hozzáállásként, életszemléletként, amely független az éppen aktuális helyzetünktől? Más szavakkal: azt javaslom, hogy ahelyett, hogy hálásak lennénk *valamiért*, figyeljünk inkább arra, hogy hálásak legyünk a körülményeink *közepette* – bármilyenek legyenek is azok.

Egy régi történet szerint a pincér megkérdezte az egyik vendéget, hogy hogy ízlett neki az étel. A vendég azt válaszolta, hogy minden jó volt, de jobb lett volna, ha több kenyeret szolgáltak volna fel. Másnap aztán, amikor a férfi visszatért, a pincér megduplázta a kenyéradagot, így a férfi négy szeletet kapott a korábbi kettő helyett – de

mégsem volt boldog. Másnap a pincér ismét megduplázta a kenyéradagot, mégsem járt sikerrel.

A negyedik napon aztán már elhátározta: ha törik, ha szakad, elégedett lesz a vendég. Fogott hát egy háromméteres veknit, félbevágta, és azt vitte ki hatalmas mosollyal a vendégnek. Alig várta a férfi reakcióját.

Miután elfogyasztotta az ételt, a vendég felnézett, és annyit mondott: „Jó, mint mindig. De látom, már megint csak két szelet kenyeret adnak.”

Hálásnak lenni a körülményeink közepette

Kedves testvéreim, mi döntünk. Választhatjuk azt, hogy korlátozzuk a hálánkat, azon áldások alapján, amelyeket hiányolunk, vagy dönthetünk úgy, hogy olyanok leszünk, mint Nefi, akinek hálás szíve sohasem ingott meg. Amikor fivérei megkötözték a hajón – amelyet azért épített, hogy a megígért földre vigye őket –, bokája és csuklója annyira feldagadt, hogy „nagy volt azok fájdalma”, egy heves vihar pedig azzal fenyegette, hogy elnyeli a tenger mélysége. „Mindazonáltal – mondta Nefi – én Istenemre tekintettem, és egész álló nap őt dicsértem; és nem zúgolódtam az

Úr ellen megpróbáltatásaim miatt.”⁴

Dönthetünk úgy, hogy olyanok leszünk, mint Jób, akinek úgy tűnt, mindene megvan, majd mindent elveszített. Mégis így válaszolt: „Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek... vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!”⁵

Választhatjuk azt, hogy olyanok leszünk, mint a mormon pionírok, akik megtartották hálás lelkületüket a Nagy Sóstó felé tartó lassú és fájdalmas vándorlásuk során, miközben még énekeltek és táncoltak is, és dicsőítettek is Isten jóságát.⁶ Sokan közülünk hajlottak volna arra, hogy visszarettenjenek, panaszkodjanak és gyötrődjenek az utazás nehézsége miatt.

Dönthetünk úgy, hogy olyanok leszünk, mint Joseph Smith próféta, aki – mialatt a Liberty börtönben raboskodott nyomorúságos körülmények között – e sugalmazott szavakat vetette papírra: „...szeretett testvéreim, tegyük meg jókedvvel mindazon dolgokat, amikre erőnkben telik; aztán pedig hadd álljunk mozdulatlanul, a legteljesebb bizonyossággal, hogy meglássuk Isten szabadítását, és az ő karjának felfedését”⁷.

Dönthetünk úgy, hogy hálásak leszünk, bárhol legyen is.

Az effajta hála felülemelkedik mindenben, ami körülöttünk történik. Felülmúlja a csalódottságot, a csüggedést és az elkeseredettséget. Éppoly gyönyörűen virágozik a téli jeges tájon, mint a kellemes nyári melegben.

Amikor hálásak vagyunk Istennek a körülményeink *közepette*, akkor gyengéd békességet tapasztalhatunk a megpróbáltatások során is. Bánatunk közepette is képesek vagyunk felemelni szívünket dicséretben. Fájdalmunkban is képesek vagyunk örvendezni Krisztus engesztelésében. A keserű szomorúság hidegében megtapasztalhatjuk a menny ölelésének meghitt melegségét.

Olykor úgy véljük, hogy a hála az, amit *azután* érzünk, hogy a gondjaink megoldódtak – mily szörnyű rövidlátás is ez! Mennyi mindent mulasztunk el az életből amiatt, mert várjuk, hogy megpillanthassuk a szívárványt, mielőtt megköszönnénk Istennek az esőt?

Hálásnak lenni a gyötrelmek idején *nem* azt jelenti, hogy elégedettek

Kanada, Alberta, Raymond

vagyunk a körülményeinkkel. Azt viszont *igen*, hogy a hit szemével a mai kihívásainkon túlra tekintünk.

Ez nem a nyelv hálája, hanem a léleké. Olyan hála ez, mely meggyógyítja a szívet, és kitágítja az elmét.

A hála mint hitbéli cselekedet

Hálásnak lenni a körülményeink *közepette* az Istenbe vetett hit szerinti cselekedet. Megköveteli, hogy bízunk Istenben, és reméljük azon dolgokat, melyeket nem látunk, mégis igazak.⁸ Ha hálásak vagyunk, azzal szeretett Szabadítóink példáját követjük, aki azt mondta, hogy „ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen”⁹.

A valódi hála a remény és a bizonyosság kifejeződése. Abból származik, hogy elismerjük, hogy nem mindig értjük életünk megpróbáltatásait, mégis bízunk abban, hogy egy napon majd megértjük.

A hála érzését minden körülmény közepette jól táplálja a számos szent igazság, amelyet igenis *ismerünk*: hogy Atyánk megadta gyermekeinek a boldogság nagyszerű tervét; hogy az Ő Fia, Jézus Krisztus engesztelése által örökké élhetünk a szereteteinkkel; hogy végül dicsőséges, tökéletes és halhatatlan testünk lesz, melyet nem terhel betegség vagy fogyatékoság; valamint hogy a szomorúság és a

veszteség könnyei helyett majd bővelkedő boldogságot és örömet kapunk, „jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színing teltet”¹⁰.

Bizonyára az ilyenfajta bizonyosság volt az, amely a Szabadító félelemmel teli, kételkedő apostolait a Mester félelmet nem ismerő, örömmel teli követővé formálta. A keresztre feszítését követő órák során felemésztette őket a csüggedés és a gyász, mivel képtelenek voltak megérteni, mi történt. Azonban egyetlen esemény mindent megváltoztatott. Az Úr megjelent nekik, és kijelentette: „Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok”¹¹.

Amikor az apostolok felismerték a feltámadt Krisztust – amikor megtapasztalták szeretett Szabadítójuk dicsőséges feltámadását –, más emberré lettek. Semmi sem tarthatta vissza őket attól, hogy betöltsék küldetésüket. Bátran és eltökélten fogadták a kínzást, a megaláztatást, sőt még a halált is, amely a bizonyosságuk miatt érte őket.¹² Semmi sem térítette el őket attól, hogy dicsőítsék és szolgálják Urukat. Mindezzel megváltoztatták az emberek életét. Megváltoztatták a világot.

Nem szükséges látnotok a Szabadítót, ahogyan az apostolok látták, ahhoz, hogy megtapasztalhattátok ugyanezt az átalakulást.

Bizonyágotok Krisztusról, mely a Szentlélektől születik, segíthet túltekintetek azon, hogy a halandóságban minden elkéséritően véges, és meglátnotok a fényes jövőt, melyet a világ Megváltója készített.

Nem a befejezésekre születtünk

Mindannak fényében, amit örökkévaló sorsunkról tudunk, csodálkozhatunk-e, ha az élet keserű befejezéseivel szembesülve, azok elfogadhatatlannak tünnek számunkra? Úgy tünik, hogy van bennünk valami, ami nem túri el a befejezéseket.

Miért van ez? Azért, mert az örökkévalóság anyagából lettünk megalakotva. Örökkévaló lények vagyunk, a Mindenható Isten gyermekei, akinek Végtelen¹³ a neve, és aki vég nélküli, örök áldásokat ígér. Nem a befejezés a mi rendeltetésünk.

Minél többet tudunk meg Jézus Krisztus evangéliumáról, annál inkább felismerjük, hogy a halandóság véges dolgai valójában egyáltalán nem

jelentenek végérvényes lezárulást. Csupán megszakítások ezek – ideiglenes szünetek, amelyek egy napon majd aprónak tünnek a hithűekre váró örökkévaló örömhöz viszonyítva.

Mily hálás vagyok Mennyei Atyámnak, hogy az Ő tervében nincsenek igazi végek, csupán örökkévaló kezdetek!

Aki hálás, az dicsőségessé tétetik

Testvérek, nincs-e hát okunk eltelni hálával, attól függetlenül, hogy milyen körülmények közepette találjuk magunkat?

Kell-e ennél nagyobb ok, hogy a szívünk „legyen tele... köszönettel Istennek”¹⁴?

„[N]incs-e hát nagy okunk az örvendezésre?”¹⁵

Mily áldottak vagyunk, ha felismerjük Isten kezének munkáját az élet csodás szöttesén! A Mennyei Atyánk iránti hála kiszélesíti értelmünket, és kitisztítja látásunkat. Alázatra ösztönöz és együttérzésre vezet bennünket

embertársaink és Isten minden teremtménye iránt. A hála minden krisztusi tulajdonságot megerősít! A hálás szív minden erény szülője.¹⁶

Az Úr ígéletet tett nekünk, hogy mindazok, akik „minden dolgot hálással fogad[na]k, *dicsőségessé* tétet[ne]k]; és e föld minden dolga néki[k] adatik, méghozzá százsorososan, igen, többször.”¹⁷

Éljünk „naponta hálaadásban”¹⁸ – különösen a halandóság részét képező, látszólag megmagyarázhatatlan végek során. Engedjük, hogy lelkünk kiáradjon hálában irgalmas Mennyei Atyánk iránt! Emeljük fel mindig és folyamatosan hangunkat, és mutassuk ki szóval és tettekkel is hálánkat Mennyei Atyánk és az Ő Szeretett Fia, Jézus Krisztus iránt! Ezért imádkozom, és bizonyágomat, valamint áldásomat adom rátok, Mesterünk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 59:7; lásd még Efészusbéliek 5:20; 1 Thessalonikabéliek 5:18; Móziás 26:39; Alma 7:23; Tan és a szövetségek 98:1.
2. Zsoltárok 147:7.
3. Alma 37:37.
4. Lásd 1 Nefi 18:10–16.
5. Jób 1:21.
6. Olyan pionírok példáival kapcsolatban, akik megtartották vidám hozzáállásukat a komoly nehézségek ellenére is, lásd Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 10, 366–67.
7. Tan és a szövetségek 123:17.
8. Lásd Alma 32:21.
9. Lukács 22:42.
10. Lukács 6:38.
11. Lukács 24:39.
12. Lásd Rómabéliek 5:3; 2 Korinthusbéliek 4:17; 12:10.
13. Lásd Mózes 1:3.
14. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Lásd Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, section 80; quoted in Joseph B. Wirthlin, “Live in Thanksgiving Daily,” *Ensign*, Sept. 2001, 8.
17. Tan és a szövetségek 78:19; kiemelés hozzáadva.
18. Alma 34:38.

M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Utókövetés

Mindannyian következetesebben vehetünk részt a misszionáriusi munkában, ha félelmünket valódi hittel váltjuk fel.

Most szeptemberben lesz hatvannégy esztendeje, hogy hazatértem angliai misszióból. Három nappal a hazatérésem után egy barátommal elmentem a Utahi Egyetem tanévnyitó báljára. Barátom mesélt egy Barbara Bowen nevű, gyönyörű szép másodéves lányról, akivel szerinte feltétlenül találkoznom kellett. Odavezette hozzám, bemutatott minket egymásnak, aztán táncolni kezdtünk.

A tánc azonban sajnos lekérős tánc volt, ami azt jelentette, hogy csak addig táncolhattál az adott lánnyal, míg valaki le nem kérte. Barbara életvidám, népszerű lány volt, így hát szinte egy percet sem táncoltam vele, mire egy másik fiatalember lekérte.

Ezt teljességgel elfogadhatatlannak tartottam. Mivel a misszióm során megtanultam az utókövetés fontosságát, megszereztem a telefonszámát, és már másnap felhívtam, hogy találkára invitáljam, őt azonban lefoglalták iskolai és társasági kötelezettségei. Szerencsére a misszióm arra is megtanított, hogy állhatatos legyek még a csüggedés óráján is, így aztán idővel sikerült a légyott, amely további randevúhoz vezetett. E találkák során valahogy képes voltam meggyőzni, hogy én vagyok az egyetlen igaz és élő visszatért misszionárius – legalábbis ami őt illeti. Most, 64 évvel

később, hét gyermekünk, sok unokánk és dédunokánk szolgál bizonyítékul arra a jelentőségteljes igazságra, hogy nem számít, milyen jó az üzeneted, talán soha nem lesz lehetőséged átadni következetes, állhatatos utókövetés nélkül.

Talán ezért kaptam azt az egyértelmű megérzést, hogy végezzek utókövetést két korábbi általánoskonferenciái beszédem kapcsán.

A 2011. októberi konferencián azt szorgalmaztam, hogy emlékezzünk az Úr e fontos szavaira: „Mert nevezzétek így egyházamat az utolsó napokban, méghozzá Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának.”¹

E szavakkal az Úr világossá teszi, hogy ez nem csupán egy formális

titulus, hanem az a név is, amelyen az Ő egyházát nevezni kell. Ennek az egyértelmű kijelentésnek a fényében nem lenne szabad semmilyen más néven utalnunk az egyházra, mint például „mormon egyház” vagy „UNSZ egyház”.

A *mormon* szó használata helyénvaló lehet néhány szöveggörnyezetben, az egyház tagjaira utalva, mint például mormon pionírok, illetve olyan intézmények esetében, mint a Mormon Tabernákulum Kórus. Az egyháztagokat széles körben ismerik mormonokként, és a más hitet vallókkal folytatott beszélgetéseink során helyénvaló, ha netán mormonként utalunk magunkra, feltéve, hogy az egyház teljes nevét is megadjuk.

Ha az egyháztagok megtanulják az egyház helyes nevét használni a *mormon* szó mellett, azzal kiemeljük, hogy keresztények vagyunk, a Szabadító egyházának tagjai.

Fivérek és nőtestvérek, végezzünk utókövetést, és alakítsuk ki a szokást, hogy egyértelművé tesszük: Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai vagyunk.

A második üzenetet, amellyel kapcsolatban úgy érzem, utókövetést kell végeznem, a legutóbbi konferencián mondtam, amikor arra buzdítottam az egyháztagokat, imádkozzanak azért,

hogyan az Úr legalább egy emberhez elvezesse őket, akinek még karácsony előtt átadhatják a felhívást, hogy ismerje meg a visszaállított evangéliumot. Sok egyháztagnak osztotta meg velem különleges élményeit, melyek abból fakadtak, hogy misszionáriusi lehetőségeket kértek az Úrtól.

Egy visszatért misszionárius például kimondottan azért imádkozott, hogy elvezetessen ahhoz az „egyvalakizhoz”, aki felé kinyújthatja a kezét. Egy korábbi főiskolai társa neve ötlött az eszébe. A Facebook segítségével felvette vele a kapcsolatot, és tudomására jutott, hogy a lány azért imádkozott, hogy megtudja, mi élete célja és értelme. Ez a fiú éppen akkor végzett utókövetést, amikor a lány az igazságot kereste, és a lány decemberben meg is keresztelkedett.

Sok hasonló meghívásról számoltak be nekem, de csupán kevesen végeztek olyan utókövetést, mint ez a férfitestvér.

Erősen hiszek az utókövetés tanítélében. Amint azt a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című misszionárius kalauz megfogalmazza: „Egy felkérés átadása utókövetés nélkül olyan, mint elkezdni egy utazást, és nem befejezni, vagy megvenni egy jegyet egy koncertre, és aztán nem elmenni rá. A befejezetlen cselekvésnek köszönhetően a kötelezettség tartalmatlan lesz.”²

A *Prédikáljátok evangéliumomat!* nem csupán azt tanítja meg mindenkinek, hogy miként adjon át meghívást, hanem azt is, hogy miként végezzünk utókövetést a meghívásunk kapcsán. A misszionáriusi munka célját a következőképpen határozza meg: „Másokat Krisztushoz hívni azért, hogy segítsz nekik elfogadni a visszaállított evangéliumot a Jézus Krisztusba és engesztelésébe vetett hit, a bűnbánat, a keresztelés, a Szentlélek elnyerése és a mindvégig kitartás által.”³

A meghívás természetesen része ennek a folyamatnak, de figyeljétek meg, hogy sokkal többet rejt az egyháztagnak misszionáriusi munkája annál, hogy egyszerűen csak felkéri az embereket a misszionáriusok meghallgatására. Magában foglalja a misszionáriusokkal való utókövetést a hit kialakítása, a bűnbánatra motiválás, a szövetségekre való felkészülés és a mindvégig kitartás kapcsán.

Az utókövetés e tantétele megmutatkozik az Apostolok cselekedeteinek könyvében is:

„Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba...”

És hoznak vala egy embert, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta vala, kit minden nap le szoktak tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, a kik bemennek a templomba.

Ez mikor látta, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kére ő tőlük alamizsnát.

Péter pedig mikor szemeit reá vetette Jánossal egyben, monda: Nézz mi reánk!

Az annakokáért figyelmez vala reájok, remélvén, hogy valamit kap tőlük.

Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem a mim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!”

Ez igen erőteljes felhívás az Úr egyik szolgájától, nemde? Péter

azonban nem fejezte be a felhívással. A szentírásbeli történet azzal folytatódik, hogy Péter „*őt jobbkezénél fogva felemelé*, és azonnal megerősödének az ő lábái és bokái.

És felszökvén, megállta és jár vala és *beméne ő velök a templomba*, járkálva és szökdelve és dicsérve az Istent.”⁴

Más szavakkal Péter nem csupán hangot adott papsági felhatalmazásának, és felkérte a férfit, hogy keljen fel és járjon, hanem felhívását azzal követte, hogy kezét nyújtotta a férfinak, jobb kezénél fogva felemelte őt, aztán pedig bement vele a templomba.

Péter példájának szellemében hadd tegyem hozzá azt, hogy mindannyian következetesebben vehetünk részt a misszionáriusi munkában, ha félelmünket valódi hittel váltjuk fel, és legalább negyedévente – vagyis egy évben négy alkalommal – meghívunk valakit, hogy részesüljön a misszionáriusok tanításában, akik felkészültek arra, hogy az Úrtól eredő őszinte és szívből jövő sugalmazással tanítsanak a Lélek által. Együtt nyomom követhetjük a felkéréseinket, és kézen foghatunk másokat, felemelve őket és mellettük járva a lelki utazásuk során.

Azért, hogy segítsék nektek ebben a folyamatban, arra hívok fel minden egyháztagnak, hogy a jelenlegi elhívásoktól vagy az egyházi tevékenységeitek mértékétől függetlenül szerezzenek

be egy példányt a *Prédikáljátok evangéliumomat!* könyvből, amely megszerezhető az elosztóközpontjainkban és az interneten. Az internetes változat ingyen elolvasható és letölthető. Ez a könyv útmutató a misszionáriusi munkához – ami azt jelenti, hogy útmutató mindannyiunk számára.

Olvassátok, tanulmányozzátok, azután alkalmazzátok, amit tanultok, hogy segítsen megértenetek, miként hozzatok lelkeket Krisztushoz a meghívás és az utókövetés segítségével. Amint azt Thomas S. Monson elnök mondta: „Itt az idő, hogy az egyháztagok és a misszionáriusok összefogjanak és együtt dolgozzanak az Úr szőlőskertjében azért, hogy lelkeket hozhassanak az Úrhoz.”⁵

Jézus Krisztus ezt tanította tanítványainak:

„Az aratni való sok, de a munkás kevés.

Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.”⁶

Napjainkban az Úr a világ történelmében látott legnagyobb számú teljes

idejű misszionáriussal válaszolta meg ezt az imát. A hithű munkások ezen új hullámával az Úr ismét lehetőséget adott nekünk, hogy segítsünk a lelkek e nagyszerű aratásában.

Az egyháztagok gyakorlatiasan tudják segíteni és támogatni figyelemre méltó misszionáriusainkat. Például elmondhatjátok a misszionáriusoknak, hogy a *Prédikáljátok evangéliumomat!* könyvet tanulmányozzátok, és megkérhetitek őket, mutassák meg, ők mit tanulmányoznak éppen. Gondolataitok megosztása során elmélyül a bizalom az egyháztagok és a teljes idejű misszionáriusok között, ahogyan azt az Úr is megparancsolta:

„minden ember az Úristennek, méghozzá a világ Szabadítójának a nevében [szóljon]”⁷.

Továbbá: „Íme, kiküldtelek titeket, hogy tanúságot tegyetek és figyelmeztessétek az embereket, és minden embernek, akit figyelmeztettek, figyelmeztetnie kell a felebarátját.”⁸

Fivérek és nőtestvérek, el tudjátok képzelni, milyen hatása lenne annak, ha a családtagok és a barátok a teljes idejű misszionáriusaiknak írott leveleik és e-mailjeik részévé tennék, amit a *Prédikáljátok evangéliumomat!* könyvből tanulnak személyes tanulmányozásuk során? El tudjátok képzelni, milyen áldások érik majd a családokat, amikor jobban megismerik és megértik, mit tanulnak és tanítanak fiaik és lányaik a missziójukon? Akárcsak kis mértékben is fel tudjátok-e fogni az engesztelő

kegyelem elképesztő kiadását, amelyet megkapunk, egyénileg és együttesen is, a Szabadító mindazoknak adott ígérete szerint, akik bizonyoságot tesznek a lelkek Őhozá hívásának folyamata során – majd pedig utókövetik ezeket a felhívásokat?

„[Á]ldottak vagytok – mondta az Úr Joseph Smith prófétán keresztül –, mert a bizonyosság, amit tettetek, fel lett jegyezve a mennyben, hogy reá tekintsenek az angyalok; és ők örvendeznek miattatok, és bűneitek megbocsáttattak nektek.”⁹

„Mert én megbocsátom nektek a bűneiteket, ezzel a parancsolattal – hogy maradjatok állhatatosak... [a bizonyágtételben] az egész világnak azon dolgokról, amiket közöltem veletek.”¹⁰

Ha nem feledkezünk meg az utókövetésről, az Úr sikerre viszi a fáradozásainkat. Láttam azt a kimondhatatlan örömet, amely a bizonyágból fakadó meghívást és a hittel teli utókövetést kíséri az egyháztagok körében szerte a világon. Mikor nemrég Argentínában jártam, arra buzdítottam az egyháztagokat, hogy hívjanak meg valakit istentiszteletre a mostani általános konferencia előtt. Egy Joshua nevű nyolcéves kisfiú megfogadta szavaimat, és meghívta a legjobb barátját, annak családjával együtt, az egyházközségük nyílt napjára Buenos Airesben. Hadd olvassak fel a levélből, amelyet nemrég kaptam, és amely mesél Joshua meghívásáról, valamint hittel teli utókövetéséről:

„[Joshua] pár percenként kiszaladt a bejárathoz, hogy megnézzze, jönnek-e már. Azt mondta, tudja, hogy el fognak jönni.

Az est igencsak előrehaladt, Joshua barátja pedig még mindig nem érkezett meg, de a kisfiú nem adta fel, hanem pár percenként hűségesen leellenőrizte a főbejáratot. Már épp hozzáálltak volna az elpakoláshoz, amikor Joshua fel-alá ugrándozva jelentette a hírt: »Itt vannak! Itt vannak!« Felnéztem, és azt láttam, hogy egy teljes család közeleg a gyülekezeti ház felé. Joshua kiszaladt, hogy üdvözlje őket, és megölelte a barátját. Aztán mindannyian bejöttek, és úgy tűnt, a családnak nagyon tetszik a nyílt nap. Hazavittek néhány egyházi kiadványt, és hosszasan ismerkedtek újdonsült barátaikkal. Nagyszerű volt látni ennek a kisfiúnak a hitét, és tudni, hogy az elemis gyerekek is lehetnek misszionáriusok.”¹¹

Bizonyosságom van arról, hogy ha együtt munkálkodunk, megkeresve azt a bizonyos „egyvalakit”, aztán meghívjuk, valamint bizalommal és hittel végzünk utókövetést, akkor az Úr ránk fog mosolyogni, és Isten gyermekeinek százezrei fognak célra és békességre lelni Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Az Úr áldjon meg mindannyiunkat a szabadítás munkájának meggyorsítására tett erőfeszítéseinkben! Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 115:4.
2. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 200.
3. *Prédikáljátok evangéliumomat!* 1.
4. Cselekedetek 3:1–8; kiemelés hozzáadva.
5. Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liáhóna*, 2013. nov. 4.
6. Máté 9:37–38.
7. Tan és a szövetségek 1:20.
8. Tan és a szövetségek 88:81.
9. Tan és a szövetségek 62:3.
10. Tan és a szövetségek 84:61.
11. Magánlevél, 2014. márc. 10.

Jean A. Stevens

első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

„Ne félj, mert én veled vagyok”

Miközben egyre nagyobb hitet és bizalmat alakítunk ki az Úrban, hozzáférésünk lesz az Ő áldó és megszabadító hatalmához.

Kevés érzés hasonlítható a szülővé válás gyengéd érzelmeihez. Nincs édesebb élmény, mint kezünkbe venni egy közvetlenül a mennyből jövő drága kisbabát. Egyik fivérem különösen szívszorító módon tapasztalta meg ezt az érzést. Első kisfia koraszülöttként látta meg a napvilágot; csupán 1300 gramm volt a súlya. Hunter élete első két hónapját a kórház újszülött intenzív osztályán töltötte. Érzelmileg nagyon nehéz időszak volt ez a család számára, mialatt reménykedtünk és az Urat kéreltük, hogy segítsen.

A kicsi Hunternek sok segítségre volt szüksége. Nem tudott erősödni, ami pedig az életben maradásához fontos lett volna. Szerető édesapja erős keze gyakran nyúlt kisfia apró kezecskéjéért, hogy biztatást adjon törekeny kisgyermekének.

Így van ez Isten minden gyermekeivel. Mennyei Atyánk kezét nyújtja mindannyiunk felé az Ő végtelen szeretetével. Neki hatalma van minden dolog felett, és segíteni szeretne nekünk tanulni, növekedni, és visszatérni Őhöz. Ez határozza meg Atyánk célját: „hogy véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét”¹.

Miközben egyre nagyobb hitet és bizalmat alakítunk ki az Úrban, hozzáférésünk lesz az Ő áldó és megszabadító hatalmához.

A Mormon könyve lapjait átszövi az Úr – gyermekei megszabadítására irányuló – hatalmának e csodálatos motívuma. Nefi vezette be a könyv legelső fejezetében. A 20. versben ezt olvashatjuk: „...íme, én, Nefi meg fogom mutatni nektek, hogy az Úr gyengéd irgalmassága mindazokra kiterjed, akiket hitük miatt kiválasztott, hogy hatalmassá tegye őket; végül hatalmat adván nekik a szabadulásra.”²

Sok évvel ezelőtt igen személyes módon jutottam el az e versben kifejezésre juttatott igazságok megértésére. Felismertem, mennyire közel is van Mennyei Atyánk, és mennyire szeretne segíteni nekünk.

Egy nap, este felé, a gyermekeimmel autóztunk, amikor figyelmes lettem egy fiúra, aki az elhagyatott út mentén gyalogolt. Miután elmentünk mellette, félreérthetetlenül az a benyomásom támadt, hogy vissza kell fordulnunk és segítenünk kell neki. De mivel attól tartottam, hogy talán megijed, ha egy idegen megáll mellette a

kocsijával este, inkább továbbmentem. Újra éreztem az erős benyomást, e szavakat hallva az elmémbe: „Menj, segíts annak a fiúnak!”

Visszamentem hát, és megkérdeztem: „Segíthetünk? Az az érzésem támadt, hogy segítenünk kell.”

Ránk nézett, és könnyáztatta arccal így szólt: „Megtennék? Imádkoztam, hogy valaki segítsen.”

Segítségért esdeklő imájára a nekem adott sugalmazás lett a válasz. Ez az élmény, mely során ilyen félreérthetetlen utasítást kaptam a Lélektől, feledhetetlen benyomást tett rám, melyet a mai napig a szívemben őrzök.

Most pedig, 25 év elteltével, egy gyengéd irgalomnak köszönhetően, csupán néhány hónapja, hogy – a történetek óta először – újból kapcsolatba kerültem ezzel a fiúval. Megtudtam, hogy ez az élmény nem csak az én életemre volt nagy hatással, hanem a fiúéra is. Deric Nance ma már családos ember. Ő sem felejtette el soha ezt az élményt. Segített megalapoznunk az abba vetett hitet, hogy Isten meghallja és megválaszolja az imáinkat. Mindketten felhasználtuk arra, hogy megtanítsuk a gyermekeinknek: Isten őröködik felettünk. Nem vagyunk egyedül.

Aznap este Deric az iskolában maradt egy programon, de aztán lekéste

az utolsó buszt. Fiatal tizenévesként biztos volt benne, hogy hazajut, így aztán gyalog indult útnak.

Másfél órája baktatott már az elhagyatott úton. Mivel még mindig kilométerekre volt az otthonától, és közel-távol nem látott egyetlen házat sem, félni kezdett. Elkeseredésében egy kavicsbucka mögé bújt, letérdelt, és segítséget kért Mennyei Atyánktól. Alig néhány perccel azután, hogy visszatért az útra, megálltunk, hogy megadjuk neki azt a segítséget, amelyért imádkozott.

Most pedig, ennyi év távlatából Deric e szavakkal emlékszik vissza: „Az Úr megemlékezett rólam, egy sovány, rövidlátó fiúról. És a világban zajló minden más ellenére tudatában volt a helyzetemnek, és eléggé szeretett engem ahhoz, hogy segítséget küldjön. Az Úr számtalan alkalommal válaszolt már az imáimra azóta az elhagyatott út óta. Válaszai nem mindig olyan azonnaliak és egyértelműek, de az, hogy tud rólam, épp olyan nyilvánvaló ma, mint azon a magányos estén volt. Bármiikor, amikor az élet sötét fellegeinek árnyai borulnak a világomra, tudom, hogy az Úrnak mindig van terve arra, hogy újra biztonságban hazavezessen.”

Ahogy Deric is mondta, nem minden imára adatik ilyen azonnali

válasz. Atyánk azonban valóban ismer minket, és meghallja szívünk esdekléseit. Csodáit imáról imára, személyről személyre viszi végbe.

Bízhatunk abban, hogy Isten segíteni fog nekünk – nem feltétlenül úgy, ahogy szeretnénk, hanem oly módon, amely a leginkább segíti a fejlődésünket. Nehéz lehet akaratainkat alávetni az Ő akaratának, de ez nélkülözhetetlen ahhoz, hogy olyanná váljunk, mint Ő, és ráleljünk a békességre, melyet Ő kínál nekünk.

Eljuthatunk ahhoz az érzéshez, amelyet C. S. Lewis e szavakkal jellemezett: „Azért imádkozom, mert nem tudok segíteni magamon. [...] Azért imádkozom, mert állandóan árad belőlem ennek szükséglete, akár ébren vagyok, akár alszom. Ez Istent nem változtatja meg, de engem igen.”³

Sok feljegyzés van a szentírásokban olyanokról, akik az Úrba vetették bizalmukat, és akiket Ő megsegített és megszabadított. Gondolatok például az ifjú Dávidra, aki a Góliát kezéből lesújtó biztos halálból menekült meg azáltal, hogy az Úrra támaszkodott. Idézzétek fel Nefit, akinek az Istenhez intézett hithű esdeklései szabadulást hoztak a fivéreitől, akik életének elvételeire törekedtek. Emlékezzetek az ifjú Joseph Smithre, aki imádságos lélekkel kérte az Úr segítségét. Megszabadult a sötétség erőitől, és csodálatos választ kapott. Mindannyian valós és nehéz kihívásokkal néztek szembe. Mindannyian hittel cselekedtek, és az Úrba vetették a bizalmukat. Mindannyian segítséget kaptak Tőle. És még napjainkban is megnyilvánul Isten hatalmas és szeretete a gyermekei életében.

Nemrégiben láttam ezt hittel teli szentek életében Zimbabweben és Botswanában. Egy kis gyülekezetben tartott böjti és bizonyágtételi gyűlésen alázattal és inspirációval töltöttek el a sokak – gyermekek, fiatalok és

felnőttek – által megosztott bizonyságok. Mindegyik az Úr Jézus Krisztusba vetett hit erőteljes kifejezését hordozta magában. Az őket körülvevő kihívások és nehéz körülmények közepette mindennap úgy élnek, hogy Istenbe vetik a bizodalmukat. Elismerik Isten kezét az életükben, gyakran e kifejezés kíséretében: „Nagyon hálás vagyok Istennek.”

Néhány évvel ezelőtt egy hithű család ugyanezt az Úrba vetett bizalmat példázta egyházközségünk tagjai számára. Arn és Venita Gatrell boldogan éltek, mígnem Arnnál a rák egy igen agresszív fajtáját állapították meg. A prognózis lesújtó volt – csupán néhány hete volt hátra. A család szeretett volna még egyszer utoljára együtt lenni, így aztán egybegyűlt az összes gyerek; néhányan igen távoli vidékekről érkeztek. Csupán 48 becses órát tölthettek együtt. A Gatrell család gondosan megválasztotta, mi a legfontosabb a számukra: egy közös családi fotó, egy családi vacsora, és egy szekció a Salt Lake templomban. Venita ezt mondta: „Amikor kísértáltunk a templom ajtaján át, az volt az utolsó alkalom, hogy együtt lehettünk ebben az életben.”

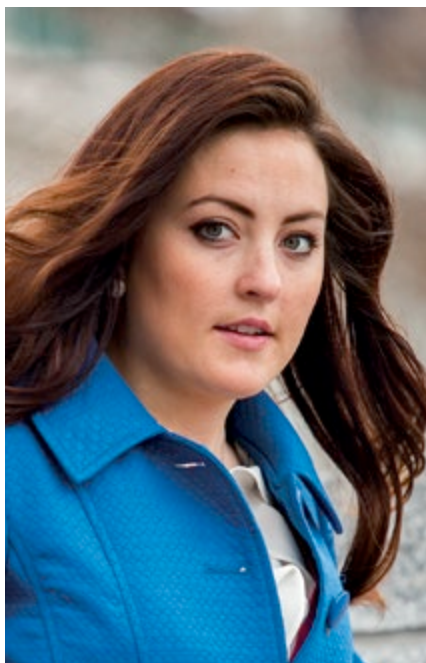
Mégis azzal a bizonyossággal távoztak, hogy sokkal több vár rájuk ennél az életnél. A szent templomi szövetségeknek köszönhetően reményt merítettek Isten ígéreteiből. Tudták, hogy örökre együtt lehetnek.

A következő két hónap olyan sok áldással volt teli, hogy lehetetlenség számot adni róluk. Arn és Venita hite és bizalma az Úrban nőttön-nőtt, amint az Venita szavaiból is kiderül: „Az Úr a karjában hordozott engem. Megtanultam, hogy lehetséges békeséget érezni még a viharok közepette is. Tudtam, hogy az Úr őrökdi feletünk. Ha bízol az Úrban, akkor tényleg képes vagy legyőzni az élet minden megpróbáltatását.”

Egyik lányuk hozzátette: „Figyeltük a szüleinket, és láttuk a példájukat. Láttuk a hitüket és azt, hogy hogyan kezelik a helyzetet. Soha nem kértem volna ezt a megpróbáltatást, de soha nem is adnám semmiért. Körülölelt bennünket Isten szeretete.”

Természetesen nem Arn halála volt az a végkimenet, amelyben a Gatrell család reménykedett. Válságuk azonban nem a hit válsága volt. Jézus Krisztus evangéliuma nem tennivalók listáját jelenti; inkább olyasvalami, ami a szívünkben élhet. Az evangélium „nem súlyt jelent, hanem inkább szárnyakat”.⁴ Képes hordozni minket, ahogyan hordozta a Gatrell családot is, akik békességet éreztek a vihar

közepette. Szorosan kapaszkodtak egymásba és a templomi szövetségekbe, melyeket megkötöttek és megtartottak. Elmélyült az a képességük, hogy bízzanak az Úrban, és megerősödtek a Jézus Krisztusba és az Ő engesztelő hatalmába vetett hitük által.

Amikor a tanítványság ösvényén találjuk magunkat, legyenek bármiféle aggodalmaink és kihívásaink, nem vagyunk egyedül. Nem vagytok elfeledve. Derichez, az afrikai szentekhez és a Gatrell családhoz hasonlóan mi is választhatjuk azt, hogy Isten keze után nyúlunk a szükség óráján. Imával és az Úrba vetett bizalommal képesek leszünk szembenézni a kihívásainkkal. Ennek során pedig egyre inkább olyanná válhatunk, mint Ő.

Az Úr mindannyiunkhoz szólva ezt mondja: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbajával támogatlak.”⁵

Szerény, de biztos bizonyosságomat teszem arról, hogy Isten, a mi Atyánk személyesen ismer minket, és kezét nyújtja felénk, hogy segítsen nekünk. Szeretett Fia, Jézus Krisztus által le tudjuk győzni e világ kihívásait, és biztonságban haza tudunk térni. Azért imádkozom, hogy legyen hitünk bízni Őbenne, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 1:39.
2. Lásd 1 Nefi 1:20.
3. Az idézetet C. S. Lewis színpadon megformált alakjának szájába adja a szerző: William Nicholson, *Shadowlands* (1989), 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character* (1923), 88.
5. Ésaías 41:10.

Gary E. Stevenson püspök
elnök püspök

A ti négy percedek

Az engesztelés csodája képes kipótolni a teljesítményünkben mutatkozó hiányosságokat.

A közelmúltban megrendezett téli olimpiai játékok az egész világot a képernyő elé láncolták, amikor a 89 országot képviselő sportolók 98 különböző versenyszámban vetélkedtek. Figyelemre méltó, hogy tízen közülük Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai voltak, hárman pedig, amint arról nemrégiben a *Church News* is tudósított, érmet is szereztek: név szerint Christopher Fogt, Noelle Pikus-Pace és Torah Bright.¹ Gratulálunk minden sportolónak, aki rajthoz állt. Kiváló teljesítmény!

Amikor ma reggel ezekről a játékokról beszélek, közben a fiatal férfiakra, fiatal nőkre és fiatal egyedülálló felnőttekre gondolok – rátok, akik az életeteket alapvetően meghatározó éveiteket élitek. Komoly sürgetést érzek, amikor hozzátok szólok.

Hogy ti is éreztétek ezt a sürgetést, először elmondom Noelle Pikus-Pace történetét, aki ezen utolsónapiszent sportolók egyike. Noelle versenyszámában, a szeletoiban, a sportoló sprinttel szerez lendületet, majd fejjel előre egy apró szánkóra ugrik. Arcukkal csupán néhány centire a talajtól leszáguldanak a kanyargó, csúszós pályán, akár 145 km/órás sebességgel is.

Figyelemre méltó, hogy az éven át tartó felkészülést az minősíti

sikernek vagy kudarcnak, hogy mi történik négy pörgős, 60 másodperces menetben.

Noelle 2006-os olimpiával kapcsolatos álmait egy szörnyű baleset zúzta szét, melynek során eltörte a lábát. Aztán a 2010-es olimpián megint romba dőltek az álmai, amikor egyetlen tizedmásodperccel csúszott le a dobogóról.²

El tudjátok képzelni, mennyire izgult, amikor az első futamra várt

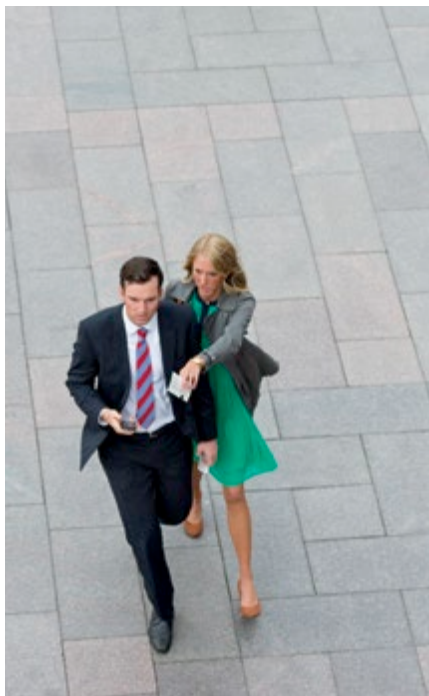
a 2014-es olimpián? Éveken át tartó felkészülés csúcspontja az idő egyetlen aprócska szeletében. Összesen négy perc! Éveket töltött azzal, hogy erre a négy percre felkészüljön, és egy egész életet tölt majd azzal, hogy visszagondol rá.

Noelle utolsó menete gyakorlatilag hibátlanra sikerült! Sohasem felejtjük, ahogyan felszáguldott az emelvényre, hogy megölelje családját, miután áthaladt a célon, azt kiáltva: „Megcsináltuk!” A hosszú évek felkészülése kifizetődött. Láthattuk a Fiala Nők medálját a nyakában, amikor az ezüstérmet is odahelyezték mellé.³

Talán igazságtalannak tűnhet, hogy Noelle egész olimpiai álma azon múlt, hogy mit csinál ebben a mindössze négy rövid percben. Ő azonban tudta ezt, éppen ezért készült olyan szorgalmasan. Érezte a tétet, a négy perc sürgetését, és azt, mit jelent majd ez neki az élete hátralévő részében.

Emlékszünk Christopher Fogtra is, aki a bronzérmes négyesbob tagja volt. Bár feladhatta volna a 2010-es olimpián elszenvedett lesújtó ütközés után, ő mégis kitarzott. Egy fergeteges, mentő futammal megnyerte a díjat, melyért oly szorgalmasan dolgozott.⁴

Gondolkozzatok el azon egy pillanatra, miben hasonlít az örök élethez vezető utatok e sportolók „négyperces teljesítményéhez”. Örökkévaló lények vagytok. Születésetek előtt lélekként léteztetek. Egy szerető Mennyei Atya színe előtt edzettetek és készültetek, hogy a földre jöjtek egy rövid pillanatra, és hát, hogy teljesítsetek. Ez az élet a ti négy percedek. Amíg itt vagytok, a tetteitek határozzák meg, hogy elnyeritek-e az örök élet díját. Amulek próféta úgy jellemezte, hogy „ez az élet a felkészülés ideje az Istennel való találkozásra; igen, íme, ez az élet a napja annak, hogy... elvégezzé[tek] a munkái[tokat]”⁵.

Bizonyos értelemben már el is kezdődött a négy percek. Az óra ketyeg. Pál apostol szavai találónak tűnnek: Úgy fussatok a versenypályán, hogy elvegyétek a jutalmat⁶.

Éppúgy, ahogyan bizonyos lépések elengedhetetlenül szükségesek az olimpiai sportoló igen rövid szereplése során – ugrások és figurák a jégkorcsolyázók és hódeszkások számára, megfelelő kanyartartás a bobosoknál, vagy a műlesiklás esetén a kapuk közötti átszáguldás –, a mi életünkben is vannak bizonyos elengedhetetlenül szükséges dolgok: ellenőrző pontok, amelyek a földön megtett lelki pályánkat szegélyezik. Ezek a lelki jelzőpontok az evangélium Istentől kapott, elengedhetetlen szertartásai: a keresztesítés, a Szentlélek ajándékának elnyerése, a papsági elrendelések, a templomi szertartások, valamint a heti rendszerességű úrvacsoravétel.

Ezen szertartásokban „megnyilvánul az isteniség hatalma”⁷.

És éppúgy, ahogyan az edzés fegyelme felkészíti a sportolót, hogy a legmagasabb szinten adja elő egy sportág gyakorlatait, a parancsolatok betartása is így tesz alkalmassá benneteket e szertartások elvégzésére.

Érzékelitek a sürgetést?

Fiatal barátaim, bárhol is legyetek a „négyperces gyakorlatokban”, arra buzdítalak benneteket, hogy gondoljátok át: „Mi az a következő lépés, amit meg kell tennem, hogy megbiztosítsam az éremem?” Lehetséges, hogy ezen a konferencián a Lélek már megsúgta nektek, hogy mi ez: nagyobb megfontoltsággal készülni egy jövőbeli szertartásra, vagy elnyerni egy olyan szertartást, amelyet már régen meg kellett volna kapnotok. Bármilyen legyen is az, tegyétek meg most! Ne várjatok! A négy percek gyorsan letelik, és ott lesz majd nektek az egész örökkévalóság, hogy azon gondolkodjatok, mit tettetek ebben az életben.⁸

Önfegyelemre van szükség. Edzések alapját a napi szintű imának, a szentírás-tanulmányozásnak és az egyházi részvételnek kell alkotnia. A parancsolatoknak való engedelmesség folyamatos szokására, a megkötött szövetségek betartására, valamint az Úr *A fiatalság erőssége*ért füzetben található normáinak követésére van szükség.

Lehetséges, hogy már tudtok olyan dolgokról az életetekben, amelyek lelki fejlődésüket lelassításával vagy megállításával fenyegetnek. Ha így van, akkor kövessétek ezt a szentírásbeli tanácsot: „...félretéve minden akadályt és a megkörmökező bűnt, kitarással fussuk meg az előttünk lévő küzdő tért”⁹.

Nincs még késő a bűnbánathoz. De hamarosan az lehet, mert senki sem tudja, mikor jár le a négy percek.

Most talán azt gondoljátok magatokban: „Már elszűrtam. A négy percem már most kész katasztrófa. Ennyi erővel fel is adhatom.” Ha így van, hagyjatok fel ezzel a gondolkodással,

és ne is térjete vissza hozzá soha többé! Az engesztelés csodája képes kipótolni a teljesítményünkben mutatkozó hiányosságokat. Ahogyan Jeffrey R. Holland elder tanította:

„...azok[nak] közületek, akik... még húzódoztok, ... tanúságot tesztem Isten szeretetének megújító hatalmáról és irtalma csodájáról.

Soha nincs túl késő, mindaddig, amíg [a Mester] azt mondja, hogy még van idő. [...] Ne késlekedjete!”¹⁰

Ne feledjete, hogy nem vagytok egyedül. A Szabadító megígérte, hogy nem hagy benneteket gyámolítás nélkül.¹¹ Családokat, barátaitok és a vezetőitek nektek szurkolnak.

Bár gondolataim az egyház fiatalságához szóltak, a szülőknek és a nagyszülőknek a következőket mondanám:

A közelmúltban David A. Bednar elder egy egyszerű módszert írt le, melynek segítségével az alapvető szertartások révén családirag értékelhetjük és jelölhetjük a szövetség útján való

haladást. Ehhez mindössze egy papírlapra van szükség két oszloppal: „név” és „terv a következő vagy szükséges szertartáshoz”. Elvégeztem ezt nemrég, felsorolva minden családtagomat. Szerepelt köztük egy újszülött unoka, aki hamarosan áldást kap; egy hatéves unoka, akit alapvető fontosságú felkészíteni a keresztségre; valamint egy fiú, aki 18 éves lesz, és küszöbön áll felkészülése a papságra és a templomi felruházásra. Az úrvacsora szertartását minden felsorolt személyhez odaírtam. Ez az egyszerű gyakorlat segített Lesának és nekem azon szerepünk betöltésében, hogy a családunk minden egyes tagját konkrét, egyéni akciótervvel segítsük a szövetség ösvényén való haladásban. Lehetséges, hogy ez olyan gondolat lesz számotokra, mely családi beszélgetésekhez, családiest-leckékhez, felkészüléshez, sőt az elengedhetetlen szertartásokra szóló felhíváshoz is vezet majd a családotokban.¹²

Mivel magam is síelek és hódeszkázom, mélyen megérintett az ausztrál utolsónapiszent sportoló, a hódeszkás Torah Bright ezüstérmét érő „négy perce” a félcsőversenyben. Elkápráztatta a világot, amikor szinte hibátlanul teljesítette a menetét, amely egy

backside rodeo 720-as figurában érte el csúcspontját. Ennél azonban még nagyobb és meglepőbb hatással volt a világra az, ahogyan kezét nyújtott és krisztusi szeretetet nyilvánított a versenytársai felé. Észrevette, hogy az amerikai hódeszkás, Kelly Clark, akinek a döntőben az első menete rosszul sikerült, idegesnek tűnik a második menet előtt. „Megölelt – emlékszik vissza Clark. – Addig tartott, amíg tényleg eléggé megnyugodtam, és lelassult a légzésem. Jól esett a baráti ölelés.” Kelly Clark később Torah mellett állt a dobogón bronzérmesként.

Amikor az ellenfelének tett e szokatlanul kedves gesztusról kérdezték, amely veszélyeztethette volna a saját ezüstérmét, Torah egyszerűen annyit mondott: „Versenyző vagyok. Szeretném a legjobbat nyújtani, de azt is szeretném, ha a versenytársaim is a legjobbat nyújtanák.”¹³

Ezt szem előtt tartva van-e valaki, akinek a ti bátorításotokra van szüksége? Egy családtag? Egy barát? Egy osztálytárs vagy kvórumtárs? Hogyan segíthettek nekik a négy percükkel?

Kedves barátaim, egy felpezsdítő utazás közepén jártok. Bizonyos tekintetben a félcsőben vagy a szánkópályán

versenyeztek, és bizony kihívás lehet teljesíteni az egyes elemeket vagy megfelelően bevenni a kanyarokat útközben. De ne feledjétek, hogy évekre át készültetek erre. Most van itt a pillanatotok, hogy teljesítsetek. Ez a ti négy percetek! Most van itt az idő!

Szeretném kifejezni végtelen bizalmamat a képességeitekben. A világ Szabadítója áll az oldalatokon. Ha az Ő segítségére törekedtek, és az Ő irányítását követitek, hogyan is vallhatnátok kudarcot?

Zárásként bizonyosságomat teszem arról, milyen áldást jelent számunkra, hogy van egy élő profétánk Thomas S. Monson személyében, és bizonyágot tesztek Jézus Krisztusról, valamint az Ő Szabadítóként és Megváltóként betöltött szerepéről, az Ő, vagyis Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Christine Rappleye, “Mormons in the Olympics: 3 Medals for LDS Athletes at the Winter Games,” deseretnews.com/article/865597546/Mormons-in-the-Olympics-3-medals-for-LDS-athletes-at-the-Winter-Games.html.
2. Lásd Christine Rappleye, “Mormons in the Olympics.”
3. Lásd Sarah Petersen, “Noelle Pikus-Pace Wears LDS Young Women Necklace throughout Olympics,” deseretnews.com/article/865596771/Noelle-Pikus-Pace-wears-LDS-Young-Women-necklace-throughout-Olympics.html.
4. Lásd Amy Donaldson, “Army, Faith Helped Push Mormon Bobsledder Chris Fogt to Olympic Success,” deseretnews.com/article/865597390/Army-faith-helped-push-Mormon-bobsledder-Chris-Fogt-to-Olympic-success.html.
5. Alma 34:32.
6. Lásd 1 Korinthusbeliek 9:24.
7. Tan és a szövetségek 84:20.
8. Lásd Alma 34:31–33.
9. Zsidók 12:1.
10. Jeffrey R. Holland: A szőlőskerti munkások. *Liahóna*, 2012. máj. 33.
11. Lásd János 14:18.
12. David A. Bednar, beszélgetés a szerzővel.
13. Vidya Rao, “Snowboarder Kelly Clark: Hug from Competitor Helped Me Win Bronze,” today.com/sochi/snowboarder-kelly-clark-hug-competitor-helped-me-win-bronze-2D12108132.

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hogy könnyen el tudják viselni a terheiket

A mindannyiunk életében meglévő egyedülálló terhek segítenek nekünk a Szent Messiás érdemeire, irgalmára és kegyelmére támaszkodni.

Van egy kedves barátom, aki- nek a házassága kezdetén meggyőződése volt, hogy neki és a családjának szüksége van egy négykerék-meghajtásos kisteherautóra. Felesége biztos volt benne, hogy férjét nem a szükség, hanem inkább a vágyai hajtják. Évődve vitatták meg egy ilyen vásárlás előnyeit és hátrányait.

„Drágám, szükségünk van egy négykerék-meghajtásos pickupra!”

A feleség megkérdezte: „Miért lenne szükségünk új autóra?”

A férj az általa tökéletesnek vélt felelettel válaszolt feleségének: „Mi van, ha tejet kell vennünk a gyerekeknek egy szörnyű vihar kellős közepén, és csakis egy pickuppal tudok eljutni a boltba?”

Felesége mosolyogva így felelt: „Ha veszünk egy új autót, nem lesz pénzünk tejre, így aztán amiatt sem kell aggódnunk, hogy hogyan jutnánk el a boltba vészhelyzet esetén.”

Idővel folytatták a tanácskozást, és végül úgy döntöttek, megveszik a kisteherautót. Nem sokkal azután, hogy barátom szert tett az új járműre, meg akarta mutatni, milyen hasznos is az autó, és be akarta bizonyítani, milyen jól tették, hogy megvették. Elhatározta,

hogy a pickuppal elmegy tűzifát vágni, és hazaszállítja. Már az őszben járt az idő, és a hó is leesett a hegyekben ott, ahova fáért indult. Ahogy felfelé vezetett a hegyoldalon, a hó egyre mélyebb és mélyebb lett. Barátom tudatában volt a csúszós út veszélyeinek, de az új járműbe vetett töretlen bizalommal folytatta az útját.

Sajnos azonban a barátom túl messzire merészkedett a behavazott úton. Amikor lehajtott az útról ott, ahol fát akart vágni, elakadt. Az új pickup mind a négy kereke kipörgött a hóban. Nem tartott sokáig, hogy felismerje: fogalma sincs, mit tegyen, hogy kiszabadítsa magát ebből a veszélyes helyzetből. Kínosan érezte magát és aggódott.

Aztán így határozott: „Nos, nem fogok tétlenül ücsörögni.” Kiszállt a járműből, és hozzálátott a favágáshoz. Jól telepakolta a platót a súlyos rakománnyal. Azután eltökélte, hogy még egyszer megpróbál kijutni a hóból. Amikor sebességbe tette a pickupt és gázt adott, elkezdett előrearszolni. A jármű lassacskán kikecmergett a hóból, vissza az útra. A barátom pedig végre haza tudott menni – boldog és alázatos emberként.

Saját egyéni terhünk

A Szentlélek segítségéért imádkozom, miközben létfontosságú tanulságokat hangsúlyozok, melyeket ebből a barátomról, a kisteherautóról és a fáról szóló történetből tanulhatunk. Minden a terhelésen múlt. A fa terhe adta meg a szükséges tapadási súrlódást, mellyel ki tudott jutni a hóból vissza az útra, és előre tudott haladni. A teher tette lehetővé számára, hogy visszatérjen a családjához és az otthonába.

Mindannyian cipelünk valamilyen terhet. A mi egyéni terhünk elvárásokból és lehetőségekből, kötelezettségekből és kiváltságokból, megpróbáltatásokból és áldásokból, választási lehetőségekből és kényszerekből áll. Két iránymutató kérdés lehet a segítségünkre, amikor időszakosan és imádságos lélekkel felmérjük

terhünket: „A teher, amelyet cipelek, megadja-e azt a lelki tapadási súrlódást, amely lehetővé teszi számomra, hogy Krisztusba vetett hittel előretörekedjek a szoros és keskeny ösvényen, és elkerüljem, hogy beragadjak? A teher, amelyet cipelek, elegendő lelki tapadást biztosít-e, hogy végül hazatérjek Mennyei Atyámhoz?”

Néha tévesen úgy hisszük, hogy a boldogság a teher hiányát jelenti. A teher viselése azonban szükséges és elengedhetetlen része a boldogság tervének. Mivel egyéni terhünknek lelki tapadási súrlódást kell létrehoznia, ügyelnünk kell arra, hogy ne hurcoljunk életünkben olyan sok kedves, ámde szükségtelen dolgot, hogy figyelmünk elterelődjön arról, ami valóban a leglényegesebb.

Az engesztelés megerősítő hatalma

A Szabadító azt mondta:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelhettek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Máté 11:28–30).

Az iga egy fagerenda, amelyet általában egy ökörpár vagy más állatfogat esetében használnak, hogy együtt tudják húzni a terhet. Az iga egymás mellé helyezi az állatokat, hogy együtt tudjanak haladni a feladat elvégzése érdekében.

Figyeljétek meg, hogy az Úr egyedülálló módon mindannyiunkat így hív: „vegyétek föl magatokra az én igámat”. A szent szövetségek megkötése és betartása az Úr Jézus Krisztus igájába köt minket Óhózzá és Óvele. A Szabadító lényegében arra kér minket, hogy támaszkodjunk Órá, húzzunk Vele együtt, noha még a legnagyobb erőfeszítéseink sem érnek fel az Óvéivel. Amikor a halandóság utazása során az Úrba vetjük a bizalmunkat, és Vele együtt húzzuk a terhünket, akkor az Ó igája valóban gyönyörűsége, és a terhe könnyű.

Nem vagyunk és soha nem is kell egyedül lennünk. Mennyei segítséggel tudunk előretörekedni a mindennapos életünkben. A Szabadító engesztelése révén a sajátunkat meghaladó képességet és „erőt nyer[ünk] Általa...”

(Lásd, követlek, Uram. *Himnuszok*, 140. sz.). Amint azt az Úr kijelentette: „Folytassátok tehát utatokat, és örvendjen a szívetek; mert íme, lássátok, én veletek vagyok, még hozzá mindvégig” (T&Sz 100:12).

Vegyétek fontolóra azt a példát a Mormon könyvében, amelyben Amulon Almát és népét üldözte. Az Úr hangja így szólt ezekhez a tanítványokhoz a megpróbáltatásaik közepette: „Emeljétek fel a fejetekeket és vigasztalódjatok meg, mert tudok a szövetségről, melyet velem kötötetek; és én szövetséget fogok kötni a népemmel, és kiszabadítom őket a rabságból” (Móziás 24:13).

Figyeljétek meg, milyen központi szerepet játszanak a szövetségek a szabadítás ígéréseiben. A feddhetetlenséggel elnyert és tiszteletben tartott szövetségek, valamint a megfelelő papsági felhatalmazással végzett szertartások szükségessé ahhoz, hogy részesüljünk a Jézus Krisztus engesztelésén keresztül elérhető összes áldásban. Hiszen a papság szertartásaiban megnyilvánul az isteniség hatalma a testben lévő férfiaknak és nőknek, ideértve az engesztelés áldásait is (lásd T&Sz 84:20–21).

Emlékezzetek vissza a Szabadító e kijelentésére: „mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Máté 11:30), miközben elolvassuk a következő verset Alma és népe beszámolójából.

„És megkönnyítem a terheket is, melyeket a vállaitokra raktak, hogy még csak nem is érzitek azokat a hátatokon” (Móziás 24:14).

Sokunk talán azt feltételezi, hogy ez a szentírás azt sugallja: a terhek hirtelen és tartósan elvételnek. A következő vers azonban leírja, miként könnyítette az Úr a terheken.

„És most lőn, hogy a terhek, melyeket Almára és testvéreire helyeztek, könnyűvé tétettek; igen, az Úr

megerősítette őket, hogy könnyen el tudják viselni a terheiket, és ők vidáman és türelmesen vetették alá magukat az Úr minden akaratának” (Móziás 24:15; kiemelés hozzáadva).

A kihívások és nehézségek nem vétettek el azon nyomban az emberektől, hanem Alma és követői erőssé tettek, és megnövekedett képességeik könnyebbé tették a terheket. Ezek a jó emberek hatalmat kaptak az engesztelés által, hogy önrendelkezésük révén *tegyenek* (lásd T&Sz 58:26–29), és hatással *legyenek* körülményeikre. „Az Úr erejével” (Mormon szavai 1:14; Móziás 9:17; 10:10; Alma 20:4) pedig Alma és népe biztonságba lett vezetve Zarahemla földjére.

Jézus Krisztus engesztelése nem csupán legyőzi Ádám bukásának hatásait, és lehetővé teszi egyéni bűneink és vétkeink bocsánatát, de engesztelése révén képessé válunk jól tenni és jobbra válni olyan módokon, melyek messze túlnyúlnak halandó képességeinken. Legtöbbünk tudja, hogy amikor helytelenül cselekszünk, és segítségre

van szükségünk a bűn hatásainak legyőzéséhez az életünkben, a Szabadító lehetővé teszi számunkra, hogy megtisztuljunk az Ő megváltó hatalma által. De vajon azt is értjük-e, hogy az engesztelés azon hithű férfiak és nők számára adatott, akik engedelmeseek, érdemesek és lelkiismeretesek, valamint arra törekszenek, hogy jobba váljanak és még hithűbben szolgáljanak? Eltűnődöm, vajon nem mulasztjuk-e el teljes mértékben elismerni az engesztelés eme megerősítő szempontját az életünkben, és tévesen úgy véljük, hogy teljesen egyedül kell hordoznunk a terhünket – fogcsikorgatva, pusztán akaraterőnkre és önfegyelmünkre hagyatkozva, nyilvánvalóan korlátozott képességeinkkel.

Egy dolog tudni, hogy Jézus Krisztus eljött a földre, hogy *meghaljon* érettünk. De azt is meg kell becsülnünk, hogy az Úr az engesztelésén és a Szentlélek hatalmán keresztül szeretne *élettel eltölteni* minket – és nemcsak azért, hogy vezéreljen, hanem azért is, hogy megerősítsen és meggyógyítson minket.

A Szabadító megsegíti népét

Alma elmagyarázza, hogy a Szabadító miért és hogyan tud képessé tenni minket:

„És ő megy, mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést szenvedve el; és ez azért lesz, hogy beteljesedjen az ige, mely azt mondja, hogy magára fogja venni népének fájdalmait és betegségeit.

És magára veszi a halált, hogy megoldhassa a halál kötelékeit, amelyek népét lekötözik; és magára veszi a gyengeségeiket, hogy bensője irgalommal telhessen meg, a test szerint, hogy a test szerint tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint” (Alma 7:11–12).

Így tehát a Szabadító nem csupán a bűneinkért és vétkeinkért szenvedett, hanem fizikai fájdalmainkért és gyötrelmeinkért, gyengeségeinkért és hiányosságainkért, félelmeinkért és bosszúságainkért, csalódásainkért és csüggedésünkért, megbánásunkért és büntudatunkért, reményvesztettségünkért és kétségbeesésünkért, az általunk megtapasztalt igazságtalanságokért és egyenlőtlenségekért, illetve a minket érő érzelmi kínokért is.

Nincs olyan fizikai fájdalom, nincs olyan lelki seb, nincs olyan lelki gyötrellem vagy szívfájdalom, nincs olyan fogyatkozás vagy gyengeség, amellyel ti vagy én valaha is szembekerülünk a halandóságban, amelyet a Szabadító ne tapasztalt volna meg

előttünk. Gyenge pillanatainkban talán így kiáltunk fel: „Senki sem tudja, milyen ez! Senki sem érti meg!” Isten Fia azonban tökéletesen tudja és érti, mivel Ő érezte és hordozta minden egyéni terhünket. Végtelen és örökkévaló áldozata révén pedig (lásd Alma 34:14) tökéletes együttérzéssel rendelkezik, és képes kinyújtani felénk irgalma karját. Jézus képes felkarolni, megérinteni, megsegíteni, meggyógyítani és megerősíteni minket, hogy többé váljunk, mint amire magunktól valaha is képesek lehetnénk, és segít megtennünk mindazt, amit pusztán saját erőnkre támaszkodva soha nem lennénk képesek megtenni. Valóban: az Ő igája gyönyörűsége, és az Ő terhe könnyű.

Felhívás, ígéret és biznyság

Azt a felhívást intézem hozzátok, hogy tanuljatok, imádkozzatok, elmélkedjétek, és törekedjétek minél többet megtudni a Szabadító engeszteléséről, miközben felméritek egyéni terheteket. Az engeszteléssel kapcsolatban sok dolgot egyszerűen képtelenek vagyunk felfogni halandó elménkel, sok szempontját viszont képesek vagyunk megérteni, és meg is kell értenünk.

Barátom esetében a farakás terhe biztosított életmentő tapadási súrlódást. Az üres teherautó nem tudott

kievickélni a hóból, még a négykerék-meghajtás ellenére sem. Nehéz rakomány kellett a megfelelő tapadás eléréséhez.

Minden a terhelésen múlt. A teher biztosította azt a tapadást, amely lehetővé tette barátom számára, hogy kiszabaduljon, visszatérjen az útra, előretörekedjen, és hazatérjen a családjához.

A mindannyiunk életében meglévő egyedülálló terhek segítenek nekünk a Szent Messiás érdemeire, irgalmára és kegyelmére támaszkodni (lásd 2 Nefi 2:8). Biznyságomat teszem és megígérem, hogy a Szabadító segíteni fog könnyen elviselnünk a terheinket (lásd Móziás 24:15). Amikor szent szövegek által Hozzá vagyunk kötve az igában, és részesülünk engesztelése képessé tevő hatalmából az életünkben, akkor egyre inkább törekedni fogunk megérteni és követni az Ő akaratát. Imádkozni fogunk erőért ahhoz is, hogy tanuljunk a körülményeinkből, változtassunk rajtuk vagy elfogadjuk őket, ahelyett, hogy fáradhatatlanul azért fohászkodnánk, hogy Isten változtasson a körülményeinken a mi akaratunknak megfelelően. Önrendelkezőként mi magunk fogunk

cselekedni, ahelyett, hogy velünk cselekednének (lásd 2 Nefi 2:14). Megáldatunk lelki tapadással.

Tegyük így mindannyian, és váljunk jobbá a Szabadító engesztelése által! Ma április hatodika van. Kinyilatkoztatás révén tudjuk, hogy ma van a Szabadító születésének tényleges és pontos napja. Április hatodika egyúttal az a nap is, amikor megszervezték Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát. (Lásd T&Sz 20:1; Harold B. Lee, “Strengthen the Stakes of Zion,” *Ensign*, July 1973, 2; Spencer W. Kimball, “Why Call Me Lord, Lord, and Do Not the Things Which I Say?” *Ensign*, May 1975, 4; Spencer W. Kimball, “Remarks and Dedication of the Fayette, New York, Buildings,” *Ensign*, May 1980, 54; *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* [2005], 409.) Ezen a különleges és szent sabbatnapon kijelentem nektek a biznyságomat, hogy Jézus a Krisztus a mi Megváltónk. Ő él, és meg fog tisztítani, gyógyítani, védelmezni és erősíteni minket, és utat fog mutatni számunkra. Ezekről teszem örömteli biznyságomat Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

Thomas S. Monson elnök

Szeretet: az evangélium lényege

Nem szerethetjük igazán Istent, ha a társainkat nem szeretjük e halandó utazáson.

Szeretett testvéreim, amikor Szabadítónk az emberek között szolgált, az egyik törvénytudó a következő kérdést tette fel neki: „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?”

Máté feljegyzése szerint Jézus így válaszolt:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”¹

Márk a Szabadító következő kijelentésével fejezi be a beszámolóját: „Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat.”²

Nem szerethetjük igazán Istent, ha a társainkat nem szeretjük e halandó utazáson. És ez fordítva is igaz: nem szerethetjük teljes mértékben felebarátainkat, ha nem szeretjük Istent, mindannyiunk Atyját. János apostol ezt mondja nekünk: „Az a parancsolatunk is van ó tőle, hogy a ki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.”³ Mindannyian Mennyei Atyánk lélekgyermekei vagyunk, és mint ilyenek, egymás testvérei vagyunk. Ha észben tartjuk ezt az igazságot, akkor

könnyebb lesz szeretnünk Isten minden gyermekét.

A szeretet valójában az evangélium lényege, Jézus Krisztus pedig a Példaképünk ebben. Élete a szeretet öröksége volt. Meggyógyította a betegeket, felemelte az elesetteket, megszabadította a bűnösöket. A dühös csöcselék végül az életét vette, a Golgota hegyéről mégis e szavak visszhangoznak: „Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek”⁴ – a könyörület és a szeretet megkoronázó kifejezései a halandóságban.

Számos olyan tulajdonság létezik, amely a szeretet megnyilvánulása, például a kedvesség, a türelem, az önzetlenség, a megértés és a megbocsátás. Ezen és egyéb hasonló tulajdonságok minden kapcsolatunkban segítségünkre lehetnek, hogy nyilvánvalóvá tegyék a szívünkben élő szeretetet.

Szeretetünk általában az egymással való hétköznapi érintkezésünkben mutatkozik meg. Ilyenkor mindennél fontosabbá válik azon képességünk, hogy felismerjük valaki szükségletét, majd pedig reagálunk rá. Mindig is nagyra értékelttem a következő rövid versben megfogalmazott érzéseket:

*Átkönnyeztem számtalan éjszakát,
Mert vak voltam, s nem láttam át,
Mikor szükségét szenvedett egy jóbarát;
Ám még soha nem éreztem
A megbánás szikráját sem,
Mikor több kedvesség támadt bennem
valaki iránt.⁵*

Nemrégiben hívták fel a figyelmemet a szerető kedvesség egy megható példájára – amely előre nem látható eredményekkel járt. 1933-at írtunk, amikor a gazdasági világválság miatt a munkalehetőségek igen szegényesek voltak. A helyszín az Egyesült Államok keleti része. Arlene Biesecker éppen befejezte a középiskolát. Hosszadalmas munkakeresés után végül el tudott helyezkedni egy ruhagyárban varrónőként. A ruhagyárban dolgozókat csak a naponta teljesen elkészült darabok után fizették. Minél több darabot sikerült legyártaniuk, annál több fizetést kaptak.

Az egyik nap, röviddel munkakezdet után Arlene egy olyan eljárással került szembe, amely összezavarta és elkésértette. A varrógépénél ült, és éppen igyekezett felbontani a varrást azon a darabon, amelyet sikertelenül próbált befejezni. Úgy tűnt, senki sincs, aki segítsen neki, mert az összes varrónő azon volt, hogy minél több ruhát befejezzen. Arlene tehetetlennek és reményvesztettnek érezte magát. Csendben sírni kezdett.

Vele szemben Bernice Rock ült. Idősebb volt Arlene-nál, és gyakorlotabb is a varrásban. Amikor látta, hogy a lány milyen kétségbeesett, Bernice otthagyta a saját munkáját, és Arlene mellé állt, kedvesen útmutatást és segítséget nyújtva neki. Mindaddig ott maradt, amíg Arlene némi önbizalmat nyert, és képes volt sikeresen megvarrni a darabot. Bernice aztán visszament a saját gépéhez, elszalasztva ezzel a lehetőséget, hogy annyi ruhát varrjon

meg, amennyit a segítségnyújtás nélkül tehetett volna.

A szerető kedvesség ezen egyetlen cselekedete életre szóló barátságot eredményezett Arlene és Bernice között. Idővel mindketten férjhez mentek és gyermekeik lettek. Valamikor az 1950-es években aztán Bernice, aki az egyház tagja volt, egy Mormon könyvét adott Arlene-nak és a családjának. 1960-ban Arlene, a férje és gyermekeik megkeresztelkedtek az egyház tagjaként. Később összepecsételték őket Isten egyik szent templomában.

Bernice könyörületének köszönhetően, amelyet Arlene iránt tanúsított, amikor saját érdeke ellenére segített az akkor még ismeretlen, elcsigázott és segítségre szoruló lánynak, számtalan ember élvezheti most az evangélium szabadító áldásait – élők és holtak egyaránt.

Életünk minden napján lehetőséget kapunk arra, hogy szeretetet és kedvességet tanúsítsunk a körülöttünk élők iránt. Spencer W. Kimball elnök azt mondta: „Emlékeznünk kell arra, hogy azok a halandók, akikkel a parkolóban, a hivatalban, a liftben vagy másutt találkozunk, az emberiség azon részéhez tartoznak, akiket Isten

a szeretetünkre és a szolgálatunkra bízott. Nem sok értelme van az emberiség általános testvériségéről beszélni, ha a körülöttünk lévőket nem vagyunk képesek testvéreinknek tekinteni.”⁶

Gyakran váratlanul nyílik lehetőségünk arra, hogy kimutassuk szeretetünket. Jó példa az ilyen lehetőségekre az az újságcikk is, amely 1981 októberében jelent meg. Oly nagy hatással volt rám a benne megjelenített szeretet és könyörület, hogy a cikket több, mint 30 éve az irataim között tartom.

A tudósítás szerint az Alaska Airlinesnak az Anchorage-ból Seattle-be tartó járatát – 150 utassal a fedélzetén – egy elszigetelt alaszakai kisvárosba irányították, hogy felvegyen egy súlyosan sérült gyermeket. A két éves fiúnak megsérült az egyik artériája a karján, amikor egy üveglapra zuhant játék közben, az otthonuk közelében. A városka 720 km-re délre fekvő Anchorage-tól, és egyértelműen nem esett útba a járat számára. A helyszínen lévő mentősök azonban kétségbeesett segélykérő üzenetet küldtek, így a járatot átirányították, hogy felvegye a gyermeket, és Seattle-be vigye, ahol megfelelő kórházi ellátást kaphatott.

Amikor a gép földet ért a városka közelében, a mentősök tájékoztatták a pilótát, hogy a gyermek olyan erősen vérzik, hogy nem fogja tudni túlélni a repülést Seattle-ig. Úgy döntöttek, hogy még 320 km-t repülnek a járat útvonalával ellentétesen az alaszakai Juneau-ba, amely a legközelebbi kórházzal rendelkező város volt.

Miután elszállították a fiút Juneau-ba, a járat Seattle felé vette az irányt, ekkorra már több órás késéssel. Egyetlen utas sem panaszkodott, pedig legtöbbször lekéste a találkozáját vagy a csatlakozását. Sőt, ahogy teltek a percek és az órák, gyűjtést szerveztek, és jelentős összeget adtak össze a fiúnak és családjának.

Amint a járat leszálláshoz készülőddött Seattle-ben, az utasok kitörő ujjongással fogadták a pilóta bejelentését, miszerint hírt kapott a rádióról, hogy a fiúval minden rendben lesz.⁷

A szentírás szavai jutnak eszembe: „...a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, ...és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy találhatik, hogy rendelkezik ezzel.”⁸

Testvérek, legnagyobb lehetőségünk némelyike arra, hogy megmutassuk szeretetünket, saját otthonaink falain belül lesz. A szeretetnek kellene a családi élet szívének lennie, néha mégsem az. Előfordulhat, hogy túl sok a türelmetlenség, túl sok a vitatkozás, túl sok a veszekedés, túl sok a könny. Gordon B. Hinckley elnök így szomorkodott: „Miért van az, hogy [azok], akiket szeretünk, oly gyakran válnak kemény szavaink célpontjaivá? Miért van az, hogy... néha úgy beszél[ünk], mintha a szavaink tördőfések lennének?”⁹ A válaszok e kérdésekre különbözőek lehetnek mindannyiunk számára, a lényeg mégis csak az, hogy az okok nem számítanak. Ha szándékunkban áll betartani a parancsolatot, hogy szeressük egymást,

akkor kedvességgel és tisztelettel kell bánnunk egymással.

Természetesen lesznek alkalmak, amikor fegyelmeznünk kell. Ne feledjük azonban a Tan és a szövetségekben olvasható tanácsot – nevezetesen, hogy amikor szükséges valakit megfeddni, akkor ezt követően mutassunk nagyobb szeretetet.¹⁰

Remélem, hogy mindig igyekszünk figyelmesnek és érzékenynek lenni a körülöttünk élők gondolatai, érzései és körülményei iránt. Ne becsüljünk le és ne nézzünk le senkit! Legyünk inkább könyörületesek és bátorítóak! Ügyeljünk arra, hogy ne romboljuk le egy másik ember önbizalmát óvatlan szavainkkal és tetteinkkel!

A megbocsátásnak kéz a kézben kell járnia a szeretettel. A családjunkban és a baráti körünkben nem lehetnek sértett érzések és vitakozások. Ismétlem: nem igazán számít, mily jelentéktelen volt a gond. Nem lehet és nem szabad hagyni, hogy elfertőződjön, felgyűljön és végül elpusztítson. A vádaskodás nyitva tartja a sebeket. Egyedül a megbocsátás gyógyít.

Egy csodálatos hölgy látogatott meg egy nap az irodámban, és váratlanul elmondott nekem néhány dolgot, amit megbánt. Beszélt egy esetről, mely sok évvel korábban történt, és a szomszéd gazdával volt kapcsolatos, aki egykor jó barátjuk volt, de akivel számos vitájuk akadt a férjével. Az egyik napon a

gazda megkérdezte, hogy átjárhatna-e a hölgy földjén, hogy rövidebb úton érje el a sajátját. Ezen a ponton megállt a beszámolóban, és remegő hangon azt mondta: „Monson testvér, nem engedtem, hogy átmenjen a birtokunkon, sem akkor, sem máskor, így neki a hosszabb úton kerülőt kellett tennie gyalogosan, hogy eljusson a földjére. Helytelenül tettem, és már bánom. De ő már elment, én pedig csak azt kívánom, bárcsak elmondhatnám neki, mennyire sajnálom! Oly nagyon szeretnék egy második lehetőséget arra, hogy kedves legyen!”

Ahogy hallgattam őt, John Greenleaf Whittier fájdalmas szavai jutottak eszembe: „Minden szomorú szó közül, mely szánkat s tollunkat elhagyja, a legmélyebb sóhaj ezeket kíséri: »Lehetett volna!«”¹¹ Testvérek, amikor szeretettel és kedves figyelmességgel bánunk másokkal, elkerüljük az efféle sajnálkozásokat.

A szeretet számtalan felismerhető módon kerülhet kifejezésre: egy mosoly, egy integetés, egy kedves megjegyzés, egy dicséret útján. Más kifejezési formák finomabbak lehetnek, mint például az érdeklődés a másik ember tevékenységei iránt, egy tantétel megtanítása kedvességgel és türelemmel, illetve egy beteg vagy ágyhoz kötött ember meglátogatása. Ezek a szavak és tettek, sok másal együtt, mind a szeretet üzenetét közvetítik.

Ausztria, Bécs

Boyd K. Packer elnök

a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

Dale Carnegie, a jól ismert amerikai szerző és előadó úgy vélte, hogy minden ember magában hordja a „hatalmat, hogy növelje a világ összegzett boldogság-szintjét... azzal, hogy néhány őszinte elismerő szót mond valakinek, aki magányos vagy elcsüggedt”. Azt mondta: „Maglehet, hogy holnapra elfelejtetted a ma kimondott kedves szavakat, de akinek mondtad őket, egy életen át becsülni fogja azokat.”¹²

Kezdjünk neki most, ezen a napon annak, hogy kifejezzük szeretetünket Isten minden gyermeke iránt, legyenek akár családtagjaink, barátaink, pusztán az ismerőseink vagy teljesen idegenek. Amikor felkelünk minden reggel, határozzuk el, hogy szeretettel és kedvességgel reagálunk majd, bármi is kerüljön elénk aznap.

Kedves testvéreim, felfoghatatlan számunkra Isten irántunk érzett szeretete. E szeretet miatt küldte el az Ő Fiát, aki annyira szeretett bennünket, hogy az életét adta értünk, hogy örök életünk lehessen. Amikor megértjük ezt az egyedülálló ajándékot, a szívünk megtelik szeretettel Mennyei Atyánk, a Szabadítónk és az egész emberiség iránt. Azért imádkozom buzgón, hogy ez bekövetkezzen, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 22:36–39.
2. Márk 12:31.
3. 1 János 4:21.
4. Lukács 23:34.
5. Ismeretlen szerző, idézve: Richard L. Evans, „The Quality of Kindness,” *Improvement Era*, May 1960, 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Lásd „Injured Boy Flown to Safety,” *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), Oct. 22, 1981.
8. Moróni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, „Let Love Be the Lodestar of Your Life,” *Ensign*, May 1989, 67.
10. Lásd Tan és a szövetségek 121:43.
11. „Maud Muller,” in *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; kiemelés hozzáadva.
12. Például Dale Carnegie, in Larry Chang, *Wisdom for the Soul*. (2006), 54

A bizonyosság

Szeretném ma megosztani veletek azokat az igazságokat, amelyeket szerintem a leginkább érdemes tudni.

A háború és a bizonytalanság idején valahogyan élesebben összpontosítunk az igazán fontos dolgokra.

A második világháború komoly lelki viharok időszaka volt számomra. A utahi Brigham Cityben lévő otthonomból indultam útnak, bizonyágomnak csupán a szikrájával, és azzal az érzéssel, hogy valami többre van szükségem. Heteken belül gyakorlatilag az egész végzős osztályunk úton volt a háborús övezet felé. Mialatt Iedsima szigetén állomásoztam, a japán Okinavától északra, kétellyel és bizonytalansággal küszködtem. Személyes bizonyágot akartam az evangéliumról. *Tudni* akartam!

Az egyik álmatlan éjszakán átmentem a sátramból egy bunkerbe, amelyet 200 literes, homokkal megtöltött benzines hordókból építettek, hogy egy kis bekerített területet formáljanak. Nem volt teteje, így aztán amikor bekúsztam, felnéztem a csillagos égre és letérdeltem imádkozni.

Szinte a mondat közepén történt. Bármennyire is szeretném, nem tudnám leírni, mit éltem át. Messze túlmutat a képességemen, hogy szavakba öntsem, mégis éppoly tiszta ma is, mint azon az éjjelen több mint

65 évvel ezelőtt. Tudtam, hogy valami nagyon személyes, nagyon egyéni megnyilvánulás ez. Végre saját magam is tudtam. Biztosan *tudtam*, hiszen megkaptam. Kicsivel később kimásztam a bunkerből, és visszasétáltam, vagy inkább repültem az ágyamba. Az éjszaka hátralévő részét az öröm és az ámulat érzései töltötték be.

Egyáltalán nem gondolván, hogy különleges vagyok, úgy véltem, hogy ha nekem lehet ilyen élményem, akkor bárkinek lehet. Ma is így gondolom. Az ezt követő években aztán megértettem, hogy egy ilyen élmény egyszerre jelent követendő fényt és cipelendő terhet is.

Szeretném ma megosztani veletek azokat az igazságokat, amelyeket szerintem a leginkább érdemes tudni, azokat a dolgokat, amelyeket az elmúlt közel 90 éves életem és több mint 50 éves általános felhatalmazotti szolgálatom alatt tanultam és tapasztaltam. Az általam megismert dolgok java része azok közé tartozik, amelyeket nem lehet megtanítani, viszont meg lehet tanulni.

A hatalmas értékű dolgok legtöbbszöréhez hasonlóan az örökkévaló értékkel bíró tudás csak személyes imán és elmélkedésen keresztül érkezik. Ezek

a cselekedetek – a böjtöléssel és a szentírás-tanulmányozással párosítva – elősegítik a benyomásokat, a kinyilatkoztatást és a Szentlélek suttogásait. Ez pedig a magasból származó utasításokat biztosít számunkra, miközben előírást előírásra ismerünk meg.

A kinyilatkoztatások azt ígérik, hogy ha „az intelligenciának bármely tantételét magunkévá tesszük ebben az életben, velünk ébred az a feltámadáskor”, valamint hogy „tudásra és intelligenciára... szorgalom és engedelmesség által” teszünk szert (T&Sz 130:18–19).

Az egyik örökkévaló igazság, amelyet megismertem, az, hogy Isten él. Ő a mi Atyánk, mi pedig az Ő gyermekei vagyunk. „Hiszünk Istenben, az Örökkévaló Atyában, és az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, valamint a Szentlélekben” (Hittételek 1:1).

Minden más titulus helyett, amelyet használhatott volna, azt választotta,

hogy Atyánknak hívjuk. A Szabadító azt parancsolta, hogy „Ily módon imádkozzatok tehát: Atyánk, ki a mennyben vagy, legyen megszentelt a te neved” (3 Nefi 13:9; lásd még Máté 6:9). Az, hogy az Atya megnevezést használta, tanulság mindannyiunk számára, miközben igyekszünk megérteni, mi számít a leginkább ebben az életben.

Szülőnek lenni szent kiváltság, a hithűségünktől függően pedig örök áldás lehet. Az egyház valamennyi tevékenységének végső célja, hogy a férj és a feleség boldogan élhessen otthonában a gyermekeivel.

Azok, akik nem kötnek házasságot, illetve akiknek nem lehetnek gyermekeik, nem záratnak ki az örökkévaló áldásokból, amelyekre törekszenek, de amelyek jelenleg nem elérhetőek számukra. Nem mindig tudjuk, hogy az áldások hogyan és mikor kerülnek eléink, az örökkévaló gyarapodás ígérete azonban egyetlen hithű egyéntől

sem tagadtatik meg, aki megköti és betartja a szent szövetségeket.

Titkos epekedések és könnyes könyörgések megérinti az Atya és a Fiú szívét is. Személyes biztosítékot kaptok majd Ótólük, hogy az életetek bővelkedő lesz, és semmilyen fontos áldás nem veszik el számotokra.

Az Úr szolgáljaként, azon hivatalban cselekedve, amelyre elrendeltek, ígéretet teszek azoknak, akik ilyen körülmények között élnek, hogy semmi sincs, ami elengedhetetlen a szabadításotokhoz és a felmagasztosulásotokhoz, ami a megfelelő időben ne nyugodna majd rajtatok. A jelenleg üres kezek megtelnek, a jelenleg szertefoszlott álmok és vágyak miatt sajgó szívek pedig meggyógyulnak.

Egy másik igazság, amelyet megismertem, az, hogy a Szentlélek valós. Ő az Istenség harmadik tagja. Az a küldetése, hogy bizonyosságot tegyen az igazságról és az igazlelkűségről. Számos módon jelenik meg, beleértve ebbe a béke és a bizonyosság érzését is. Vigaszt, útmutatást és helyreigazítást is nyújthat, amikor szükséges. Az igazlelkű életvitellel tudjuk megtartani a Szentlélek társaságát az életünkben.

A Szentlélek ajándékát az evangélium egyik szertartása során ruházzák rá valakire. A felhatalmazással rendelkező személy a kezét az egyház új tagjának fejére helyezi, és ehhez hasonló szavakat mond: „Fogadd be a Szentlelket!”

Önmagában ez a szertartás nem hoz figyelemre méltó változást bennünk, ha azonban hallgatunk a készítetésekre, és követjük azokat, akkor elnyerjük a Szentlélek áldását. Mennyei Atyánk minden gyermeke megismerheti Moróni ígéretének valóságát, mely szerint: „a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhatjátok az *igazat*” (Moróni 10:5; kiemelés hozzáadva).

Mexikóváros, Mexikó

Egy igazán mennyei igazság, amelyet az életem során megszereztem, az az Úr Jézus Krisztusról való bizonyosságom.

A kinyilatkoztatásokban horgonyozva, minden tettünket alátámasztva áll a legelső helyen az Úr neve, a felhatalmazás, amely által az egyházban cselekszünk. Minden elmondott ima, még a kisgyermeké is, Jézus Krisztus nevében fejeződik be. Minden áldás, minden szertartás, minden elrendelés, minden hivatalos cselekedet Jézus Krisztus nevében történik. Ez az Ő egyháza, amelyet róla neveztek el – Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza (lásd T&Sz 115:4).

Van egy egyszerű eset a Mormon könyvében, amikor a nefiták „az [Úr] nevében imádkoztak az Atyához”. Az Úr megjelent és azt kérdezte:

„Mit szeretnétek, mit adjak meg nektek?

És ők azt mondták neki: Urunk,

szeretnénk, ha megmondanád nekünk azt a nevet, amelyen ezt az egyházat nevezzük; mert szóváltások vannak a nép között ezen dolgot illetően.

És az Úr azt mondta nekik: Bizony, bizony mondom nektek, miért van az, hogy zúgolódik és vitatkozik a nép ezen dolog miatt?

Nem olvasták talán a szentírásokat, amelyek megmondják, hogy Krisztus nevét kell magatokra venni, ami az én nevem? Mert ezen a néven szólítanak majd benneteket az utolsó napon.

És aki magára veszi a nevemet, és mindvégig kitart, az megszabadul...

Tehát amit csak tesztek, azt az én nevemben tegyétek; tehát az én nevemen nevezétek az egyházat; és az én nevemben szólítsátok az Atyát, hogy énrtem megáldja az egyházat” (3 Nefi 27:2–7).

Ez az Ő neve, Jézus Krisztusé, hiszen „nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek

között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (Cselekedetek 4:12).

Az egyházban tudjuk, hogy ki Ő: Jézus Krisztus, Isten Fia. Ő az Atya Egyszülöttje. Ő az, aki megöletett, és aki újra él. Ő a mi Szószólónk az Atyánál. „Emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építen[ünk] az alap[unkat]” (Hélamán 5:12). Ő az a horgony, mely megtart és megvédelmez bennünket és a családunkat az élet viharai közepette.

Minden vasárnap, szerte a világon, ahol csak gyülekezetek jönnek össze bármely nemzetből vagy nyelvből, ugyanazokkal a szavakkal áldják meg az úrvacsorát. Magunkra vesszük Krisztus nevét, és mindig emlékezünk Őrá. Ez belénk ivódott.

Ahogy Nefi próféta kijelentette: „És Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról profétálunk, és proféciáink szerint írunk, hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért” (2 Nefi 25:26).

Mindannyiunknak meg kell szerezniünk személyes bizonyosságunkat az Úr Jézus Krisztusról. Ezután pedig megosztjuk e bizonyosságot a családunkkal és másokkal.

Mindeközben ne feledjük el, hogy létezik az ellenség, aki személyesen igyekszik megzavarni az Úr munkáját. Dönteniünk kell, hogy kit követünk. Védelmünk egyszerű: személyesen úgy kell dönteniünk, hogy a Szabadítót követjük, majd pedig meg kell bizonyosodnunk arról, hogy hithűen az Ő oldalán maradunk.

Az Újszövetségben János feljegyzi, hogy voltak néhányan, akik nem voltak képesek elkötelezni magukat a Szabadító és az Ő tanításai iránt, és „ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele.

Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok-é menni?

Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek be-széde van te nálad.

És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (János 6:66–69).

Péter szert tett arra, amit a Szabadító minden követője megtudhat. Ahhoz, hogy hithű elkötelezettség éljen bennünk Jézus Krisztus iránt, el kell fogadnunk Őt Megváltónkként, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy az Ő tanításai szerint éljünk.

Azután, hogy oly sok éven át éltem, tanítottam és szolgáltam, azután, hogy több millió kilométert utaztam a világ körül, mindezzel az élettapasztalattal, van egyetlen nagy igazság, amelyet megosztanék. Ez pedig a bizonyosságom a Szabadító Jézus Krisztusról.

Joseph Smith és Sidney Rigdon a következőket jegyezték fel egy szent-séges élményt követően:

„És most, a sok tanúbizonyosság után, amely órála adatott, ez a legutolsó tanúbizonyosság, amelyet mi adunk róla: Hogy ő él!

Mert láttuk Őt” (T&Sz 76:22–23).

Szavaik az én szavaim.

Én hiszem, és én bizonyos vagyok abban, hogy Jézus a Krisztus, Isten Fia, és hogy Ő él. Ő az Atya Egyszülöttje, és „általa, rajta keresztül és őtőle teremtetnek és teremtettek a világok, és azok lakói Istennek született fiak és leányok” (T&Sz 76:24).

Tanúságomat teszem arról, hogy a Szabadító él. *Ismerem* az Urat. Az Ő tanúja vagyok. Ismerem hatalmas áldozatát és örök szeretetét Mennyei Atyánk minden gyermeke iránt. Különleges tanúságomat teszem teljes alázattal, egyúttal tökéletes bizonyossággal, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

William R. Walker elder
a Hetvenektől

Éljetek hűen a hithez!

Mindannyian hatalmas áldásokban fogunk részesülni, ha ismerjük a hit és áldozathozatal azon történeteit, melyeknek köszönhetően az őseink az Úr egyházához csatlakoztak.

l mádom az egyháztörténelmet! Talán sokatokhoz hasonlóan az én hitemet is megerősíti, amikor megismerem azon elődeink figyelemre méltó elkötelezettségét, akik elfogadták az evangéliumot és hűen éltek a hithez.

Egy hónappal ezelőtt az Arizonai Gilbert templomkerület 12 000 csodás fiatalja ünnepelte lélekemelő előadással az új templomuk elkészültét, kinyilvánítva ezzel az igazlelkű élet iránti elkötelezettségüket. Az ünnep mottója a következő volt: „Éljetek hűen a hithez!”

Azokhoz a csodálatos arizonai fiatalokhoz hasonlóan minden egyes utolsó napi szentnek is el kellene köteleznie magát, hogy a hithez hűen éljen.

Az egyik himnuszunkban ez áll: „Hűek leszünk mindig atyáink hitéhez” (Hűek leszünk. *Himnuszok*, 166. sz.).

Ehhez hozzáadhatnánk azt is, hogy „hűek leszünk mindig nagyapáink hitéhez”.

Elgondolkoztam, hogy vajon ama lelkes arizonai fiatalok mindegyike ismeri-e a saját egyháztörténelmét – hogy az ő *saját* családtagjai miként váltak az egyház tagjaivá. Csodálatos lenne, ha minden utolsó napi szent ismerné az elődei megtérésének történetét.

Akár pionírok leszármazottai vagytok, akár nem, a hit és áldozathozatal mormon pionír öröksége a ti örökségetek is. Ez Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza öröksége.

Az egyháztörténelem egyik legcsodálatosabb mozzanata volt, amikor Wilford Woodruff az Úr egyik apostolaként 1840-ben – csupán 10 évvel az egyház megalapítása után – Nagy-Britannia-szerte tanította Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát.

Angliában a többi apostollal együtt Wilford Woodruff is Liverpool és Preston környékére összpontosította munkáját, ahol elég jelentős sikereket ért el. Woodruff elder, aki később az egyház elnöke is lett, folyamatosan imádkozott Istenhez, hogy útmutatást kaphasson e kiemelten fontos munkával kapcsolatban. Imái hatására azt a sugalmazást kapta, hogy az evangélium tanítását egy másik területen folytassa.

Monson elnök azt tanította nekünk, hogy amikor a mennyből arra kapunk késztetést, hogy megtegyünk valamit, akkor halogatás nélkül, azon nyomban tegyük is meg. Wilford Woodruff pontosan ezt tette. Mivel a Lélek világosan arra utasította, hogy menjen délre, Woodruff elder szinte azonnal elindult Anglia délnyugati, Herefordshire nevű

része felé, ahol főként földművelésből éltek az emberek. Itt találkozott egy John Benbow nevű jómódú gazdával, aki „vidám szívvel és hálaadással” fogadta (Wilford Woodruff, in Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* [1909], 117).

Egy több mint 600 főt számláló, magukat az Egyesült Testvéreknek nevező csoport korábban már „világosságért és igazságért” imádkozott (Idézet Wilford Woodrufftól: *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* [2005]. 92.), az Úr az imáikra válaszként pedig Wilford Woodruffot küldte.

Woodruff elder tanításai azonnal

eredménnyel jártak, és sokan megkeresztelkedtek. Brigham Young és Willard Richards is csatlakoztak hozzá Herefordshire-ben, majd a három apostol igen figyelemre méltó sikereket ért el.

Alig néhány hónap múlva 33 gyülekezetet szerveztek az egyházhoz csatlakozott 541 fő számára. Bámulatos munkájuk tovább folytatódott, és végül az Egyesült Testvérek szinte minden egyes tagja megkeresztelkedett Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába.

Az ükanyám, Hannah Maria Eagles Harris is az elsők között volt, aki meghallgatta Wilford Woodruffot. Szólt férjének, ifj. Robert Harrisnek is, hogy

hallotta Isten szavát, és hogy meg akar keresztelkedni. Robert azonban nem örült ennek. Azt mondta neki, hogy elkíséri annak a mormon misszionáriusnak a következő prédikációjára, és majd jól helyreteszi a férfit.

Jó előre ült a gyűlésen, azzal a szilárd elhatározással, hogy őt nem lehet eltéríteni, és talán azért is, hogy a közbeszólásaival bosszantsa a prédikátort. A feleségéhez hasonlóan azonban Robertet is rögtön megérintette a Lélek. Tudta, hogy a visszaállítás üzenete igaz, és hogy a feleségével együtt meg kell keresztelkednie.

Az ő hitük és elkötelezettségük több ezer másik emberéhez hasonló: amikor meghallották az evangélium üzenetét, tudták, hogy az igaz!

Ahogy az Úr mondja: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem” (János 10:27).

Mivel meghallották a Pásztor hangját, életüket teljes mértékben az evangélium szerinti életnek és az Úr prófétája által adott útmutatások követésének szentelték. Azzal válaszoltak a Sionba gyűjtő hívásra, hogy hátrahagyták angliai otthonukat, átkeltek az Atlanti-óceánon, majd összegyűltek a többi szenttel az Illinois állambeli Nauvooban.

Teljes szívvel elfogadták az evangéliumot. Miközben az új helyen próbáltak letelepedni, tizedüket munka formájában felajánlva segítettek a Nauvo templom építésénél – minden 10. munkanapjukat az építkezésen töltve.

Majd megszakadt a szívük, amikor értesültek szerett prófétájuk, Joseph Smith és bátyja, Hyrum haláláról – de tovább folytatták a munkát! Húek maradtak a hithez.

Amikor a szenteket kezdték elüldözni Nauvooból, Robert és Maria hatalmas áldásnak érezték, hogy elnyerhették felruházásukat a templomban, rövidebbel azelőtt, hogy nyugatnak

tartva átkeltek a Mississippi-folyón. Habár teljesen bizonytalanok voltak abban, hogy mit tartogat számukra a jövő, a hitük és bizonyosságuk megingathatatlan volt.

Hat gyermekükkel átküszködték magukat Iowa állam sártengerein a nyugat felé vezető úton. A Missouri-folyó partján fekvő táborhelyen – mely később Téli Szálláshely néven vált ismertté – egy átmeneti viskót építettek maguknak.

E rettenthetetlen úttörők apostoli útmutatásra vártak azzal kapcsolatban, hogy mikor és hogyan haladjanak tovább nyugat felé. A terveik azonban egy csapásra megváltoztak, amikor a Tizenkettek Kvórumának elnöke, Brigham Young, felszólította a férfiakat, hogy önkéntesként szolgáljanak az Egyesült Államok Hadseregében, a később Mormon Hadtest néven ismertté vált egységben.

Ifj. Robert Harris is egyike volt annak a több mint 500 mormon úttörőnek, akik válaszoltak Brigham Young e felhívására. Annak ellenére bevonult, hogy így hátra kellett hagynia várandós feleségét és hat kisgyermekét.

De miért is akart ő és a többi férfi így cselekedni?

A válasza a saját úkanyám szavai között lelhetünk rá. Amikor a hadtest Santa Fe felé haladt, Robert egy levélben ezt írta a feleségének: „A hitem töretlen, mint mindig, [amikor pedig mindarra gondolok, amit Brigham Young mondott nekünk,] ugyanannyira hiszek benne, mintha maga a Hatalmas Isten szólott volna hozzám.”

Röviden tehát, a többi férfihoz hasonlóan tudta, hogy Isten prófétájára hallgatott. Ezért tettek mindent! Tudták, hogy Isten egyik prófétája vezeti őket.

Robert még ugyanebben a levélben leírta, hogy mennyire szereti feleségét és gyermekeit, és elmondta, hogy

folyamatosan azért imádkozik, hogy a családja áldott legyen.

Levelében később a következő erőteljes kijelentést tette: „Nem szabad elfelejtenünk mindazon dolgokat, melyeket te is és én is hallottunk és [átéltünk] az Úr templomában.”

Azon korábbi bizonyosságával együtt, hogy „Isten prófétája vezet bennünket”, e két mondat szentírássá vált számomra.

Tizennyolc hónappal azután, hogy Robert Harris elindult a hadtesttel, biztonsággal visszatért szeretett feleségéhez. Egész életük során igazak és hűek maradtak a visszaállított evangéliumhoz. 15 gyermekük volt, akik közül 13 érte meg a felnőttkort. A kanadai Alberta tartományban, Raymondban élő nagyanyám, Fannye Walker, az ő 136 unokájuk egyike volt.

Walker nagymama nagyon büszke volt arra, hogy az ő nagyapja a Mormon Hadtestben szolgált, és szerette volna, ha ezt az összes unokája tudja. Most, hogy már magam is nagyapa vagyok,

tudom, miért volt ez annyira fontos számára. Szerette volna a fiak szívét az atyáikhoz fordítani. Azt akarta, hogy mindegyik unokája ismerje meg az igazlelkű örökségét, mivel tudta, hogy ez mennyire megáldja majd az életüket.

Minél közelebb érezzük magunkat az igazlelkű elődeinkhez, annál valószínűbb, hogy mi magunk is bölcs és igazlelkű döntéseket fogunk hozni.

És ez így is van. Mindannyian hatalmas áldásokban fogunk részesülni, ha ismerjük a hit és áldozathozatal azon történeteit, melyeknek köszönhetően őseink az Úr egyházához csatlakoztak.

Robert és Maria attól a pillanattól fogva tudták, hogy az evangélium igaz, hogy először hallották Wilford Woodruffot az evangélium visszaállításáról tanítani és bizonyosságot tenni.

Azt is tudták, hogy függetlenül attól, hogy milyen próbatételek és nehézségek érik majd őket, a hithűségükért áldásokban fognak részesülni. Szinte úgy tűnik, mintha hallották

volna a mai prófétánk szavait, aki azt mondta: „ahhoz, hogy elnyerjük [a templom áldásait], egyetlen áldozat sem túl nagy” (Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 92.).

Az Egyesült Királyságban a kétfontos érme oldalára a következő feliratot vésték: „Óriások hordoznak a vállakon.” Amikor a nagyszerű úttörő őseinkre gondolok, úgy érzem, hogy *mindannyiunkat* óriások hordoznak a vállakon.

Habár az intelem egy Robert Harris által írt levélből származik, úgy vélem, számtalan ősünk ugyanezt az üzenetet küldené a gyermekeinek és az unokáinak. Először is, soha ne feledjük a templomban szerzett élményeinket, és soha ne feledjük azokat az ígéreteket és áldásokat, melyekben a templomnak köszönhetően volt részünk. Másodszor pedig, soha ne feledjük, hogy Isten prófétája vezet minket.

Bizonyosságomat teszem arról, hogy *valóban* Isten prófétája vezet minket. Az Úr visszaállította az Ő egyházát Joseph Smith által ezekben az utolsó napokban, és soha ne feledjük, hogy Isten prófétái töretlen sorban vezettek bennünket Joseph-től kezdve Brigham-on keresztül, az egyház minden soron következő elnökén át, egészen mai prófétánkig, Thomas S. Monsonig. Ismerem, tisztetem és szeretem őt. Tanúságomat teszem arról, hogy ő az Úr prófétája a földön napjainkban.

Szívem minden vágya az, hogy gyermekeimmel és unokáimmal együtt mindig becsben tartsuk az igazlelkű őseink örökségét – azon hithű mormon úttörők örökségét, akik hajlandóak voltak mindent feltenni az oltárra áldozatként, valamint Isten és hitük védelme érdekében. Azért imádkozom, hogy mindig, mindannyian hűek legyünk atyáink hitéhez. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Engedelmesség a hithűségünk által

Az engedelmesség akkor a legjobb, amikor az a legmagasabb hatalom – vagyis maga Isten – bölcsességébe és erejébe vetett hitünk megtestesítője.

A feleségemmel, Perry nőtestvérrel együtt tartott hétfői családi estjeink hirtelen nagyobb méretet kezdtek öltetni. Az öcsém, az ő lánya, Barbara öccse, valamint egy unokahúgunk a férjével is abba a lakóparkba költözött, ahol mi is lakunk. Legutóbb kislány koromban volt abban az áldásban részem, hogy a családtagjaink ilyen közel lakjanak hozzánk. Akkoriban a családom az édesanyám számos távolabbi rokonával élt egy utcában. Sonne nagypapa háza északi irányban volt a közvetlen szomszédunk, Emma nagynéném háza pedig déli irányban. A háztömb déli felén lakott Josephine nénikém, a háztömb keleti felén pedig Alma nagybácsi lakott.

Fiúkoromban napi kapcsolatban voltunk a távolabbi rokonsággal, és osztoztunk a munka, a játék és a közös időtöltés pillanataiban. Még nagyon rosszkodni sem tudtunk anélkül, hogy valamelyikünk édesanyja ne értesült volna róla igen gyorsan. Ma már más időkét élünk. A legtöbb család tagjai egymástól távol élnek. Még akkor is, ha viszonylag közel lagnak egymáshoz, ez ritkán jelent közvetlen szomszédságot. Mégis úgy vélem,

hogy a fiatalkori és a mostani helyzetem is kicsit a mennyországra hasonlít, ahol a szeretett családtagok egymás közelében élnek. Állandó emlékeztetőként szolgál ez számomra a család örökkévaló természetét illetően.

Gyermekkoromban köztem és a nagypám közt különleges kapcsolat volt. Én voltam a családban a legidősebb fiúgyermek. Télen havat lapátoltam a járdáról, nyáron pedig a gyepet gondoztam a saját házunk előtt, a nagypám háza előtt és a két nagynéném háza előtt is. Miközben a fűvet nyírtam, nagypapa rendszerint ott ült az elülső verandán. Amikor végeztem a munkával, leültem a lépcsőre, és csak beszélgettünk. Azokat a pillanatokat becses emlékként őrzöm.

Egy napon megkérdeztem a nagypámat, honnan tudhatom, hogy vajon mindig helyesen cselekszem-e, mivel az élet oly sok választás elé állít. Nagypám, a szokásához híven, egy gazdálkodással kapcsolatos példával válaszolt nekem.

Arról tanított nekem, hogy miként kell betörni egyszerre két lovat, hogy utána csapatként tudjanak együtt dolgozni. Elmagyarázta, hogy a lovaknak

mindig tudniuk kell, hogy ki irányít. A vezetés kifejezésre juttatásának, valamint a ló irányításának egyik kulcsa a gyeplő és a zabla. Ha a fogat egyik tagja valaha is úgy véli, hogy nem kell engedelmeskednie a hajtónak, akkor soha nem fognak együtt dolgozni képességeik maximális kiaknázásával.

Most nézzük meg, hogy nagyapám e példázat kapcsán milyen leckét tanított nekem. Ki a fogathajtó? Nagyapám úgy vélte, hogy ez nem más, mint maga az Úr. Ő az, akinek célja és terve van. Továbbá Ő a teljes fogatnak és annak minden egyes tagjának kiképzője és megalkotója. A fogathajtó tud mindent a legjobban, a ló pedig csak úgy tudhatja, hogy mindig helyesen cselekszik, ha engedelmeskedik és követi a hajtó utasításait.

De mihez is hasonlította a nagyapám a gyeplőt és a zablát? Akkoriban és most is úgy hiszem, hogy ez a tanítása a Szentlélek sugalmazásainak követéséről szól. Az ő szemében a gyeplő és a zabla is lelki értelmet nyert. Egy jól képzett fogat tagjaként egy engedelmes lónak ahhoz, hogy megtegye, amit elvárnak tőle, alig van többre szüksége, mint hogy a hajtó gyengéden megrántsa a gyeplőt. Ez az apró mozdulat felel meg annak a halk és szelíd hangnak, mellyel az Úr szól hozzánk. Az önrendelkezésünk iránti tisztelet miatt ez sosem egy erős, erélyes rántás.

Az olyan férfiak és nők, akik figyelmen kívül hagyják a Lélek gyengéd készítetéseit, gyakran a tékozló fiúhoz hasonlóan tanulják meg a leckét, az engedetlenség és a kicsapongó élet következményei által. A tékozló fiú is csak azután szállt magába, hogy a természetes következmények alázatra kényszerítették, és meghallotta a Lélek suttozásait, ami arra indította, hogy térjen vissza az atyja házába (lásd Lukács 15:11–32).

A nagyapám által tanított lecke arról szól, hogy mindig legyünk képesek megfogadni a Lélek apró gyeplőrántításait. Megtanította nekem, hogy amikor letérek az útról, mindig érezni fogok egy ilyen sugalmazást, és soha nem fogok semmilyen súlyosabb bűnt elkövetni, ha engedem, hogy a Lélek vezessen a döntéseimben.

Ahogy az a Jakab 3:3-ban is áll: „Ímé a lovaknak szájába zabolát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, és az ő egész testüket igazgatjuk.”

Fogékonynak kell lennünk a lelki zabláinkra. Még akkor is hajlandónak kell lennünk a teljes irányváltásra, ha a Mester csak egy aprót ránt a gyeplőnkön. Ahhoz, hogy az életünkön sikerrel haladhassunk végig, meg kell tanítanunk a testünket és a lelkünket, hogy Isten parancsolatainak engedelmeskedve működjenek együtt. Ha megfogadjuk a Szentlélek gyengéd készítetéseit, akkor az egy olyan célban egyesítheti a testünket és a lelkünket, amely vissza fog vezetni bennünket

örökkévaló otthonunkba, hogy örökkévaló Mennyei Atyánkkal élhessünk.

Harmadik hittételünk az engedelmesség fontosságáról tanít: „Hisszük, hogy Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak.”

A nagyapám lovasfogatról szóló példázatában megfogalmazott engedelmességhez különleges bizalomra is szükség van. Arra, hogy feltétel nélkül bízunk a hajtóban. A nagyapám által tanított lecke ennek okán rávilágít az evangélium első tantételére is, mely a Jézus Krisztusba vetett hit.

Pál apostol azt tanította: „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsidók 11:1). Pál, amikor a hitről tanított, Ábel, Énók, Noé és Ábrahám példáját használta. Ábrahám történeténél azért időzött el, mivel Ábrahám a hitűek atyja:

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő

tapasztalattal a hátam mögött tudom, hogy a lovak személyisége igen különböző tud lenni, ami miatt pedig egyeseket könnyebb, vagy éppen nehezebb is lehet kiképezni – és emberek még sokkal inkább különböznek egymástól. Mindannyian Isten egy-egy fia vagy leánya vagyunk, és egyedülálló halandóság előtti és halandó történettel rendelkezünk. Ennek megfelelően igen kevés univerzális megoldás létezik. Így hát teljességgel tisztában vagyok az élet azon természetével, hogy a hibáinkból tanulunk, de ami még ennél is fontosabb, azzal is, hogy folyamatosan szükségünk van az evangélium második tantételére, amely pedig a bűnbánat.

Az is igaz, hogy amikor a nagyapám még élt, az egy egyszerűbb időszak volt, különösen a helyes és helytelen dolgok közötti döntések tekintetében. Míg néhány nagyon intelligens és jó meglátásokkal rendelkező ember azt hihetné, hogy e bonyolultabb időben még bonyolultabb megoldásokra van szükség, egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy igazuk lenne. Sőt, inkább afelé hajlok, hogy napjaink összetettsége sokkal nagyobb egyszerűséget követel meg. Olyat, mint a nagyapámtól kapott válasz azon őszinte kérdésemre, hogy miként tudhatom a különbséget a helyes és helytelen között. Tudom, hogy amit ma ajánlok, az egy egyszerű recept, azonban bizonyosságot tehetek arról, hogy nekem milyen jól bevált. Ajánlom nektek, sőt buzdítalak benneteket, hogy tegyétek próbára a szavaimat, és ha így tesztek, megígérem nektek, hogy általuk világosan tudtok majd döntéseket hozni, amikor azok tömkelegével kell majd szembenéznetek, és általuk olyan egyszerű válaszokra leltek, melyek összezavarják majd a tanultakat és azokat, akik bölcsnek hiszik magukat.

vala, és kiméne, nem tudván, hová megy.

Hit által lakott az ígélet földén, mint idegenben...

Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való foganársra, és életkora ellenére szült, minthogy húnek tartotta azt, a ki az ígéletet tette” (Zsidók 11:8–9, 11).

Tudjuk, hogy Ábrahám és Sára fián, Izsákon keresztül egy ígélet is adatott Ábrahámnak és Sárának – az utódok ígéréte, akik olyanok lesznek, „mint az égnek csillagai sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fővény, mely megszámlálhatatlan” (12. vers; lásd még 1 Mózes 17:15–16). Azután Ábrahám hite oly módon tétetett próbára, melyet sokunk elképzelhetetlennek tartana.

Sokszor elgondolkodtam már Ábrahám és Izsák történetén, és továbbra sem hiszem, hogy teljesen fel tudom fogni Ábrahám mérhetetlen hithűségét és engedelmességét. Azt talán el tudom

képzelné, ahogy összepakolt kora reggel az útra. De hogyan volt képes megtenni azt a háromnapos utat fia, Izsák mellett Mórija hegyének lábához? Hogyan voltak képesek felcipelni a tűzifát a hegyre? Hogy tudott oltárt építeni? Hogy kötözte meg és fektette Izsákot az oltárra? Hogy tudta elmagyarázni a fiúnak, hogy ő lesz az áldozat? És aztán hogyan volt egyáltalán annyi ereje, hogy felemelje a kést, hogy megölje a saját fiát? Ábrahámot képessé tette a hite arra, hogy tökéletes pontossággal kövesse Isten utasítását egészen addig a csodás pillanatig, amikor egy angyal megszólította a mennyből, kijelentve Ábrahám számára, hogy átment ezen a kínokkal teli próbatételen. Azután pedig az Úr anyala elismételte az ábrahámi szövetség ígéletét.

Tisztában vagyok azzal, hogy a Jézus Krisztusba vetett hittel kapcsolatos kihívások és az engedelmeség egyesek számára nehezebbek, mint másoknak. Elegendő évnvi

Túl gyakran gondolunk úgy az engedelmességre, mintha az csupán egy magasabb rendű hatalom parancsainak gondolkodás nélküli követése lenne. Valójában azonban az engedelmisség akkor a legjobb, amikor az a legmagasabb hatalom – vagyis maga Isten – bölcsességébe és erejébe vetett hitünk megtestesítője. Amikor Ábrahám kinyilvánította az Istenbe vetett megingathatatlan hithűségét és engedelmisségét – még akkor is, amikor parancsolatba kapta, hogy áldozza fel a saját fiát –, Isten megmentette őt. Hasonlóképpen, amikor az engedelmisség által mi is kimutatjuk hithűségünket, Isten végül meg fog menteni bennünket.

Azok, akik kizárólag saját magukra támaszkodnak, és csak a saját vágyait és ösztöneiket követik, igencsak korlátozva vannak azokhoz képest, akik Istent követik és az Ő meglátásai-ból, hatalmából és ajándékaiból merítenek. Egy mondás szerint aki teljesen el van telve magától, az valójában nagyon üres. Az erős, kezdeményező engedelmisség a legkevésbé sem gyenge vagy tétlen. Átala jelentjük ki Istenbe vetett hitünket, és válunk érdemessé arra, hogy részesüljünk a menny hatalmából. Az engedelmisség egy döntés. Választás a saját korlátozott tudásunk és erőnk, valamint Isten végtelen bölcsessége és mindenhatósága között. Nagypám nekem tanított leckéje szerint csupán döntés kérdése, hogy érezzük-e a szánkban a lelki zablát, és hogy követjük-e a hajtó utasításait.

Váljunk mindannyian az ábrahái szövetség örököseivé és Ábrahám magjává a hithűségünk által és általa, hogy elnyerjük a visszaállított evangélium szertartásait! Megígérem nektek, hogy az örök élet áldásai minden hithű és engedelmes ember számára elérhetők. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Lawrence E. Corbridge elder
a Hetvenektől

Joseph Smith próféta

A Joseph Smithre kiíradó kinyilatkoztatások bizonyítékul szolgálnak arra, hogy ő Isten prófétája volt.

Az első látomás

Egy fiatal fiú a Bibliát olvassa, amikor szeme megakad egy bizonyos szakaszon. Olyan pillanat ez, amely megváltoztatja az egész világot.

A fiú tudni vágyik, melyik egyház vezetheti el az igazsághoz és a szabadításhoz. Már szinte minden mást kipróbált, most pedig a Bibliához fordul, ahol e szavakat olvassa: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.”¹

Újra és újra eltűnődik az olvasot-takon. Felragyog az első fénysugár a sötétségben. Ez lenne hát a válasz, a kiút a zűrzavarból és a sötétségből? Ilyen egyszerű volna? Csak kérdezzem meg Istent, és Ő majd válaszol? Végül aztán úgy dönt, hogy vagy megkérdezi Istent, vagy örökre sötétségben és összezavarodva marad.

Minden türelmetlensége ellenére azonban mégsem szalad be egy csendes zugba, hogy elmormoljon egy sietős imát. Még csak 14 esztendő, de a sietségében, hogy választ kapjon, nem válik kapkodóvá. Nem akármilyen ima lesz ez. Eldönti, hová fog menni, és mikor fog próbát tenni. Felkészül az Istennel folytatott beszélgetésre.

Aztán elérkezik a nap. „Egy csodálatos, tiszta nap reggelén [történik] ez, [1820] koratavaszán.”² Kisétál a közeli erdő csendjébe, a fölé tornyosuló fák közé. Megérkezik a helyre, ahová korábban eltervezte. Letérdel, és elkezd feltárni szíve vágyait.

E szavakkal írja le, mi történt ezután: „[E]gy fényoszlopot láttam pontosan a fejem felett, a napnál is ragyogóbbat, mely fokozatosan ereszkedett lefelé, mígnem megpihent rajtam.

[...] Amikor a fény megpihent rajtam, két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük

hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatóval: [Joseph,] *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*³

Csupán 24 évvel később Joseph Smith és fivére, Hyrum, életét adja majd azért, ami itt kezdődött.

Ellenállás

Joseph feljegyezte, hogy amikor 17 éves volt, egy angyal elmondta neki, hogy „[nevének] jó és rossz híre is lesz minden nemzet [és] ... minden nép között”⁴. E bámulatos jövődőlés beteljesedése ma is folyamatban van, amikor Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza már világszerte elterjedt.

Ellenállás, bírálatok és ellenséges érzületek kísérik az igazságot. Bármikor, amikor napvilágra kerül az igazság az ember célját és küldetését illetően, mindig lesz egy vele szembeálló erő. Ádámmal és Évával kezdődően az Éden kertjétől Krisztus szolgálatán keresztül egészen napjainkig mindig is történtek és fognak is történni erőfeszítések az élet tervének megtévesztő feltüntetése, tévútra terelésére, ellenzésére és megghiúsítására.

Nézzétek meg, hol látható a legnagyobb porfelhő, melyet Őkörülötte kavartak; Őkörülötte, akivel leginkább szembeszálltak, akit próbára tettek, elutasítottak, ütlegeltek, magára hagytak és keresztre feszítettek, és aki mindennek alá leereszkedett – és akkor meg fogjátok látni az igazságot, az Isten Fiát, az egész emberiség Szabadítóját. Miért is nem hagyták békén?

Miért? Azért, mert Ő maga az igazság, és az igazságnak mindig lesznek ellenzői.

Azután nézzétek meg, hol találjátok azt, aki előhozott egy újabb tanúbizonyságot Jézus Krisztusról és más szentírásokat, keressétek meg, ki szolgált azon eszközként, mely által visszaállított a földre az evangélium teljessége és Jézus Krisztus egyháza – keressétek őt, és lássátok, ahogy kavarg a por! Miért nem hagyták békén?

Miért? Azért, mert ő az igazságot tanította, és az igazságnak mindig lesznek ellenzői.

A kinyilatkoztatás áradata

A Joseph Smithre kiáradó kinyilatkoztatások bizonyítékul szolgálnak arra, hogy ő Isten prófétája volt.

Figyeljünk meg néhányat közülük – figyeljünk meg néhány rajta keresztül kinyilatkoztatott világosságot és igazságot, amelyek szöges ellentétben állnak napjai és a mi napjaink közhielmeivel.

- Isten személyes, felmagasztosult lény, egy Örökkévaló Atya. Ő a mi Atyánk.
- Az Atyaisten, Jézus Krisztus és a Szentlélek különálló lények.⁵
- Mi mind többek vagyunk pusztán halandóknál. Isten, az Örökkévaló Atya gyermekei vagyunk, és olyanná válhatunk, mint Ő,⁶ ha hiszünk Fiában, bűnbánatot tartunk, részesülünk a szertartásokban, befogadjuk a Szentlelket, és mindvégig kitarunk.⁷
- Jézus Krisztus Egyháza ma alapvetően ugyanaz az egyház, amelyet Ő a halandó szolgálata során megszervezett, prófétákkal és apostolokkal, a melkisédeki és a lévita papsággal, elderekkel, főpapokkal, diakónusokkal, tanítókkal, püspökökkel és hetvenekkel – mind úgy, ahogyan azt a Biblia leírja.
- A papsági felhatalmazás elvétetett

a földről a Szabadító és apostolai halálát követően, de napjainkban újra visszaállított.

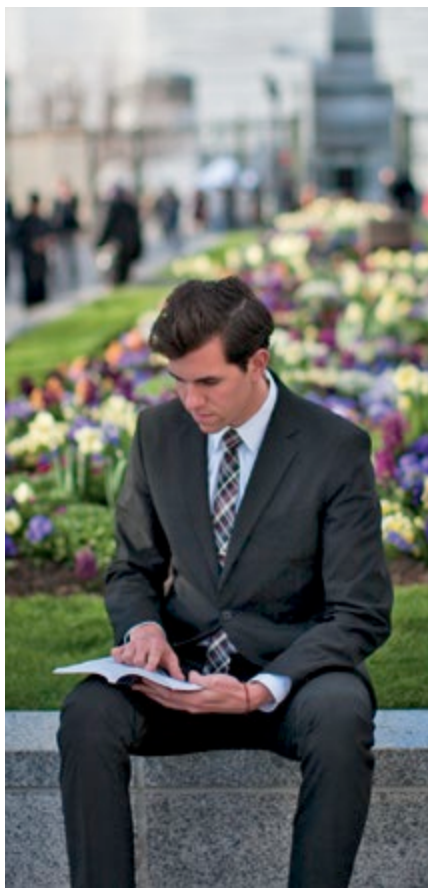
- A kinyilatkoztatás nem szűnt meg, és a menny nem zárult be. Isten szól a prófétákhoz ma, és szólni fog hozzátok és hozzám is.⁸
- Több van ez élet után, mint csupán a menny és a pokol. A dicsőség különféle fokozatai léteznek, és igen számít, hogy mit teszünk ebben az életben.⁹
- A Krisztusba vetett pusztá tétlen hit birtoklása helyett minden gondolatban Reá kell tekintenünk,¹⁰ „mindent, amit tesz[ünk], a Fiú nevében [kell tennünk]”,¹¹ és „őrá mindenkor emlékezni [kell], és parancsolatait betartani..., hogy Lelke mindig velü[n]k legyen”.¹²
- Nincsenek elveszve azon emberek milliárdjai, akik az evangélium és a szabadításhoz szükséges szertartások nélkül élnek és halnak meg. „Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak”,¹³ melyekben részesülhetnek mind az élők, mind pedig a holtak.¹⁴
- Nem minden a születéssel kezdődött. Ezelőtt Isten jelenlétében éltünk az Ő fiaként vagy lányaként, és felkészültünk e halandó életre.¹⁵
- A házasság és a család nem csupán mindhalálíg érvényes emberi intézmények. Örökkévalónak szánták őket, az Istennel kötött szövetségek révén. A család mennyei minta szerint adatott.¹⁶

Mindez csupán egy része a Joseph Smithre kiáradó kinyilatkoztatásoknak. Honnan jött mindez – ezek a kinyilatkoztatások, melyek világosságot nyújtanak a sötétségben, tisztánlátást a kételyben, és melyek emberek millióit lelkesítették, áldották meg és tették

jobbá? Melyik a valószínűbb: hogy az egészet csupán megálmodta, vagy hogy megadatott neki a menny segítsége? Az általa kiadott szentírások úgy hangzanak-e, mint az ember szavai, vagy mint Isten szavai?

Következtetés

Mindazt, amit Joseph Smith véghezvitt, nem övezi vita; a kérdés csupán abban rejlik, hogy miként tette, amit tett, és miért. És nincs túl sok lehetőség. Vagy csaló volt, vagy próféta. Amit tett, vagy egyedül vitte véghez, vagy a menny segítségével. Nézzétek meg a bizonyítékokat – de a teljes bizonyítékot, életének kész mozaikját, ne csupán egy-egy darabkáját. És legfőként tegyétek meg azt, amit az ifjú Joseph tett: kérdezzétek meg Istent, „a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül [megladja [a választ]; és megadatik [nektek]”.¹⁷ Ez nem csupán arra vonatkozik, hogy

miként tudhatjátok meg az igazságot a Mormon könyvéről és Joseph Smithről – ez annak mintája is egyben, ahogyan minden dologról megtudhatjuk az igazságot.¹⁸

Joseph Smith Isten prófétája volt, ahogyan Thomas S. Monson Isten prófétája ma. Joseph Smithen keresztül „Isten királyságának kulcsai [ismét] az emberre bízattak a földön, és... tovább [fog gördülni] az evangélium..., akár a kéz nélkül hegyből kivágott kő..., mígnem az egész földet betölti”.¹⁹

Isten a mi Örökkévaló Atyánk, és Jézus a Krisztus. Nekik hódolunk. Semmi sem fogható az Ő alkotásaihoz, a szabadítás tervéhez és Isten Bárányának engesztelő áldozatához. Ebben az adományozási korszakban egyedül úgy teszünk eleget az Atya tervének és részesülünk az engesztelés gyümölcseiből, ha engedelmeskedünk az evangélium törvényeinek és szertartásainak, melyek Joseph Smith próféta révén vissza lettek állítva. Bizonyúságot teszem Róluk: Istenről, az Örökkévaló Atyáról és Jézus Krisztusról, a világ Szabadítójáról. Mindezt pedig Jézus Krisztus nevében teszem, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jakab 1:5.
2. Joseph Smith története 1:14.
3. Joseph Smith története 1:16–17.
4. Joseph Smith története 1:33.
5. Lásd Tan és a szövetségek 130:22.
6. Lásd Tan és a szövetségek 50:24.
7. Lásd 2 Nefi 31; 3 Nefi 27.
8. Lásd Moróni 10:3–5.
9. Lásd Tan és a szövetségek 76.
10. Tan és a szövetségek 6:36.
11. Mózes 5:8.
12. Tan és a szövetségek 20:77.
13. Hittételek 1:3.
14. Lásd Tan és a szövetségek 76; 128; 138.
15. Lásd Tan és a szövetségek 49:17; 138; Mózes 3:5; 6:36.
16. Lásd Tan és a szövetségek 131:1–2; 132:5–33.
17. Jakab 1:5.
18. Lásd Moróni 10:3–5.
19. Tan és a szövetségek 65:2.

Michael John U. Teh elder
a Hetvenektől

Ahol kincsetek van

Ha nem vigyázunk, a lelkiek helyett inkább az anyagiakat kezdjük majd hajszolni.

A 2007. októberi általános konferencia után nem sokkal az egyik fivérem azt mondta, hogy körülbelül 7 év múlva lesz ismét ilyen szorongással teli élményben részem. Megkönnyebbülten azt feleltem neki, hogy akkor ezt az én „hét bőséges esztendőmnek” tekintem majd. Nos, itt vagyok. A hét bőséges esztendőm a végéhez ért.

Tavaly januárban én és kedvesem, Grace, megbízást kaptunk, hogy látogassuk meg a Fülöp-szigeteken azokat az egyháztagokat, akiket hatalmas földrengés és rendkívüli tájfun sújtott. Nagyon örültünk, mert ez a feladat válasz volt az imáinkra, és szerető Mennyei Atyánk könyörületéről és jóságáról tanúskodott. Lehetővé tette azon vágyunkat, hogy személyesen fejezzük ki irántuk a szeretetünket és törődésünket.

A legtöbb egyháztag, akivel találkoztunk, még mindig átmeneti szállásokon, például sátrakban, közösségi intézményekben és egyházi gyülekezeti házakban húzta meg magát. A meglátogatott otthonok is javarészt erősen sérült tetőszerkezetűek vagy tető nélküliek voltak. Az embereknek már eddig sem nagyon volt semmijük, de a katasztrófa még azt a keveset is elpusztította. Mindent sár és törmelék borított. Mégis nagyon hálásak voltak

azért a kis segítségért, melyet kaptak, és nehéz körülményeik ellenére is derűlátók voltak. Mikor megkérdeztük, hogy viselik mindezt, mindannyian azt felelték, hogy „jól vagyunk”. Nyilvánvaló, hogy a Jézus Krisztusba vetett hitük reményt adott nekik arra, hogy végül minden rendbe jön majd. Házról házra, sátorról sátorra járva, Teh

nőtestvér és én sokat tanultunk e hithű szentektől.

A csapások vagy tragédiák idején az Úrnak megvan a módszere arra, hogy átfőmálja minket és a fontossági sorrendünket. Ilyenkor az anyagi javak, melyek megszerzéséért oly keményen dolgoztunk, egyszer csak jelentőségüket veszítik. Ami igazán számít, a családjuk és a másokkal való kapcsolatunk. Egy drága nőtestvér így fogalmazott: „Miután a víz visszahúzódott, és eljött az ideje a romeltakarításnak, körülnéztem az otthonomban, és azt gondoltam: »hű, jó sok limlomot halmoztam fel az évek során.«”

Gyanítom, hogy ennek a nőtestvérnél javult a szemléletmódja, és ezért sokkal gondosabban válogatja meg, mely dolgokra van igazán szüksége, és melyek nélkül tud megenni.

Számos emberrel dolgoztunk együtt az évek során, és ahogy figyeltük őket,

lenyűgözött bennünket a lelki erejük. E hithű egyháztagoknál egyaránt látunk anyagi javakban való bővelkedést és nélkülözést.

A legtöbben arra kényszerülünk, hogy pénzt keressünk, és világi javakra tegyünk szert ahhoz, hogy fenntarthatassuk a családjainkat. Mindez időnk és figyelmünk jelentős hányadát kívánja meg. Végláthatatlan mindaz, amit a világ kínál, ezért elengedhetetlen, hogy megtanuljunk felismerni, ha már elegendő számunkra az, amivel rendelkezünk. Ha nem vigyázunk, a lelkiek helyett inkább az anyagiakat kezdjük majd hajszolni. A lelki és az örökkévaló dolgokra való törekvésünk ekkor háttérbe szorul, ahelyett, hogy fordítva történe. Sajnos úgy tűnik, erős hajlamunk van arra, hogy mindig többet és többet, a legújabbat és a legmodernebbet szerezzük meg.

Hogyan biztosíthatjuk, hogy ne csábítson el ezen ösvény vonzása? Jákób a következő tanácsot adta:

„Ne költsetek tehát pénzt arra, ami értéktelen, sem munkátokat arra, ami nem tud kielégíteni. Hallgassatok rám szorgalmasan, és emlékezzetek a szavakra, [melyeket] szóltam; és jöjjetek Izrael Szentjéhez, és lakmározzatok azon, ami nem veszik kárba, s amit megrontani se lehet, és gyönyörködjön lelketek a kövérségben”¹.

Remélem, egyikünk sem költött pénzt arra, ami értéktelen, és nem fektet munkát abba, ami nem tud kielégíteni.

A Szabadító ezt tanította a zsidóknak és a nefitáknak egyaránt:

„Ne a földön gyűjtsetek magatoknak kincseket, ahol a moly és a rozsdá megrontja, és ahol a tolvajok betörnek és ellopják azokat;

Hanem a mennyben gyűjtsetek magatoknak kincseket, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem ront meg, és ahol nem törnek be tolvajok, és nem lopják el azokat.

Mert ahol kincsetek van, ott lesz a szívetek is.”²

Egy másik alkalommal ezt a példázatot adta a Szabadító:

„Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje.

Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésemet.

És monda: Ezt cselekszem: Az én csúreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat.

És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!

Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérik a te lelketet te tőled; a miket pedig készítettél, kiéi lesznek?

Így van dolga annak, a ki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag.”³

Dieter F. Uchtdorf elnök a következő tanácsot adta nemrégiben:

„Mennyei Atyánk látja valódi lehetőségeinket. Olyan dolgokat is tud rólunk, melyeket mi nem tudunk magunkról. Életünk során arra készítet minket, hogy teljes mértékben be tudjuk tölteni teremtésünk célját, hogy jó életet éljünk, és visszatérjünk az Ő jelenlétebe.

Akkor hát miért áldozunk oly sok időt és energiát olyan dolgokra, melyek tisztavirág életűek, jelentéktelenek és felszínesek? Nem látjuk, mily nagy

balgaság a jelentéktelen és mulandó dolgokat hajszolni?”⁴

Mindannyian tudjuk, hogy földi kincseink listája a kevélységből, gazdagságból, anyagi javakból, hatalomból és az emberek tiszteletéből áll. Nem érdemelnek több időt és figyelmet, ezért inkább azokra összpontosítok, amik a mennyei kincseinket alkotják.

Milyen mennyei kincseket gyűjtünk magunknak? Kezdeképpen jó lenne, ha szert tennénk a hit, a remény, az alázat és a jószívűség krisztusi tulajdonságaira. Újra meg újra azt tanácsolták nekünk, hogy vetközzük le a természetes embert, és váljunk olyanná, mint egy gyermek.⁵ A Szabadító arra int minket, hogy legyünk tökéletesek, mint Ő és Mennyei Atyánk.⁶

Másodszor: több minőségi időt és erőfeszítést kell a családi kapcsolataink megerősítésére szánnunk. Hisz végső soron „a családot Isten rendelte el. Ez a legfontosabb egység az időben és az örökkévalóságban”⁷.

Harmadszor: mások szolgálata fémjelezi Krisztus igaz követőit. Ő azt mondta, hogy „a mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiain közül, én velem cselekedtetek meg”⁸.

Negyedszer: Krisztus tanának megértése és bizonyosságunk megerősítése olyan munka, mely valódi örömet és megelégedést nyújt majd. Állandóan tanulmányoznunk kell Krisztus szavait, úgy, ahogyan azokat a szentírások és

az élő próféták szavai tartalmazzák. „[M]ert íme, Krisztus szavai minden olyan dolgot meg fognak mondani nektek, amit meg kell tennetek.”⁹

Végezetül hadd meséljem el egy 73 éves özvegyasszony történetét, akit a Fülöp-szigeteki utunk során ismerünk meg:

Amikor Bohol szigetét sújtotta a földrengés, az otthonuk, melyet ő és néhai férje kemény munkával épített fel, a földdel lett egyenlő. A lánya és a fiúunokája is odaveszett a házban. Mivel egyedül maradt, dolgoznia kell, hogy eltartsa magát. Mosást vállalt (melyet kézzel végez), és napjában többször is egy jókora dombot kell megmásznia, mikor vízért megy. Mikor meglátogatuk, még mindig sátorban lakott.

Ezek az ő szavai: „Elder, mindent elfogadok, amire az Úr megkért, hogy menjek keresztül. Nincs bennem harag vagy neheztelés. Nagy becsben tartom a templomi ajánlásomat, és a párnám alatt őrzöm. Tudnod kell, hogy teljes tizedet fizetek a mosásból szerzett csekélyke keresetemből. Nem számít, mi történik, mindig fizetni fogom a tizedemet.”

Bizonyágomat teszem arról, hogy fontossági sorrendünk, hajlandóságaink, hajlamaink, vágyaink, étvágyunk és szenvedélyeink közvetlen hatással lesznek a következő állapotunkra. Mindig emlékezzünk a Szabadító szavaira: „Mert ahol kincsek vannak, ott lesz a szívetek is.” Azért imádkozom, hogy szívünk a megfelelő helyen találjon. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 2 Nefi 9:51.
2. 3 Nefi 13:19–21; lásd még Máté 6:19–21.
3. Lukács 12:16–21.
4. Dieter F. Uchtdorf: A megvásárolásról és az elhatározásokról. *Liahóna*, 2012. nov. 22–23.
5. Lásd Móziás 3:19.
6. Lásd 3 Nefi 12:48.
7. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 1.1.1.
8. Máté 25:40.
9. 2 Nefi 32:3.

Marcos A. Aidukaiis elder
a Hetvenektől

Ha nincs bölcsességetek

Isten kinyilatkoztatja az igazságot mindazoknak, akik a szentírásokban leírtak szerint keresik azt.

Egyik nap a 10 éves kisfiam az emberi agyat tanulmányozta az interneten. Szeretne sebész lenni, amikor felnő. Nem nehéz észrevenni, hogy sokkal okosabb, mint én.

Szeretjük az internetet. Otthon a rokonokkal és a barátokkal a közösségi média, e-mail és egyéb módok segítségével kommunikálunk. A gyermekeim az iskolai házi feladataik zömét az interneten végzik.

Bármi is legyen a kérdés, ha több információra van szükségünk, rákerekünk az interneten. Másodpercek alatt rengeteg ismeretre tehetünk szert. Ez csodálatos.

Az internet nagyon sok lehetőséget nyújt a tanulásra. Sátán azonban azt akarja, hogy nyomorultak legyünk, és ezért eltorzítja a dolgok valódi célját. Ő arra használja fel ezt a nagyszerű eszközt, hogy kétséget és félelmet támasszon, és hogy elpusztítsa a hitet és a reményt.

Mivel az interneten rengeteg mindent el lehet érni, ezért körültekintőnek kell lennünk a használatát illetően. Sátán lefoglalhat bennünket, elterelheti a figyelmünket és beszennyezhet minket, miközben azon információkat rostáljuk, melyek nagy

része valójában csak szemét.

Az ember pedig ne kószáljon a szemétkben.

Figyeljete a következő útmutatásra, melyet a szentírásokban találhatunk: „Mert íme, Krisztus Lelke minden embernek megadatott, hogy különbséget tehessen jó és gonosz között; megmutatom tehát nektek, hogy mi módon ítélkezettek; mert minden dolog, mely jócselekedetre hív, és arra ösztönöz, hogy higgyünk Krisztusban, azt Krisztus hatalma és ajándéka küldi, tehát... tudhatjátok, hogy Istentől való.”¹

Valójában ugyanazzal a dilemmával kell szembenéznünk, mint amellyel Joseph Smith is szembesült fiatal korában. Gyakran találjuk úgy, hogy nincs bölcsességünk.

Isten királyságában az igazság keresése méltányolt és ösztönzött dolog, melyet semmilyen módon nem nyomnak el és nem tartanak tőle. Az egyháztagoknak maga az Úr tanácsolta nyomatékosan, hogy keressék a tudást.² Azt mondta: „...keressetek szorgalmasan, ...igen, keressétek ki a legjobb könyvekből a bölcsesség szavait; törekedjete a tanulásra, méghozzá tanulmányozás és hit által

is.”³ Mégis, hogyan ismerhetjük fel az igazságot egy olyan világban, amely egyre nyíltabban intéz támadásokat az Istennel kapcsolatos dolgok ellen?

A szentírások megtanítják nekünk, hogyan:

Először is, felismerhetjük az igazságot azáltal, hogy megfigyeljük a gyümölcsseit.

A nagyszerű hegyi beszédében az Úr azt mondta:

„Ekképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. [...]

Azért az ő gyümölcszeikről ismeritek meg őket.”⁴

Mormon próféta ugyanezt a tantélt tanította, amikor azt mondta: „... cselekedeteikről ismeritek meg őket; mert ha cselekedeteik jók, akkor ők is jók.”⁵

Felkérünk mindenkit, hogy tanulmányozza ennek az egyháznak a gyümölcsseit és cselekedeteit.

Azok, akiket érdekel az igazság, képesek lesznek felismerni, hogyan változtatja meg az egyház és annak tagjai azokat a közösségeket, ahol jelen vannak. Az a fejlődés is jól látható lesz számukra, amely azok életében megy végbe, akik követik az egyház tanításait. Azok, akik megvizsgálják ezeket a gyümölcsöket, azt fogják találni, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza gyümölcszei élvezetesekek és kívánatosak.

Másodszor, rálehetünk az igazságra azáltal, ha magunk is kísérletet teszünk az igével.

Alma próféta ezt tanította:

„Most egy maghoz fogjuk hasonlítani az igét. ...ha helyet adtok, hogy a magot el lehessen ültetni a szívetekben, íme, ha az igaz mag, ...és ha hitelenségeitek által ki nem vetitek, ...íme, az duzzadni kezd majd a kebletekben; ...akkor kezditek majd azt mondani magatokban: ...úgy kell

lennie, hogy jó mag ez, ...mert gyarapítani kezdi a lelkemet; igen, kezdi megvilágosítani az értelmemet, igen, kezd élvezetes lenni számomra. [...]

És most íme, nem erősíti-e majd ez hiteteket? Igen, erősíteni fogja hiteteket... [...]

[M]ert minden mag a saját hasonlóságára terem.”⁶

Mily fenséges felhívás ez az Úr prófétájától! Egy tudományos kísérlethez hasonlítható. Arra kértek bennünket, hogy vizsgáljuk meg az igét; megkaptuk a paramétereket, és még azt is közölték velünk, hogy mi lesz a kísérlet eredménye, ha követjük az utasításokat.

A szentírások tehát azt tanítják nekünk, hogy megismerhetjük az igazságot, ha megvizsgáljuk a gyümölcszeit, illetve ha személyesen kísérletet teszünk vele azáltal, hogy helyet adunk az igének a szívünkben, és egy maghoz hasonlóan ápoljuk.

Van azonban egy harmadik módja is az igazság megismerésének. Az pedig a személyes kinyilatkoztatás.

A Tan és a szövetségek 8. szakasza azt tanítja, hogy a kinyilatkoztatás tudás – tudás azon dolgokról, amelyeket

hittel, őszinte szívvel kérünk, elhíve, hogy azt meg is kapjuk.”⁷

Az Úr pedig elmondja nekünk, hogyan fogjuk megkapni ezt a kinyilatkoztatást. Azt mondja: „...elmédben és szívedben szólok majd hozzád a Szentlélek által, amely reád száll és a szívedben lakozik.”⁸

Ezzel azt tanítják nekünk, hogy úgy kaphatunk kinyilatkoztatást, hogy hittel kérünk, őszinte szívvel, abban a hitben, hogy azt meg is kapjuk.

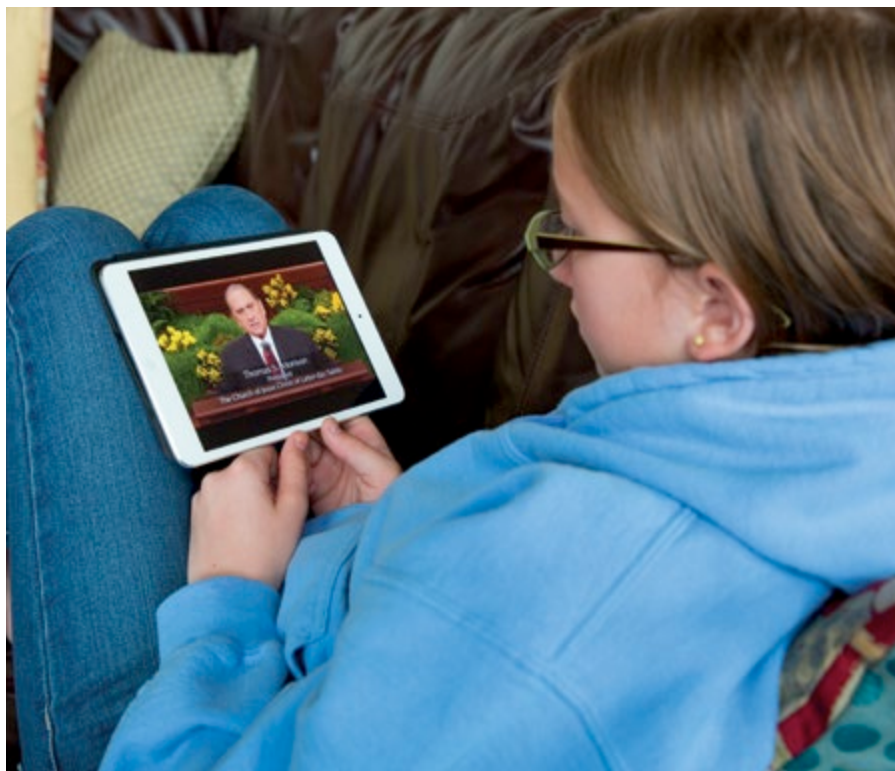
Vegyétek azonban észre, hogy az Úr nagyon világosan fogalmazott, amikor a következőre figyelmeztetett: „Emlékezz rá, hogy hit nélkül semmit sem tehetsz; hittel kérjél tehát!”⁹ A hit cselekedeteiket, munkát igényel – úgy mint az elménkben való tanulmányozást, és annak megkérdésését imában, hogy helyes-e, amit gondolunk.

Az Úr azt mondta:

„[H]a helyes, akkor tebenned égővé teszem kebledet; érezni fogod tehát, hogy helyes.

De ha nem helyes, akkor nem lesznek ilyen érzéseid, hanem gondolataid megdermednek, ami miatt elfelejted azt, ami helytelen.”¹⁰

Utah, Pleasant Grove

A hit cselekedetek nélkül halott.¹¹ Ezért „kérje[tek] hittel, semmit sem kételkedvén”.¹²

Van egy más vallású barátom, aki azt mondta magáról nekem, hogy nem egy lelki beállítottságú ember. Nem hajlandó tanulmányozni a szentírásokat és imádkozni, mert állítása szerint nem érti Isten ígését, de még abban sem biztos, hogy Isten létezik. Ez a fajta hozzáállás egyrészt megvilágítja, hogy miért is van híján a lelkiségnek, másrészt pontosan a kinyilatkoztatás ellenkezőjéhez fog vezetni, ahogy azt Alma is magyarázta, amikor ezt mondta: „És ezért aki megkeményíti a szívét, az az ige kisebb részét kapja meg.”

Alma még hozzátette: „...aki nem keményíti meg a szívét, annak az ige nagyobb része adatik, míg meg nem adatik neki Isten rejtelseinek a megismerése, míg meg nem ismeri őket azok teljességében.”¹³

Alma és Móziás fiai jó példái annak a tantételnek, hogy a hit cselekedeteket igényel. A Mormon könyvében ezt olvashatjuk:

„...szorgalmasan kutatták a szentírásokat, hogy Isten szavát megismerjék.

De ez nem minden; sok imádkozásnak és böjtnek adták magukat, ezért rendelkeztek a prófétálás lelkével és a kinyilatkoztatás lelkével.”¹⁴

Az őszinte szívvel való kérdés legalább ennyire fontos ebben a folyamatban. Ha őszintén keressük az igazságot, akkor minden tőlünk telhető megteszünk azért, hogy megeljük azt, vagyis többek között olvassuk a szentírásokat, eljárunk istentiszteletre, és a legjobb tudásunk szerint igyekszünk betartani Isten parancsolatait. Azt is jelenti továbbá, hogy hajlandók leszünk megtenni Isten akaratát, amikor megismertük azt.

Joseph Smith azon cselekedetei, amelyeket akkor tett, amikor bölcseséget keresett, tökéletesen példázák azt, mit is jelent őszinte szívvel rendelkezni. Elmondása szerint azt szerette volna tudni, hogy melyik felekezet igaz, hogy tudhassa, melyikhez csatlakozzon.¹⁵ Még mielőtt imádkozott volna, már készen állt arra, hogy a szerint a válasz szerint cselekedjen, melyet majd kapni fog.

Hittel kell kérnünk, és őszinte szívvel. De ez még nem minden. Hinnünk kell abban is, hogy meg fogjuk kapni

a kinyilatkoztatást. Bízunk kell az Úrban, és reménykednünk kell az ígéreteiben. Emlékezzünk e szavakra: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki.”¹⁶ Milyen csodálatos ígéret!

Felkérek mindenkit, hogy keresse az igazságot ezen módszerek bármelyikének segítségével, de leginkább kérje Istentől személyes kinyilatkoztatás formájában. Isten kinyilatkoztatja az igazságot mindazoknak, akik a szentírásokban leírtak szerint keresik azt. Ehhez azonban több erőfeszítésre lesz szükség annál, hogy csupán az internetet böngésszük, de megéri.

Bizonyágomat teszem, hogy ez Jézus Krisztus igaz egyháza. Láttam a gyümölcseit közösségekben és sok ezer ember életében, többek között családtagjaim életében is; ennek köszönhetően tudom, hogy igaz. Én is hosszú éveken keresztül tettem próbára az ígét az életemben, és éreztem a lelkemre gyakorolt hatását; ennek köszönhetően tudom, hogy igaz. De a legfontosabb, hogy a magam részére úgy győződtem meg az ige igazságáról, hogy a Szentlélek hatalma által kinyilatkoztatást kaptam; ennek köszönhetően tudom, hogy igaz. Felkérek benneteket, hogy tegyétek ugyanezt. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Moróni 7:16.
2. Lásd Tan és a szövetségek 88:78.
3. Tan és a szövetségek 88:118.
4. Máté 7:17, 20.
5. Moróni 7:5.
6. Alma 32:28, 30–31.
7. Tan és a szövetségek 8:1.
8. Tan és a szövetségek 8:2.
9. Tan és a szövetségek 8:10.
10. Tan és a szövetségek 9:8–9.
11. Lásd Jakab 2:17.
12. Jakab 1:6.
13. Alma 12:10.
14. Alma 17:2–3.
15. Joseph Smith története 1:18.
16. Jakab 1:5.

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Jézus Krisztus feltámadása

A názáreti Jézus a feltámadott Megváltó, és tanúságot teszek mindarról, ami az Ő feltámadásának tényéből következik.

A vereség és a csüggedés gyötrő érzése kerítette hatalmába a tanítványokat, amikor Jézus szenvedett és meghalt a kereszten, testét pedig élettelenül helyezték a sírboltba. Mindannak ellenére, amit Jézus többször is elmondott nekik a halálát és azt követő feltámadását illetően, nem értették. Keresztre feszítésének sötét délutánját azonban hamarosan feltámadásának örömteli hajnala követte. Ez az öröm azonban csak akkor érkezett el, amikor a tanítványok szemtanúi lettek a feltámadásnak, hiszen még az angyalok feltámadásról szóló kijelentése is felfoghatatlan volt elsőre – annyira példátlan volt.

Mária Magdaléna néhány további hithű asszonnyal korán érkezett a Szabadító sírboltjához azon a vasárnap reggelén, fűszereket és olajakat hozva, hogy befejezzék a megkenést, amelyet akkor kezdtek, amikor az Úr testét sietve a sírba helyezték a közelgő sabbat előtt. E minden reggelek reggelén nyitott sírbolt fogadta őket, mivel az azt fedő kő el volt gördítve, valamint két angyalt láttak, akik kijelentették:

„Mit kerestek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadott:

emlékeztek rá, mint beszélt néktek, még mikor Galileában volt,

Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni.”¹

„Jertek, lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr.

És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból.”²

Az angyalok parancsa szerint Mária Magdaléna benézett a sírboltba, mégis úgy tűnik, hogy az egyetlen dolog, ami megragadt elméjében, az volt, hogy az Úr teste eltűnt. Az apostolokhoz sietett, és miután megtalálta Pétert és Jánost, azt mondta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt”³. Péter és János odaszaladtak, és látták, hogy a sír valóban üres, és „ott vannak a lepedők... [és] a keszkenő, a mely az ő fején volt, ...külön összegöngyölítve egy helyen”⁴. János volt tulajdonképpen az első, aki felfogta a feltámadás lenyűgöző üzenetét. Azt írja, hogy „lát és hisz vala”, míg a többiek addig a pontig „nem tudják vala még az írást, hogy [Jézusnak] fel kell támadnia a halálból”⁵.

Péter és János elment, Mária azonban hátramaradt, még mindig gyászban. Közben az angyalok visszatértek, és gyengéden azt kérdezték tőle: „Asszony, mit sírsz? Monda nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt”⁶. Abban a pillanatban a feltámadott Szabadító, mögötte állva, megszólalt: „Asszony, mit sírsz?

kit keressz?” Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted őt, és én elviszem őt”⁷.

James E. Talmage elder azt írta: „Jézus volt az, akihez szólt, szeretett Ura, bár nem tudott erről. Egyetlen szó az élő ajkairól gyötrelmes fájdalmát kitörő örömmé változtatta. »Monda néki Jézus: Mária!« A hang, a hanghordozás, a gyengéd beszéd, melyet a korábbi napok során hallott és szeretett, kiemelte őt a csüggedés mélységéből, amelybe süllyedt. Megfordult, és az Urat látta. Örömeiben ölelésre tárta karjait, és csupán egyetlen szeretetteljes és hódolattal áthatott szót szól: »Rabbóni«, ami azt jelenti: szeretett Mesterem.”⁸

Így aztán ez az áldott asszony lett az első halandó, aki látta és beszélt is a feltámadt Krisztussal. Később, még aznap, megjelent Péternek Jeruzsálemben vagy annak közelében⁹; két tanítványának az Emmausba vezető úton¹⁰; este pedig tíznek az apostolok közül és másoknak jelent meg hirtelen, közéljük állva, és azt mondta: „Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nekem van!”¹¹ Azután további meggyőzősként „mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és csodálkoznak”¹², sült halat és lépesmézet evett előttük¹³. Később így utasította őket: „[L]esztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig”¹⁴.

Ezen igazolt, jeruzsálemi tanúságokon felül rendelkezünk a feltámadt Úr páratlan szolgálatával, melyet a nyugati félteke ősi lakóinak nyújtott. A Bőség földjén alászállt a mennyből, és megkérte az egybegyűlt sokaságot – mintegy 2500 embert –, hogy jöjjenek egyenként, míg mindenki sorra nem kerül, és bocsássák kezüket az

oldalába, valamint érezzék a szögek nyomait a kezén és a lábán.¹⁵

„És amikor már mindannyian odamentek és saját maguk tanúi voltak ennek, egyszerre felkiáltottak, mondván:

Hozsánna! Legyen áldott a Magaságos Isten neve! És leborultak Jézus lábainál, és hódoltak neki.”¹⁶

Krisztus feltámadása mutatja, hogy az Ő léte független és örökkévaló.

„Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában.”¹⁷ Jézus azt mondta:

„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt.

Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.”¹⁸

A Szabadító életben maradása nem függ az ételtől vagy a víztől, az oxigéntől vagy bármi más anyagtól vagy hatalomtól vagy személytől. Jehovaként és a Messiásként is Ő a nagy Én Vagyok, az önmagában létező Isten.¹⁹ Egyszerűen Ő az és mindig is Ő lesz.

Engesztelésével és feltámadásával Jézus Krisztus a bukás minden vonatkozását legyőzte. A fizikai halál csupán időleges lesz, és még a lelki halál is véget ér, hiszen mindenki visszatér majd Isten színe elé – legalábbis ideiglenesen –, hogy megítéltesen. Végső bizalmunkat és bizonyosságunkat nyugodtan az Ő hatalmába helyezhetjük,

hogy Ő majd legyőz minden mást, és örök életet ad nekünk.

„Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is.

Mert a mi képen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek.”²⁰

Neal A. Maxwell elder szavaival: „Krisztus halál felett aratott győzelme véget vetett az ember súlyos helyzetének. Most már csak személyes okok miatt kerülhetünk nehéz helyzetekbe, de még ezekből is megmenekülhetünk azzal, hogy követjük az Ő tanításait, aki megmentett minket az általános pusztulástól.”²¹

Mivel kielégítette az igazságosság követelményeit, Krisztus most az igazságosság helyébe lép; vagy úgy is mondhatnánk, hogy Ő az igazságosság, éppúgy, ahogyan Ő a szeretet is.²² Hasonlóképpen, azon túl, hogy „tökéletes, igazságos Isten”, Ő tökéletes, irgalmas Isten is.²³ Így tesz helyre minden dolgot a Szabadító. A halandóságban semmilyen igazságtalanság sem állandó, még a halál sem, hiszen Ő visszaállítja az életet. Nincs olyan sérülés, fogyatékoság, árulás vagy durva bánásmód, amely ne kerülne kárpótlásra végül, az Ő végtelen igazságossága és irgalma miatt.

Ugyanezen okból kifolyólag, felelősséggel tartozunk Neki az életünkért, a választásainkért, a cselekedeteinkért, sőt még a gondolatainkért is. Mert Ő megmentett bennünket a bukástól, az életünk valójában az Övé. Kijelentette:

„Íme, megadtam nektek az evangéliumomat, és ez az evangélium, amit megadtam nektek – hogy eljöttem a világra, hogy Atyám akaratát tegyem, mert az én Atyám küldött engem.

És Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a keresztre; és miután felemeltettem a keresztre, hogy

minden embert magamhoz vonzhasak, hogy amint engem felemeltek az emberek, éppen úgy emelje fel az Atya az embereket, hogy előttem álljanak, hogy cselekedeteik szerint megítéltessenek, vajon jók vagy gonoszak voltak-e.”²⁴

Egy pillanatra gondolatok bele, milyen jelentősége van a feltámadásnak a názareti Jézus valódi kilétének, valamint az élet nagy filozófiai versengéseinek és kérdéseinek végleges tisztázásában. Ha ugyanis Jézus valóban szó szerint feltámadt, akkor ebből szükségszerűen következik, hogy Ő isteni lény. Nincs egyetlen földi halandó sem, aki saját maga hatalommal bírna arra, hogy a halál után ismét életre keljen. Mivel feltámadt, Jézus nem lehetett csupán egy ács, tanító, rabbi vagy próféta. Mivel feltámadt, Jézusnak Istennek kellett lennie, vagyis az Atya Egyszülött Fiának.

Ebből következik, hogy amit tanított, az igaz; Isten nem képes hazudni.²⁵

Ebből következik, hogy Ő volt a föld teremtője, ahogyan mondta.²⁶

Ebből következik, hogy a menny és a pokol valóságos, ahogyan tanította.²⁷

Ebből következik, hogy létezik lélekvilág, amelyet a halála után meglátogatott.²⁸

Ebből következik, hogy Ő ismét eljő, amint azt az angyalok megmondták,²⁹ és „személyesen uralkodik majd a földön”³⁰.

Ebből következik, hogy van mindenkire vonatkozó feltámadás és végső ítélet.³¹

Krisztus feltámadása valóságának fényében megalapozatlanok a kétségek az Atyaisten mindenhatóságával, mindentudóságával és jóakarásával kapcsolatban, aki Egyszülött Fiát adta a világ megváltásáért. Az élet értelmével és céljával kapcsolatos kétségek alaptalanok. Jézus Krisztus valóban az egyetlen név és mód, amely által

szabadítás érkezik az emberiséghez. Krisztus kegyelme valós, ez teszi lehetővé a megbocsátást és a bűnbánó bűnös megtisztítását is. A hit tényleg több, mint képzelgés vagy pszichológiai találmány. Létezik végső és egyetemes igazság, és léteznek objektív és változatlan erkölcsi normák, ahogyan azt Ő tanította.

Krisztus feltámadása valóságának fényében, az Ő törvényeinek és parancsolatainak bármily fokú megszegését

meg lehet és sürgősen meg is kell bánni. A Szabadító csodái valóságosak voltak, ahogyan tanítványainak tett azon ígérete is, hogy ők is megtehetik ugyanezt, sőt még hatalmasabb dolgokat is.³² Papsága szükségszerűen valódi hatalom, mely „irányítja az evangélium dolgait, és rendelkezik a királyság rejtelmeinek kulcsával, méghozzá Isten ismeretének kulcsával. Ezért annak szertartásaiban megnyilvánul az isteniség hatalma.”³³ Krisztus

feltámadása valóságának fényében a halál nem jelenti a végünket, és bár a férgek elpusztítják testünket, mégis testünkben látjuk meg majd Istent.³⁴

Thomas S. Monson elnök beszélt Robert Blatchfordról, aki 100 éve az „*Isten és a szomszédom*” című könyvében lelkesen támada az olyan elfogadott keresztény hitelveket, mint Isten, Krisztus, ima és halhatatlanság. Határozottan megjegyezte: »Állítom, hogy mindent, amit elhatároztam, hogy bizonyítani fogok, olyan teljes mértékben és minden kétséget kizáróan bebizonyítottam, hogy nincs az a keresztény, legyen bármilyen nagyszerű vagy rátermett, aki vitába szállhatna velem, vagy meg tudná dönteni a nézeteimet«. Körbevette magát a szkepticizmus falával. Ezután valami meglepő dolog történt. Az általa emelt fal hirtelen porrá mállott. [...] Lassan elkezdett tapogatózni az ahhoz a hithez visszavezető úton, amelyet lenézett és kigúnyolt. Mi idézte elő ezt a gyökeres változást a szemléletében? *Elhunyt a felesége*. Összetört szívvel lépett a szobába, ahol felesége teste – halandó létének maradványa – feküdt. A férfi még utoljára rátekintett az arca, melyet olyannyira szeretett. Kifelé menet ezt mondta barátjának: »Ő az, de mégsem ő. Minden megváltozott. Valami, ami eddig ott volt, elvétel. Már nem ugyanaz. Mi lehet, ami elszállt belőle, ha nem a lelke?«³⁵

Az Úr valóban meghalt és újra felkelt? Igen. „Vallásunk alapvető tanítételei az apostolok és a próféták bizonyossága Jézus Krisztusról; az, hogy Ő meghalt, eltemették, és harmadnap feltámadt, és felemelkedett a mennybe; és a vallásunkra vonatkozó minden más dolog ennek csupán függeléke.”³⁶

Ahogy Jézus születésének megjövődött ideje közelgett, az ősi nefita és lámánita népek között voltak, akik hittek, bár legtöbbször kételkedtek. A megfelelő időben aztán elérkeztek születésének jelei – egy nap, egy éjszaka és még egy nap éjszaka nélkül –, így mind tudták.³⁷ Ma is hasonlóképpen van: néhányan hisznek Krisztus szó szerinti feltámadásában, míg sokan kételkednek vagy egyáltalán nem hisznek. Néhányan azonban tudják. A megfelelő időben aztán mind látni és tudni fogják; sőt, „minden térd meghajlik, és minden száj megvall előtte”³⁸.

Addig pedig hiszek a Szabadító feltámadása számos tanújának, kiknek tapasztalata és bizonyossága megtalálható az Újszövetségben – Péternek és társainak a Tizenkettekben, valamint a kedves, tiszta Mária Magdalénának, többek között. Hiszek a Mormon könyvében található bizonyosságoknak – többek között Nefinek, az apostolnak, a névtelen sokasággal együtt a Bőség földjén. És hiszek Joseph Smith és Sidney Rigdon bizonyosságának is,

akik – számos egyéb bizonyosság után – ezen utolsó adományozási korszak nagyszerű tanúságát adták nekünk arról, „Hogy ő él! Mert láttuk őt”³⁹. Mindent látó szemének pillantása alatt állok magam is tanúként arra, hogy a názareti Jézus a feltámadott Megváltó, és tanúságot teszek mindarról, amely az Ő feltámadásának *tényéből* következik. Azért imádkozom, hogy elnyerjétek ugyanezen tanúbizonyosság meggyőződését és békéjét, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 24:5–7.
2. Máté 28:6–7.
3. János 20:2.
4. János 20:5, 7.
5. János 20:8, 9.
6. János 20:13.
7. János 20:15.
8. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 681.
9. Lásd Lukács 24:34; 1 Korinthusbeliek 15:5.
10. Lásd Márk 16:12; Lukács 24:13–35.
11. Lukács 24:39.
12. Lukács 24:41.
13. Lásd Lukács 24:42–43.
14. Cselekedetek 1:8.
15. Lásd 3 Nefi 11:14–15.
16. 3 Nefi 11:16–17.
17. János 5:26.
18. János 10:17–18.
19. Lásd 2 Mózes 3:14.
20. 1 Korinthusbeliek 15:21–22.
21. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, ed. Cory H. Maxwell (1997), 287.
22. Lásd 1 János 4:8.
23. Lásd Alma 42:15; lásd még Móziás 15:8–9.
24. 3 Nefi 27:13–14.
25. Lásd Énós 1:6.
26. Lásd például 3 Nefi 9:15.
27. Lásd például Tan és a szövetségek 76.
28. Lásd Tan és a szövetségek 138.
29. Lásd Cselekedetek 1:10–11.
30. Hittételek 1:10; lásd még Kalauz a szentírásokhoz: millennium.
31. Lásd például 2 Nefi 9:15.
32. Lásd János 14:12.
33. Tan és a szövetségek 84:19–20.
34. Jób 19:26.
35. Lásd Thomas S. Monson: „Tudom, hogy jó Megváltóm él!” *Liahóna*, 2007. máj. 23.
36. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 52.
37. Lásd 3 Nefi 1:15–20.
38. Móziás 27:31.
39. Tan és a szövetségek 76:22–23.

Thomas S. Monson elnök

Míg újra találkozunk

Az elmúlt két nap során érzett Lélek legyen velünk, miközben folytatjuk a mindennapos dolgainkat.

Drága testvéreim, mily csodálatos konferenciánk volt! Lelki táplálékot vettünk magunkhoz, mialatt mindazon férfiak és nők sugalmazott szavait hallgattuk, akik hozzánk szóltak. A zene fenséges volt, a beszédeket a Szent Lélek sugalmazása által készítették és adták át nekünk, az imák pedig közelebb vittek bennünket a mennyhez. A konferencián való közös részvételünk minden lehetséges módon felemelően hatott ránk.

Remélem, hogy időt fogunk szakítani a konferenciai üzenetek elolvasására, melyek néhány napon belül elérhetőek lesznek az LDS.org oldalon, illetve publikálásra kerülnek

az *Ensign* és a *Liahóna* folyóiratok következő számában, mert érdemes azokat figyelmesen átnéznünk és tanulmányoznunk.

Tudom, hogy hozzám csatlakozva őszinte hálátokat fejeztek ki azon testvéreknek, akiket a konferencia során felmentettünk. Nagyszerű szolgálatot végeztek, és jelentős mértékben hozzájárultak az Úr munkájához. Teljes odaadással végezték feladatukat.

Felemelt kézzel támogattuk továbbá azokat a fivérek is, akiket új, felelősségteljes pozíciókba hívtunk el. Üdvözljük őket, és szeretnénk, ha tudnák, hogy már nagyon várjuk, hogy velük együtt folytathassuk a Mester munkáját.

Miközben az elhangzott üzeneteken elmélkedünk, határozzuk el, hogy egy kicsivel jobban tesszük a dolgunkat annál, mint ahogyan eddig tettük. Legyünk kedvesek és szeretetteljesek azokkal, akik esetleg nem osztják hitelveinket és normáinkat. A Szabadító a minden férfi és nő iránti szeretet és jóakarát üzenetét hozta el e világra. Mindig kövessük a példáját!

Számos súlyos kihívással kell szembenéznünk a mai világban, ám biztósíthatlak benneteket, hogy Mennyei Atyánk figyel ránk. Miközben hitünket és bizalmunkat Őbelé vetjük, meg fog áldani és vezérelni fog bennünket, és át fog segíteni bármilyen elénk gördülő nehézségen.

A menny áldásai kísérjenek mindannyiunkat! Otthonainkat a szeretet, a jóindulat és az Úr Lelke töltsé el! Kívánom, hogy folyamatosan tápláljuk az evangéliumról való bizonyosságunkat, hogy az védelmet nyújtson nekünk az ellenség csapásaival szemben.

Az elmúlt két nap során érzett Lélek legyen velünk, miközben folytatjuk a mindennapos dolgainkat, és kívánom, hogy ezek közben folyvást végezzük az Úr munkáját.

Tanúbizonyosságomat teszem arról, hogy ez a munka igaz, és hogy a Szabadító él. Ő vezeti és irányítja egyházát itt a földön. Tanúságomat és bizonyosságomat hagyom veletek arról, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk él és szeret minket. Ő valóban a mi Atyánk, aki személyes és valós. Ismerjük fel, mily közel hajlandó jönni hozzánk, mily messzire hajlandó menni értünk, és hogy mennyire szeret minket.

Fivéreim és nőtestvéreim, Isten áldjon benneteket! Legyen veletek ígért békessége most és mindig!

Most búcsúzom tőletek, míg hat hónap múlva újra találkozunk. Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Rosemary M. Wixom
az Elemi általános elnöke

A szövetségek betartása megvéd, felkészít és hatalommal ruház fel minket

Különböző korú, szövetségekötő nők vagyunk, akik a halandóság eme ösvényét járva igyekeznek visszatérni az Ő jelenlétebe.

Nőtestvérek, nagyon szeretünk benneteket! Amikor nemrég Mexikóban jártam, bepillantást nyertem abba a nőtestvériségbe, melyet ma este is érzünk. Képzelték el a jelenetet: Éppen befejeződött a vasárnap reggeli Elemi, így a gyerekek, a tanítók és én kiözönlöttünk a zsúfolt folyosóra. Ahogy kiléptünk, kinyílt a Fiatal Nők osztályának ajtaja is. Amikor megláttam a fiatal nőket és a vezetőiket, mindannyian kinyújtottuk karunkat egy ölelésre. Miközben a gyermekek a szoknyámba kapaszkodtak, a nők pedig szorosan körülálltak, szerettem volna kifejezni az abban a pillanatban megélt érzéseimet.

Nem beszélek spanyolul, így csupán angol szavak jutottak az eszembe. Végignézttem rajtuk, és ezt mondtam: „Mennyei Atyánk lányai vagyunk, Ő

szeret minket, és mi szeretjük Őt.” Erre mindannyian azonnal velem együtt folytatták spanyolul. Ott álltunk a zsúfolt folyosón, és együtt mondtuk

fel a Fiatal Nők alapeszméjét: „Isten tanújaként fogunk állni mindig és mindenben, és minden helyen.”

Ma este a világ minden táján összegyűlünk az Ő tanítványaiként, azzal a vágygal, hogy megvédjük és támogassuk Isten királyságát. Mi Mennyei Atyánk leányai vagyunk. Különböző korú, szövetségekötő nők vagyunk, akik a halandóság eme ösvényét járva igyekeznek visszatérni az Ő jelenlétebe. A szövetségek betartása megvéd, felkészít és hatalommal ruház fel minket.

Ma este vannak közöttünk elemis korú lányok is. Néhányan nemrég tették meg az első lépést az örök élet felé vezető ösvényen a keresztelés szertartásával.

Nézzetek körül! A jövő fényesen ragyog előttetek, azon nők láttán, akik szintén szövetségeket kötöttek, és készen állnak megmutatni nektek az utat az ösvényen.

Ha 8, 9, 10 vagy 11 évesek vagytok – akár itt tartózkodtok a Konferencia-központban, akár otthon, vagy egy gyülekezeti házban a világ valamely pontján –, felállnátok, kérlek? Üdvözlünk benneteket az általános női gyűlésen! Kérlek, maradjatok állva;

Mexikóváros, Mexikó

szeretnénk megkérni titeket valamire. Elkezdek dúdolni egy elemis éneket. Ahogy felismeritek a dallamot, kezdjétek el velem együtt énekelni. Jó hangosan kell énekelnetek, hogy mindenki halljon benneteket.

*Taníts jó Atyám fényében járnom;
Taníts meg Óhozzá imádkoznom!
Taníts meg arra, hogy mi a helyes,
Taníts járnom az Ő fényében!*

Lányok, maradjatok állva, amíg minden 12 éves és annál idősebb nőtestvér eléneklie a második versszakot.

*Jöjj, kicsi gyermek, tanuljunk együtt,
Mit kell megtennünk, hogy
hazatérjünk,
Hogy újra Atyánkkal együtt éljünk;
Mindig, mindig fényét kövessük!*¹

Gyönyörűen szólt! Leülhettek. Köszönöm!

Bármely korban is legyünk, nőként az Ő világosságában járunk. Az ösvényen tartó utunk személyes, és a Szabadító szeretete jól megvilágítja.

A keresztelés szertartásával és szövetségével belépünk az örök élet felé vezető ösvény kapuján, majd pedig elnyerjük a Szentlélek ajándékát. Robert D. Hales elder ezt a kérdést tette fel nekünk: „Vajon ért[jük]-e, és értik-e a gyermekei[ink], hogy amikor megkeresztelked[ünk], akkor örökre megváltoz[unk]?”

Azt is elmagyarázta, hogy „ha megértjük a keresztelési szövetségünket és a Szentlélek ajándékát, az megváltoztatja az életünket és megalapozza teljes elkötelezettségünket Isten királysága mellett. Amikor kísértések érnek, de figyelünk, a Szentlélek emlékeztet minket arra, hogy megígértük: emlékezni fogunk a Szabadítóra, és betartjuk Isten parancsolatait.”²

Minden héten, amikor veszünk az

úrvacsora jelképeiből, megújítjuk a keresztelési szövetségeinket. David A. Bednar elder ezt mondta: „Miközben a keresztelővízben állunk, a templomra tekintünk. Amikor veszünk az úrvacsorából, a templomra emeljük pillantásunkat. Megfogadjuk, hogy mindig emlékezünk a Szabadítóra, és betartjuk parancsolatait, felkészülve arra, hogy részesüljünk a szent templomi szertartásokban...”³

A templomi szertartások a Jézus Krisztus engesztelése által elérhető legnagyobb áldásokhoz vezetnek. Ezek a szertartások szükségesek a celesztális királyságban történő felmagasztosulásunkhoz. Miközben igyekszünk betartani a szövetségeinket, az alkalmatlanság és tökéletlenség érzései elhalványodnak, a templomi szertartások és szövetségek pedig életre kelnek. Mindenkit szeretettel látnak az örök élet felé vezető ösvényen.

Csodálattal tekintek azokra a lányokra, fiatal nőkre és asszonyokra, akikkel világszerte találkoztam, és akik szilárdan megvetették lábukat ezen az ösvényen. Hadd mutassak be néhányat eme szövetséges lányok és nők közül.

Luana 11 éves volt, amikor meglátogattam a családját Buenos Airesben, Argentínában. Egy gyermekkori trauma következtében Luana nem

tudott beszélni. Akkor már évek óta nem beszélt. Csendben ült, miközben mi beszélgettünk. Reméltem, hogy legalább egy suttogást sikerül kicsalni belőle. Figyelmesen nézett engem, mintha szavakra nem is lenne szükség ahhoz, hogy ismerjem a szívét. Egy ima után felálltunk, hogy továbbinduljunk, ám ekkor Luana egy rajzot adott a kezembe. Lerajzolta Jézus Krisztust a Gecsemáné kertjében. Akkor ismertem fel az ő hangos és világos bizonyágát. Luana szövetséget kötött a keresztelőjekor, hogy Isten tanújaként fog állni „mindig és mindenben, és minden helyen”⁴. Megértette Jézus Krisztus engesztelését, és a rajzán keresztül tanúskodott róla. Ha ezt tudná, vajon az engesztelés megerősítő és képessé tevő hatalmán keresztül meggyógyulhatna és újra beszélne? Azóta a három évvel ezelőtti nap óta Luana egyre több erőfeszítést tesz azért, hogy újra beszéljen. Jelenleg a Fiala Nőkhöz jár a barátaival. Hithű a kereszteléskor kötött szövetségéhez, és továbbra is megosztja a bizonyágát a Szabadítóról.

A fiatalokat világszerte vonzzák a templomok. Peruban, Limában, találkoztam egy édesapával és a három lányával a templom bejáratánál. Láttam az arcukról sugárzó világosságot. A három lány közül ketten súlyosan mozgáskorlátozottak voltak, és kerekesszékekben

ültek. A harmadik lány, miközben ügyelt nővérei szükségleteire, elmagyarázta, hogy van még két másik lánytestvére otthon. Ők is kerekesszékekben ülnek, de ők nem bírták volna a 14 órás utat a templomhoz. A templom oly sokat jelentett ennek az apának és a lányainak, hogy ők négyen eljöttek aznap a templomba – bár ketten csupán nézték, ahogy egyikőjük keresztelkedik a halottakért és elvégzi e szent szertartást. Nefihez hasonlóan „gyönyörköd[nek] az Úr szövetségeiben”⁵.

Egy egyedülálló nőismerősöm nagy becsben tartja az úrvacsora hetenkénti szertartását, és annak szent ígérteit,

miszerint „Lelke mindig vel[e] lehet”⁶. Eme állandó társaság olyan ígérteit, amely lecsillapítja magánya hullámain. Erőt ad neki, hogy tehetségei fejlesztésével, valamint azon vágyával foglalja el magát, hogy az Urat szolgálja. Hatalmas öröme lett az életében lévő gyermekek szeretetében, amikor pedig békés nyugalomra vágyik, a templomban találjátok meg őt.

Végül egy kilencvenes éveiben járó asszonyról mesélek nektek, aki látta felnőni a gyermekeit és az unokáit, majd világra jönni a dédunokáit. Sokunkhoz hasonlóan az ő élete is tele volt bánattal, nehézségekkel, és

felfoghatatlan örömmel. Bevallja, hogy ha újraírhatná élete történetét, kihagyna belőle néhányat a már megírt fejezetekből. Mégis mosolyogva ezt mondja: „Még egy kicsit élnem kell, hogy lássam, mi sül ki belőle!” Ez az asszony továbbra is ragaszkodik szövetségeihez az ösvényen.

Nefi ezt tanította:

„[M]iután rátértetek erre a szoros és keskeny ösvényre, azt kérdezném, most már mindent megtettetek? Íme, mondom nektek: Nem...

Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életek lesz.”⁷

Mindannyian rajta vagyunk ezen az ösvényen. Ma este arról énekelünk, hogy az Úr fényében járunk az ösvényen. Egyénekként erősek vagyunk. Istennel együtt azonban megállíthatatlanok.

Az Úr ezt mondta Emma Smithnek: „Emeld... fel szíved, és örvendezz, és ragaszkodj a szövetségekhez, amelyeket kötöttél!”⁸

Valóban örvendezünk, hogy a szövetségeink megtartása által érezhetjük Mennyei Atyánk, valamint Szabadítónk, Jézus Krisztus szeretetét. Tanúságomat teszem arról, hogy Ők élnek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Taníts jó Atyám fényében járnom. *Himnuszok*, 195. sz.; vagy *Gyermekek énekeskönyve*, 70–71.
2. Lásd Robert D. Hales: A keresztelés szövetsége: a királyságban és a királyságból valónak lenni. *Liahóna*, 2001. jan. 8., 7.
3. David A. Bednar: Tisztességgel viselj nevet és tisztet! *Liahóna*, 2009. máj. 98.
4. Móziás 18:9.
5. 2 Nefi 11:5.
6. Tan és a szövetségek 20:77.
7. 2 Nefi 31:19–20.
8. Tan és a szövetségek 25:13.

Bonnie L. Oscarson
a Fiatal Nők általános elnöke

Nőtestvériség: Ó, mily nagy szükségünk van egymásra!

Nem szabad többé a különbözőségeinkre koncentrálnunk, hanem azt kell néznünk, mi a közös bennünk.

Az iménti videofilmbe nyolc országot láttunk és kilenc különböző nyelvet hallottunk. Képzeljétek csak el, még hány további nyelv csendült fel abban az utolsó versszakban! Megindító az a tudat, hogy e világméretű nőtestvériségben képesek voltunk azon örök igazságról való bizonyosságunknak hangot adni, hogy egy szerető Mennyei Atya leányai vagyunk.

Milyen nagyszerű kiváltság, hogy itt lehetek e történelmi eseményen, és szólhatok az egyház valamennyi nyolc éves és idősebb nőtagjához. Hatalmas erő van az egységünkben ma este. Ahogy végignézek magunkon itt a Konferencia-központban, és azon további ezrekre gondolok, akik közvetítés útján követnek bennünket a világ minden táján, bizonyosságunk és a Jézus Krisztusba vetett hitünk együttes ereje bizonyosan a nők egyik leginkább hittel teli és legerőteljesebb gyülekezetévé tesz bennünket az egyház történetében, ha nem az egész világában.

Ma este örvendezünk ama sok különböző szerepünkben, melyet az egyház nőtestvéreiként betöltünk. Habár számos módon különbözőek és egyediek vagyunk, elismerjük, hogy mindannyian ugyanannak a Mennyei Atyának a leányai vagyunk, és ez testvérekké tesz bennünket. Egységesek vagyunk Isten királyságának építésében, valamint a szövetségekben,

melyeket kötöttünk, bármilyen körülmények között éljünk is. Eme összevont gyülekezet kétség kívül a legdicsőségesebb nőtestvériség a föld színén!¹

Az, hogy testvérek vagyunk, elszakíthatatlan köteléket feltételez közöttünk. A testvérek gondoskodnak egymásról, figyelnek egymásra, vigasztalják egymást, és ott vannak egymásnak jóban-rosszban. Az Úr így szólt: „Azt mondom nektek, legyetek egyek; és ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim.”²

Az ellenség azt szeretné, hogy kritikusak és ítélkezők legyünk egymással. Azt akarja, hogy a különbözőségeinkre koncentráljunk, és egymáshoz hasonlítsuk magunkat. Lehet, hogy ti imádtok mindennap egy órát keményen edzeni, mert attól jól érzitek magatokat, míg én hatalmas sportteljesítménynek érzem már azt is, ha liftezés helyett gyalog megyek fel az emeletre. De attól még lehetünk barátok, nem igaz?

Mi, nők, különösen szigorúak tudunk lenni önmagunkkal. Amikor egymáshoz hasonlítjuk magunkat, mindig hatalmába fog keríteni az alkalmatlanság érzése, vagy neheztelni

Ausztrália, Sydney

fogunk másokra. Patricia T. Holland nőtestvér egyszer ezt mondta: „A lényeg az, hogy nem hívhatjuk magunkat keresztényeknek, ha közben továbbra is oly kíméletlenül ítélkezünk egymás – vagy saját magunk – felett.”³ Később még hozzáteszi, hogy semmi sem ér annyit, hogy elveszítsük miatta az együttérzésünket és a nőtestvériségünket. Egyszerűen csak dőlünk hátra, és örvendezzünk az Istensadta különbözőségeinkben! Fel kell ismernünk, hogy mindannyian arra vágyunk, hogy egyedi tehetségeinket és ajándékainkat saját módunkon felhasználva szolgáljunk a királyságban. Ekkor élvezhetjük csak igazán a nőtestvériségünket, a kapcsolatainkat, és kezdhethetünk el szolgálni.

Az igazság az, hogy valóban és igazán szükségünk van egymásra. A nők természetükből fakadóan keresik a barátságokat, a támogatást és a társaságot. Oly sokat tanulhatunk egymástól, ám gyakran engedjük, hogy a saját magunk által felállított válaszfalak megakadályozzák, hogy élvezhessük azokat a kapcsolatokat, melyek a legnagyobb áldások lehetnének az életünkben. Például nekünk, idősebb nőknek, szükségünk van arra, amit ti, elemis korú lányok, adni tudtok. Sokat tanulhatunk tőletek a krisztusi szolgálatról és szeretetről.

Nemrég hallottam egy csodálatos történetet egy Sarah nevű kislányról. Sarah édesanyjának lehetősége volt segíteni az egyházközségében egy másik nőtestvérnek, Brendának, aki sclerosis multiplexben szenved. Sarah nagyon szeretett az anyukájával menni, hogy segítsen Brendának. Bekente Brenda kezét testápolóval, és megmasszírozta az ujjait és a karját, mert gyakran fájtak. Sarah később megtanulta, hogyan segítsen Brendának gyengéden kinyújtani a karjait a feje fölött, hogy megtornáztassák az

izmaid. Sarah megfésülte Brenda haját és beszélgetett vele, amíg az édesanyja az egyéb szükségleteiről gondoskodott. A kislány megtanulta a másik ember szolgálatából fakadó örömet, és rájött, hogy még egy gyermek is tud hatalmas változást hozni valakinek az életébe.

Szeretem a Lukács első fejezetében lévő példát, amely leírja a Mária – Jézus édesanyja – és az unokatestvére, Erzsébet közötti drága kapcsolatot. Mária fiatal nő volt, amikor értesült azon rendkívüli küldetéséről, hogy ő legyen Isten Fiának az édesanyja. Kezdetben bizonyosan nehéz lehetett egyedül viselni ezt a felelősséget. Maga az Úr volt az, aki biztosított Mária mellé valakit, aki osztozik a terhén. Gábrriel angyal üzenetén keresztül Mária megtudta annak a megbízható és együtt érző nőnek a nevét, akihez támogatásért fordulhat – az unokatestvére, Erzsébet volt az.

Ezt az ifjú leányt és az unokatestvérét, aki már benne volt a korban⁴, összekovácsolta csodával határos terességük, és csak elképzelni tudom, milyen fontos lehetett mindkettejüknek az az együtt töltött három hónap, mialatt beszélni tudtak egymással, valamint együttérezést és támogatást tudtak nyújtani egymásnak az ő egyedülálló elhívásukban. Micsoda csodálatos példái ők a nemzedékek közötti női gondoskodásnak!

Azok közülünk, akik kicsit érettebbek, óriási hatással lehetnek az ifjabb

generációkra. Amikor az édesanyám kislány volt, egyik szülője sem volt tevékeny az egyházban. Még csak öt éves volt, de egyedül gyalogolt el istentiszteletre, hogy részt vegyen a gyűléseken – az Elemin, a Vasárnapi Iskolán és az úrvacsorai gyűlésen –, melyeket mind különböző időpontokban tartottak.

Nemrég megkérdeztem az édesanyámtól, hogy ugyan miért tette ezt hétről hétre, amikor semmilyen támogatást vagy bátorítást nem kapott. Ezt válaszolta: „Olyan elemis tanítóim voltak, akik szerettek engem.” Ezek a tanítók törődtek velem, és megtanították neki az evangéliumot. Megtanították neki, hogy van egy Mennyei Atyja, aki szereti őt, és az iránta érzett törődésük volt az, ami miatt az édesanyám hétről hétre eljárt a gyűlésekre. Az anyukám ezt mondta nekem: „Ez volt az egyik legfontosabb befolyás életem korai szakaszában.” Remélem, egy napon köszönetet mondhatok ezeknek a csodálatos nőtestvéreknek! Nem létezik korhatár a krisztusi szolgálatban.

Néhány héttel ezelőtt találkoztam egy coveki Fiala Nők elnökkel Kaliforniában, aki elmondta, hogy a 81 éves édesanyját nemrégiben hívták el tanácsadónak az Udvarhölgy osztályba. Nagyon kíváncsi lettem, ezért felhívtam az édesanyját. Amikor a püspök behívta magához Val Baker nőtestvért, arra számított, hogy könyvtárosnak vagy egyházközségi történésznek hívják el. Amikor arra kérték, szolgáljon Udvarhölgy tanácsadóként a Fiala Nőknél, így reagált: „Biztos vagy ebben?”

A püspöke komoly hangon így válaszolt: „Baker nőtestvér, semmi kétség: ez az elhívás az Úrtól jött.”

Erre ez az idős asszony nem tudott mást mondani, mint hogy „természetesen”.

Tetszik az a sugalmazás, melyet ez

a püspök érzett, miszerint az egyház-községében lévő négy udvarhölgy sokat tanulhat ennek az érett nőtestvérnék a bölcsességéből, tapasztalataiból és élethosszig tartó példájából. És találjátok ki, kihez fordul majd Baker nőtestvér, amikor segítségre lesz szüksége a Facebook profilja létrehozásához!

Eltűnődöm azon, milyen óriási segítséget nyújthatnak a Segítőegylet tagjai a fiatal nőtestvérek üdvözlésében, akik nemrég még a Fiatal Nőkhöz tartoztak. Ifjú nőtestvéreink gyakran érzik úgy, hogy nincs helyük a Segítőegyletben, és nincs semmi közös bennük és annak tagjaiban. Mielőtt betöltik a tizennyolcat, szükségük van olyan Fiatal Nők vezetőkre és édesanyákra, akik örömmel tanúskodnak a Segítőegylet nagyszerű áldásairól. Lelkesedést kell érezniük, hogy egy ilyen dicsőséges szervezethez tartozhatnak. Amikor a fiatal nők elkezdnek a Segítőegyletbe járni, a legfontosabb, hogy legyen egy barát, aki mellé leülhetnek, egy kar, amely átöleli őket, és lehetőség, hogy tanítsanak és szolgáljanak. Mindannyian nyújtjuk ki a kezünket, hogy átsegítsük egymást életünk változásain és mérföldkövein.

Köszönet az egyház minden nő tagjának, akik áthidalják a korbéli és kulturális határokat, hogy megáldják és szolgálják egymást. A fiatal nők szolgálják az elemis gyermekeket és az időseket. Az egyedülálló nőtestvérek, korosztálytól függetlenül, megszámlálhatatlan órát töltenek azzal, hogy gondoskodjanak a körülöttük lévők szükségleteiről. Nagyra becsljük azon fiatal nők ezreit, akik feladnak 18 hónapot az életükből, hogy megosszák az evangéliumot a világgal. Mindezen dolgok annak bizonyítékai – ahogyan az egyik szeretett himnuszuk is írja –, hogy „angyali küldetéshez hasonló munkánk”⁵.

Ausztria, Bécs

Ha válaszfalak vannak közöttünk, az azért van, mert mi húztuk fel őket. Nem szabad többé a különbözőségeinkre koncentrálnunk, hanem azt kell néznünk, mi a közös bennünk; akkor elkezdjük majd felismerni a bennünk rejlő legnagyobb lehetőséget, és elérni a legnagyobb jót a világban. Marjorie P. Hinckley nőtestvér egyszer ezt mondta: „Ó, mily nagy szükségünk van egymásra! Nekünk, időseknek, szükségük van rátok, fiatalokra. És remélhetőleg nektek, fiataloknak is szükségetek van néhányunkra. Társadalmi tény, hogy a nőknek szükségük van más nőkre. Mély, kielégítő és hűséges barátságokra van szükségünk egymástól.”⁶ Hinckley nőtestvérnék igaza volt: ó, mily nagy szükségünk van egymásra!

Nőtestvérek, nincs még egy olyan nőkből álló csoport a világon, amelynek nagyobb áldásokhoz lenne hozzáférése, mint nekünk, utolsó napi szent nőknek. Az Úr egyházának tagjai vagyunk, és egyéni körülményeinktől függetlenül mindannyian élvezhetjük a papsági hatalom összes áldását, ha betartjuk a szövetségeket, melyeket a keresztelőnkör és a templomban kötöttünk. Élő prófétáink vannak, akik vezetnek és tanítanak minket, és élvezzük a Szentlélek nagyszerű ajándékát, amely vigasztalóként és útmutatóként szolgál az életünkben. Abban az áldásban van részünk, hogy kéz a kézben dolgozhatunk igazlelkű fivéreikkel, miközben megerősítjük az otthonokat és a családokat. Megadatott nekünk a

templomi szertartások ereje és hatalma, és még oly sok minden más.

E bámulatos áldások mellett ott vagyunk egymásnak mi: nőtestvérek Jézus Krisztus evangéliumában. Gyengéd és jószívű természettel áldattunk meg, amely képessé tesz minket arra, hogy krisztusi szeretetet és szolgálatot nyújtsunk a körülöttünk lévőknek. Ha túltekintünk a korbéli, kulturális és a körülményeinkben tapasztalható különbözőségeken, hogy gondoskodjunk egymásról és szolgáljuk egymást, akkor eltölt majd minket Krisztus tiszta szeretete és az a sugalmazás, mely megmutatja, mikor és kit szolgáljunk.

Azt a felhívást intézem hozzátok, melyet egyszer a Segítőegylet egy korábbi általános elnöke mondott: „Arra kérek benneteket, hogy ne csak intenzívebben, hanem *jobban* is szeressétek egymást.”⁷ Vegyük észre, mennyire szükségünk van egymásra, és szeressük egymást jobban! Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Barbara B. Smith, “The Bonds of Sisterhood,” *Ensign*, Mar. 1983, 20–23.
2. Tan és a szövetségek 38:27.
3. Patricia T. Holland, “‘One Thing Needful’: Becoming Women of Greater Faith in Christ,” *Ensign*, Oct. 1987, 29.
4. Lásd Lukács 1:7.
5. Nőtestvérként Sionban. *Himnuszok*, 201. sz.
6. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ed. Virginia H. Pearce (1999), 254–55.
7. Bonnie D. Parkin: A jószívűség, azaz a jobb rész választása. *Liahóna*, 2003. nov. 106.

Linda K. Burton
a Segítőegylet általános elnöke

Segítő kezeket és szíveket keresünk a munka meggyorsításához!

Felajánlhatjuk segítő kezünket és a szívünket Mennyei Atyánk csodálatos munkájának meggyorsításához.

Drága nőtestvéreim! Nagyon szeretünk benneteket! Miközben néztük ezt a gyönyörű filmet, láttátok-e a saját kezeteiket kinyúlni valaki felé, hogy segítsenek neki a szövetség ösvényén haladni? Egy elemis kislány jutott eszembe, Brynn, akinek csupán egy keze van, de még ezzel az egy kezével is segítségére van és áldást hoz a családjára és a barátaira – az utolsó napi szentekre és a más vallásúakra egyaránt. Hát nem gyönyörű? Akárcsak ti! Nőtestvérek, felajánlhatjuk segítő kezünket és a szívünket Mennyei Atyánk csodálatos munkájának meggyorsításához!

Ahogy hithű nővéreink a szentírásokban – mint például Éva, Sára, Mária és sokan mások – tudták, hogy kik ők és mi a céljuk, Brynn is tudja, hogy ő Isten leánya.¹ Isten szeretett leányaiként mi is tudhatunk isteni örökségünkről, és a nélkülözhetetlen munkáról, melynek elvégzését ránk bízta.

A Szabadító azt tanította: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti [a tant]...”² Mit kell tudnunk és tennünk ahhoz, hogy egy napon Vele éljünk majd?³ Megtudhatjuk a

gazdag ifjú történetéből, aki megkérdezte Jézust, mit kell tennie, hogy örök életet nyerjen.

Jézus így felelt: „Ha... be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.”

A fiatal ember megkérdezte, mely parancsolatokat kell betartania. Jézus többre is emlékeztette őt a tízparancsolatból, melyekkel mi is mind tisztában vagyunk.

Az ifjú így válaszolt: „Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem?”

Jézus azt mondta: „Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jér és kövess engem.”⁴

Jézus arra hívta őt, hogy vegye ki részét az Ő munkájából, vagyis a tanítványok munkájából. Nekünk is ugyanez a dolgunk. Félre kell tennünk e világ dolgait, ragaszkodnunk kell a szövetségeinkhez,⁵ valamint Krisztushoz kell jönnünk, és követnünk kell Őt. Ezt teszi egy tanítvány!

Nos, nőtestvéreim, ne ostorozzuk magunkat azért, mert a Szabadító tökéletességre buzdította a gazdag ifjút. E feljegyzésben a *tökéletes* szó a görög „teljes” szóból lett fordítva. Miközben igyekszünk mindent megtenni, hogy előbbre jussunk a szövetség ösvényén, egyre teljesebbé és tökéletesebbé válunk ebben az életben.

Akárcsak a gazdag ifjú Jézus idejében, néha mi is kísértést érzünk, hogy feladjuk és visszaforduljunk, talán mert azt hisszük, hogy egyedül képtelenek vagyunk rá. És ez így is van! Segítség nélkül nem tudjuk megtenni azt a sok nehéz dolgot, melyre megkértek. A segítség Jézus Krisztus engesztelése, a Szentlélek útmutatása és mások segítő keze által érkezik.

Egy hithű egyedülálló nőtestvér nemrégiben bizonyosságát tette arról,

hogy az engesztelésből merített erőt ahhoz, hogy segítő kezeivel és egészséges szívével fel tudjon nevelni négy kisgyermeket, akiket a rákban elhunyt nővére hagyott maga után. Ez emlékeztetett valamire, amit Neal A. Maxwell elder mondott: „Minden könnyű dolog, melyet az egyháznak el kellett végeznie, el lett végezve. Mostantól jön az izgalmas része, és a tanítványságot érdekes módokon teszik majd próbára.”⁶ Ebben az adományozási korszakban amiatt küldtek a földre benneteket, akik vagytok és amire felkészítettek titeket! Tekintet nélkül arra, mit próbál majd Sátán ránk erőltetni, hogy kinek gondoljuk magunkat, valódi mivoltunkat tekintve Jézus Krisztus tanítványai vagyunk!

Mormon egy olyan korban élő, hú tanítvány volt, amikor „minden szív megkeményedett, ...és még sohasem volt ilyen nagy gonoszság Lehi gyermekei között”⁷. Mormon mégis bátran kijelentette: „Íme, én Jézus Krisztusnak, Isten Fiának a tanítványa vagyok.”⁸

Hát nem szeretnivaló Mormon? Tudta, hogy ki ő, mi a küldetése, és nem rettent meg az őt körülvevő gonosztól. Sőt, ajándéknak nevezte az elhívását.⁹

Gondoljatok csak bele, micsoda áldás, mikor elhívják, hogy ajándékozzuk meg Urunkat a mindennapi tanítványságunkkal, szóban és tettekből hirdetve, hogy „íme, én Jézus Krisztusnak... a tanítványa vagyok!”

Szeretem Boyd K. Packer elnök történetét arról a drága nőtestvéréről, akit kigúnyoltak, amiért követte a próféta tanácsát, hogy raktározzon élelmiszert. Az, aki bírálta őt, azt mondta, hogy az ínséges időkben a vezetői majd úgyis felkérjük, hogy ossza meg másokkal az élelmiszer-tartalékait. Hú tanítványként egyszerű és határozott válasza így szólt: „Legalább majd tudok miből adni.”¹⁰

Arizona, Gilbert

Szeretem az egyház nőtestvéreit, fiatalokat és idősebbeket egyaránt. Láttam az erőtöket. Láttam a hiteteket. Van mit adnotok, és készek is vagytok odaadni. Mindezt csinnadratta és nézőközönség nélkül, az általatok tisztelt Istenre, nem pedig magatokra vonva a figyelmet, és nem gondolva arra, hogy mi hasznotok lesz ebből.¹¹ Ezt teszi egy tanítvány!

Nemrégiben találkoztam egy fiatal nővel a Fülöp-szigeteken, akinek a családja kevésbé tevékenyvé vált az egyházban, amikor ő még csak 7 éves volt, így hétről hétre egyedül kellett megtennie az egyházi épületig vezető veszélyes utat. Elmondta,

hogy 14 évesen eldöntötte, hű marad a szövetségeihez, hogy érdemesen nevelhesse majd jövőbeli családját egy olyan otthonban, melyben „[ott] van a papság szent ereje”¹². A legjobb módja annak, hogy megerősítsünk egy otthont – akár jelenlegit, akár leendő – , ha betartjuk a szövetségeket, az ígéretek, melyeket egymással és Istennel kötöttünk.

Ezt teszi egy tanítvány!

Egy hithű japán nőtestvér és férje a missziókba látogatott Koreában. Az asszony nem beszélt koreaiul, angolul is csak keveset, de egészséges szívvel ajánlotta fel különleges adományait és segítő kezeit az Úr munkájához. Ezt teszi egy tanítvány! Megtanította a misszionáriusainkat egy egyszerű origamit hajtogatni: egy nyitható-csukható száját. Ekkor felhasználva azt a néhány angol szót, melyet ismert, megtanította a misszionáriusoknak, hogy „nyissák ki a szájukat” az evangélium megosztásához. Feledhetetlen lecke volt ez számukra. És számomra is.

Képzeljétek csak el egy percre, hogy ti és én, az Ő egyházának további több millió testvérével bátran előre haladunk, hogy megtegyük, amit a tanítványok szoktak: úgy szolgálni és szeretni másokat, mint a Szabadító. Mit jelent számotokra Jézus Krisztus tanítványának lenni?

Jézus Krisztus több ezer olyan önzetlen tanítványa öltötte már magára a Mormon Segítő Kezek mellényeket és pólókat, akik megragadták a fizikai

Az evangéliumot életünk példájával tanítjuk.

Arról tanúskodik minden tettünk és szavunk:

Hogy Krisztusban hiszünk, és Őt szolgáljuk.¹⁴

Igaz tanítványokként felajánlhatjuk készséges szívünket és segítő kezeinket az Ő munkájának meggyorsítására. Az sem számít, ha csak egy kezünk van, mint Brynnek. Nem számít, ha nem vagyunk még tökéletesek és teljesek. Elkötelezett tanítványok vagyunk, akik kinyújtják kezüket, hogy segítsék egymást az úton. Nőtestvériségünk nemzedékeken ível át, visszanyúlva az előttünk járt hithű nőtestvérekig. Nőtestvéreként – és egységben a visszaállított papsági kulcsokkal rendelkező élő profétákkal, látnokokkal és kinyilatkoztatókkal –, egy emberként, készséges szívvel és kézzel haladhatunk előre tanítványokként és szolgálókként, hogy meggyorsítsuk a szabadítás munkáját. Ha így teszünk, olyanná válunk, mint a Szabadító. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd "Brynn," lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn.
2. János 7:17.
3. Lásd Isten gyermeke vagyok. *Gyermekek énekeskönyve*, 2–3.
4. Lásd Máté 19:16–22.
5. Lásd Tan és a szövetségek 25:10, 13.
6. Neal A. Maxwell, "The Old Testament: Relevance within Antiquity" (address to Church Educational System religious educators, Aug. 16, 1979), 4; si.lds.org.
7. Mormon 4:11–12.
8. 3 Nefi 5:13.
9. Lásd Moróni 7:2.
10. In Boyd K. Packer, "The Circle of Sisters," *Ensign*, Nov. 1980, 111.
11. Lásd 2 Nefi 26:29–30.
12. A szeretet szól. *Gyermekek énekeskönyve*, 102.
13. Lásd M. Russell Ballard: A becsületesség asszonyai. *Liahóna*, 2002. dec. 39.
14. Világszerte összefogunk. *Liahóna*, 2003. okt. Cs12–13.

szolgáltatnyújtás lehetőségét. De más módokon is szolgálhatunk elkötelezett tanítványokként. Képzeldétek el velem, hogy milyen lelki hirdetőtáblákat készíthetnénk a szabadítás munkájának meggyorsításához:

- Segítséget keresünk: szülőket, akik világosságban és igazságban nevelik fel gyermekeiket
- Segítséget keresünk: gyermekeket, testvéreket, nagybácsikat és nagynéniket, unokatestvéreket, nagyszülőket, valamint igaz barátokat, akik segítő kezet nyújtanak a szövetség ösvényén való haladáshoz
- Segítséget keresünk: olyanokat, akik hallgatnak a Szentlélek sugalmazásaira, és a kapott benyomások szerint cselekszenek
- Segítséget keresünk: olyanokat, akik kis és egyszerű módokon mindennap az evangélium szerint élnek
- Segítséget keresünk: családtörténeti és templomi munkásokat, akik örökre összekötik a családokat
- Segítséget keresünk: misszionáriusokat és egyháztagokat, akik

terjesztik az örömhírt – Jézus Krisztus evangéliumát

- Segítséget keresünk: megmentőket, akik megtalálják a tévelygőket
- Segítséget keresünk: szövetségüket megtartó embereket, akik szilárdan kiállnak az igazságért és a jóért
- Segítséget keresünk: az Úr Jézus Krisztus igaz tanítványait

Évekkel ezelőtt M. Russell Ballard elder felhívást intézett az egyház nőtestvéreihez, mondván:

„[Mostantól egészen addig, míg] az Úr újra eljön, neki minden családban, minden egyházközösségben, minden közösségben, minden nemzetben szüksége van olyan nőkre, akik erényesen lépnek elő, és szavaikkal, valamint tetteikkel ezt mondják: »Itt vagyok, küldj engem!«

Kérdésem ez: »Lennél-e egyike ezeknek a nőknek?«¹³

Remélem, mindannyian egy haragzó igennel felelünk! Egy elemis ének szavaival zárom beszédemet:

Isten szövetséges lányaként sokat adhatunk;

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Leányok a szövetségben

Az ösvényt, amelyen a Mennyei Atyánkhoz visszavezető úton kell járnunk, az Istennel kötött szent szövetségek jelölik ki.

Ma este lelki hatalommal tanítottak minket. Imádkozom azért, hogy az e nagyszerű női vezetők által mondott szavak ugyanúgy megmaradjanak a szívetekben, mint az enyémben.

Történelmi jelentőségű gyűlés ez a mai. Minden nyolc éves és idősebb nőtestvér meghívást kapott, hogy csatlakozzon hozzánk ma este. Sokan imádkoztunk, hogy velünk legyen a Szentlélek. Ez az áldás meg is adatott, miközben hallgattuk e nőtestvérek beszédeit és a felemelő zenét. Imádkozom azért, hogy a Lélek továbbra is velünk maradjon, amikor az eddig elhangzottak mellett én is megosztom veletek a biztatás és a bizonyág szavait, és különösen, amikor tanúskodom, hogy amit hallottunk, az pontosan az, amit az Úr szeretett volna, hogy halljunk.

Ma este arról az ösvényről fogok beszélni, amelyről már oly gyönyörűen beszéltek előttem, és amelyen a Mennyei Atyánkhoz visszavezető úton kell járnunk. Ezt az ösvényt az Istennel kötött szent szövetségek jelölik ki. Beszélni fogok nektek e szövetségek megkötésének és megtartásának öröméről, és arról, hogy segítsünk

másoknak is megtartani azokat.

Néhányan nemrégiben keresztelkedtetek meg, és kézrátétel által megkaptátok a Szentlélek ajándékát. Számotokra még nagyon friss ez az élmény. Néhányotok pedig sok éve keresztelkedtetek, így számotokra talán már nem annyira tisztán felidézhető a szövetségkötés élményének emléke, ám ezek az érzések valamelyest visszatérnek minden alkalommal, amikor az úrvacsorai imákat meghalljátok.

Nincs közöttünk két olyan ember,

akinek ugyanazok lennének az emlékei arról a napról, amikor megkötötte a keresztelés szent szövetségét, és részesült a Szentlélek ajándékában. De mindannyian éreztük Isten helyeslését. És éreztük a vágyat is, hogy megbocsássunk és megbocsáttassunk, illetve fokozott eltökéltség élt bennünk az iránt, hogy azt tegyük, ami helyes.

Azt, hogy ezek az érzések milyen mértékben épültek be szívetekbe, nagy mértékben az határozta meg, hogy miként készítették fel titeket szeretetteljes emberek. Remélem, hogy azoknak közöttetek, akik nemrég léptetek be a királyságba, abban az áldásban lehet részetek, hogy az édesanyátok közelében ülhetek. Ha ez így van, akkor most küldhetek neki egy mosolyt köszönetképpen! Ma is tisztán emlékszem, milyen örömet és hálát éreztem, miközben édesanyám mögött ültem az autóban, amint hazafelé tartottunk a keresztelésemről a Pennsylvania állambeli Philadelphiában.

Édesanyám volt az, aki gondosan felkészített arra, hogy megkösse ezt a szövetséget és minden további, amely majd ezt követi. Hithűen eleget tett az Úrtól kapott e megbízatásnak:

Kanada, Alberta, Raymond

New York, Palmyra

„Továbbá, amennyiben Sionban, vagy annak bármely megszervezett cövekében lévő szülőknek gyermekei vannak, és nem tanítják meg nekik a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztteljesítés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának tanát nyolc éves korukban, a bűn szálljon a szülők fejére.

Mert ez törvény lesz Sion lakóinak, vagyis bármely megszervezett cövekében.

És gyermekeik keresztteljesítsenek meg bűneik bocsánatára, amikor nyolc évesek, és részesüljenek a [Szentlélekben].”¹

Édesanyám megtette a saját részét. Felkészítette a gyermekeit olyan szavakkal, mint például Almáé, ahogyan azok a Mormon könyvében olvashatók:

„És lőn, hogy így szólt hozzájuk: Íme, itt van Mormon vize (mert így hívták), és most, mivel szeretnétek Isten nyájába jönni és az ő népének neveztetni, és hajlandóak vagytok egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek;

Igen, és hajlandóak vagytok gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak vagytok, méghozzá egészen halálotokig, hogy Isten megválthasson benneteket, és az első

feltámadás részesei közé számláljanak, hogy örök életek lehessen –

Most azt mondom nektek, hogy ha ez szívetek vágya, akkor mit tudtok felhozni az ellen, hogy az Úr nevében megkeresztelkedjétek, annak bizonyítékául őelőtte, hogy szövetségre léptetek vele, hogy szolgálni fogjátok és betartjátok parancsolatait, hogy még bőségesebben kitölthesse rátok Lelkét?

És most, amikor a nép ezen szavakat meghallotta, örömben összecsapták kezeiket, és így kiáltottak fel: Ez a mi szívünk vágya!”²

Ti talán nem tapsoltatok örömtökből, amikor először hallottátok a keresztteljesítés szövetségére szólító meghívást, de minden bizonnyal éreztétek a Szabadító szeretetét, és azt, hogy egyre inkább vágytok gondoskodni másokról Őérette. Azért mondhatom, hogy „minden bizonnyal”, mert ezek az érzések ott lakoznak mélyen Mennyei Atya minden leányának a szívében. Részt képezik a Tőle kapott isteni örökségeteknek.

Ő oktatott benneteket, mielőtt beléptetek ebbe az életbe. Segített megértenetek és elfogadnotok, hogy lesznek majd megpróbáltatásaitok, próbatételeitek és lehetőségeitek, melyek tökéletesen pont nektek lettek megválasztva. Tudomást szereztetek arról, hogy Atyánknak van egy boldogságterve, amely majd biztonsággal átvezet benneteket ezeken a

megpróbáltatásokon, és ti is segíthettek átvezetni másokat az ő megpróbáltatásaikon. Ezt a tervet az Istennel kötött szövetségek jelölik ki.

Mi döntjük el, hogy megkötjük és megtartjuk-e ezeket a szövetségeket. Isten leányai közül csupán keveseknek adatik meg a lehetőség, hogy akárcsak tudomást szerezzenek ezekről a szövetségekről. Ti e néhány kitéüntetett nő közé tartoztok. Ti, drága nőtestvérek, mindannyian leányok vagytok a szövetségben.

Születésetek előtt Mennyei Atyátok tanított benneteket arról, hogy milyen tapasztalatokban lesz részetek, amikor eljöttök Tőle a földre. Megtanította nektek, hogy a Hozzá visszavezető út nem lesz könnyű. Tudta, hogy túl nehéz lenne segítség nélkül megtennetek az utat.

Nem csupán azzal lettetek megáldva, hogy rátaláljatok e szövetségek megkötésének útjára ebben az életben, hanem azzal is, hogy olyan emberek vesznek körül titeket, akik segíteni fognak – akik hozzátok hasonlóan szintén Mennyei Atyánk szövetséges leányai.

Mindannyian éreztétek annak áldását, hogy ma este Isten lányainak társaságában vagytok, akik szintén szövetség alatt állnak, hogy segítsenek és utat mutassanak nektek, ahogyan arra ígéretet tettek. Láttam, amit ti is láttatok, hogy szövetséges nőtestvérek eleget tesznek a vigaszadás és segítségnyújtás kötelességének – még hozzá mosolyogva.

Emlékszem Ruby Haight nőtestvér mosolyára. Haight nőtestvér David B. Haight eldernek, a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjának felesége volt. Haight elder fiatalon a kaliforniai Palo Alto Cövek elnökeként szolgált. Sokat imádkozott és aggódott a saját egyházközsége Udvarhölgy osztályába járó lányok miatt.

Így aztán Haight elnök azt a sugalmazást kapta, hogy kérje fel a püspököt, hívja el feleségét, Rubyt e fiatal lányok tanítására. Tudta, hogy Isten tanúja lesz számukra, aki felemeli, megvigasztalja és szereti majd az osztályába tartozó lányokat.

Haight nőtestvér legalább 30 évvel idősebb volt, mint a lányok, akiket tanított. Mégis még 40 esztendővel később is mindig, amikor találkozott a feleségemmel, aki az osztályába járó egyik lány volt, a kezét nyújtotta, mosolygott, és így szólt Kathyhez: „Ó! Az én Udvarhölgyem!” Mosolya mögött azonban többet is láttam. Mély szeretetét éreztem megnyilvánulni egy nőtestvér iránt, akivel még mindig úgy törődött, mintha csak a saját lánya lenne. Mosolya és meleg üdvözlése abból fakadt, hogy látta: nőtestvére, Isten egyik lánya, még mindig a haza vezető szövetséges ösvényen jár.

Mennyei Atyánk rátok is így mosolyog, amikor látja, hogy segítséget nyújtotok egyik lányának előre haladni a szövetséges ösvényen az örök élet felé. Boldog minden alkalommal, amikor megpróbáltok helyesen dönteni. Ő nem csupán azt látja, hogy mik vagytok, hanem azt is, hogy mivé válhattok.

Lehet, hogy van vagy volt egy olyan földi szülőtök, aki úgy gondolta, jobbak lehettek, mint gondolnátok. Nekem ilyen volt az édesanyám.

Fiatalon nem tudtam még, hogy Mennyei Atyám, aki a ti Mennyei Atyátok is, nagyobb lehetőségeket lát a gyermekeiben, mint mi magunk, vagy akár a földi édesanyánk. És amikor felfelé haladunk azon az ösvényen a lehetőségeink kiteljesedése felé, az boldogsággal tölti el Őt, mi pedig érezni fogjuk helyeslését.

Atyánk látja ezt a dicsőséges lehetőséget minden lányában, bárhol legyenek is. Ez bizony hatalmas

felelősséget helyez mindannyiótokra. Elvárja tőletek, hogy minden emberrel, akivel csak találkoztok, Isten gyermekeként bánjatok. Ezért parancsolja meg nekünk, hogy úgy szeressük felebarátainkat, mint önmagunkat, és bocsássunk meg nekik. Az Ő leányaiként, a mások iránti kedveségetek és megbocsátásotok Istentől kapott mennyei örökségetek részeként van meg bennetek. Mindenki, akivel találkoztok, az Ő szeretett lélekgyermeke.

Amikor átérzitek ezt a nagyszerű nőtestvériséget, mindaz, amiről úgy véljük, hogy közénk áll, leomlik. Például a fiatalabb és az idősebb nőtestvérek azzal az elvárással osztják meg egymással az érzéseiket, hogy megértésre és elfogadásra lelnek. Isten leányaiként sokkal több hasonlóság van bennetek, mint különbözőség.

Ezt szem előtt tartva a fiatal nőknek várakozással kell tekinteniük a Segítőegyletbe lépés elé, arra kapott lehetőségként, hogy kibővíthetik azon nőtestvéreik körét, akiket megismerhetnek, csodálhatnak és szerethetnek.

A családokban és az Elemiben szintén növekszik a képességünk annak

meglátására, hogy kik lehetünk. Ez történik a családi esteken és az Elemi programjain. A kisgyermek nagy és csodálatos dolgok megfogalmazására kapnak sugalmazást, csakúgy, mint amikor a Szabadító megoldotta a nyelvüket, amikor feltámadása után a gyermekeket tanította.³

Miközben Sátán egyre fiatalabb korban intéz támadást a nőtestvérek ellen, az Úr a lelkeség egyre magasabb szintjeire emeli őket. Például vannak fiatal nők, akik az édesanyjuknak tanítják a FamilySearch használatát, hogy megtalálják és megmentsek az őseiket. Ismerek néhány fiatal nőtestvért, akik úgy döntenek, hogy korán reggel a templomba mennek helyettesítő keresztelkedéseket végezni, mindenféle noszogató nélkül, egyedül Illés lelkét követve.

A missziókban szerte a világon vannak nővérek, akiket vezetői elhívásokba hívnak el. Az Úr azzal teremtette meg a szolgálatuk szükségességét, hogy egyre nagyobb számban érintette meg a nőtestvérek szívét, hogy szolgálatba induljanak. Nem kevés misszióelnök tanúja annak, hogy a misszionárius nővérek

minden eddiginél hatékonyabbak térítőkként és különösen gondoskodó vezetőkként.

Akár szolgáltok teljes idejű misszionáriusként, akár nem, szert tehetek ugyanarra a képességre, hogy gazdagítsatok házasságokat és nemes lelkű gyermekeket neveljetek azáltal, hogy követitek az előttek járt nagyszerű nők példáját.

Gondoljatok csak Évára, minden élők anyjára. Russell M. Nelson elder ezt mondta Éváról: „Mi és az egész emberiség örökre áldottak vagyunk Éva páratlan bátorsága és bölcsessége miatt. Azzal, hogy először ő vett a gyümölcsből, azt tette, amit tenni kellett. Ádám pedig elég bölcs volt ahhoz, hogy hasonlóképpen cselekedjen.”⁴

Éva minden lányában megvan a lehetőség, hogy elhozza családjának ugyanazt az áldást, amelyet Éva hozott az ő családjának. Éva olyan fontos volt a családok megalkotásában, hogy teremtése kapcsán ezt a beszámolót olvashatjuk: „És az Istenek azt mondták: Alkossunk segítőtársat

az embernek, mert nem jó az, hogy az ember egyedül legyen, formálunk tehát neki segítőtársat.”⁵

Nem tudjuk pontosan, hogy mi mindenben nyújtott segítséget Éva Ádámnak és a családjuknak. Egy nagyszerű ajándékról azonban tudunk, amelyet megadott, és amelyet ti is egytől egyig megadhattok: segített a családjának meglátni a hazavezető ösvényt, amikor nehéznek tűnt az előttük álló út. „És Éva, az ő felesége, hallotta mindezen dolgokat, és örült, mondván: Ha nem lett volna vétünk, soha nem lett volna magunk, és soha nem ismertük volna a jót és a gonoszt, valamint megváltásunk örömét, és az örök életet, amelyet Isten ad mind az engedelmeseknek.”⁶

Előttek áll követendő példája.

Éva kinyilatkoztatás által felismerte az Istenhez hazavezető utat. Tudta, hogy Jézus Krisztus engesztelése lehetővé tette az örök életet a családokban. Biztos volt benne, ahogyan ti is azok lehettek, hogy ha betartja a Mennyei Atyjával kötött szövetségeit, akkor a

Megváltó és a Szentlélek átsegíti majd őt és a családját bármilyen szomorúságon és csalódáson, ami csak éri őket. Tudta, hogy bízhat Bennük.

„Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.

Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.”⁷

Tudom, hogy Éva is szembesült szomorúsággal és csalódással, de azt is tudom, hogy örömet lelt abban a tudatban, hogy ő és családja visszatérhet Istenhez, és Vele élhet. Tudom, hogy sokan, akik ma itt vagytok, bánattal és csalódással szembesültek. Áldásomat hagyom veletek, hogy Évához hasonlóan ti is érezhessétek ugyanazt az örömet a hazafelé vezető utatok során.

Erős bizonyosságom van arról, hogy az Atyaisten szeretettel őrködik felettetek. Mindannyiótokat szeret. Leányai vagytok a szövetségben. És mivel szeret titeket, meg fogja adni nektek az ahhoz szükséges segítséget, hogy magatokat és másokat is előre vigyete az Őhöz vezető úton.

Tudom, hogy a Szabadító megfizette az árat minden bűnünkért, és hogy a Szentlélek bizonyosságot tesz az igazságról. Éreztétek ezt a vigaszt ezen a gyűlésen. Bizonyosságom van arról, hogy mindazon kulcsok, amelyek megpecsételik a szent szövetségeket, vissza lettek állítva. Élő prófétánk, Thomas S. Monson elnök birtokolja és gyakorolja ezeket ma. A vigasz és remény e szavait hagyom ma veletek, Isten hőn szeretett szövetséges leányaival, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 68:25–27.
2. Móziás 18:8–11.
3. Lásd 3 Nefi 26:14.
4. Russell M. Nelson, “Constancy amid Change,” *Ensign*, Nov. 1993, 34.
5. Ábrahám 5:14.
6. Mózes 5:11.
7. Példabeszédek 3:5–6.

Konferenciai történetek tárgymutatója

Ez a lista az általános konferencián elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozásodhoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek első oldalára utalnak.

BESZÉLŐ	TÖRTÉNET
Neil L. Andersen	Egy babérkoszorúlánny kiáll a hagyományos házasság mellett annak ellenére, hogy kigúnyolják és csúfolják 18
M. Russell Ballard	M. Russell Ballard „utóköveti” Barbara Bowen esetét, akivel egy főiskolai táncmulatságon találkozik, elkezd vele randevúzni, majd végül feleségül veszi 78 Egy nyolcéves fiú meghívja a barátját és a barátja családját egy egyházközségi nyílt napra Buenos Airesben 78
David A. Bednar	Egy kisteherautó kiszabadul a hó fogságából, miután megpakolják nehéz tűzifával 87
Linda K. Burton	Egy fiatal nő a Fülöp-szigeteken hű marad a szövetségéhez 122 Egy japán nőtestvér Koreába látogatva a misszionáriusokat tanítja 122
Quentin L. Cook	Vilate Kimball a halottakért való keresztkelés „dicsőséges tanáról” ír férjének, ahogyan az Joseph Smith által kinyilatkoztatott 44
Henry B. Eyring	Heinrich Eyring kivándorol Amerikába, csatlakozik az egyházhoz, három hitű missziót szolgál, és a remény örökségét hagyja hátra családjának 22 Henry B. Eyringot gyermekkori hősei formálják: az édesapja, az ároni papsági vezetője, egy amerikai tengerészgyalogos és Joe DiMaggio baseballjátékos 92 Negyven évvel azután, hogy elhívta Kathy Johnson (Henry B. Eyring akkor még jövődöbéli felesége) tanárának, Ruby Haight még mindig szeretetet és törődést mutat irányában 125
Donald L. Hallstrom	Mozgáskorlátozottsága ellenére egy hitű fiatal férfi Indiában missziót szolgál, és felkészül, hogy összepecsételje a családjával a Kínai Hongkong templomban 53
Jeffrey R. Holland	Két misszionárius nővér szó nélkül elcsúsz, amikor egy férfi káromkodik és ételt dobál rájuk, és megpróbálja megütni az egyiküket 6
Thomas S. Monson	Egy 18 éves tengerész esténként imádkozik a csapattársai gúnyolódása ellenére 66 Egy fiatal férfi biznyságot tesz az úrvacsorai gyűlésen, ám később aznap dohányozni látják 66 Két nő életre szóló barátságot köt, miután egyikük segít a másiknak varrónői feladatainak megtanulásában egy ruhagyárban 91 Egy repülőgép utasai nem panaszkodnak, amikor a repülőnek irányt kell változtatnia, hogy felvegyen egy sérült fiút és a kórházba szállítsa 91 Egy asszony megbánja, hogy nem engedte a szomszédjának, hogy átjárjon a földjén, hogy rövidebb úton jusson el a sajátjához 91
Russell M. Nelson	Russell M. Nelson lánya, Emily, bátorságról és hitről tesz tanúságot, miközben rákban haldoklik 29
Bonnie L. Oscarson	Egy fiatal lány megtanulja a mások szolgálatából fakadó örömet, amikor ő és édesanyja egy sclerosis multiplexben szenvedő asszonyt ápolnak 119 Egy 81 éves nőtestvért elhívják, hogy ossza meg bölcsességét, tapasztalatát és példáját egyházközsége Udvarhelyi osztályának tanácsadójaként 119
Boyd K. Packer	Boyd K. Packer lelki kinyilatkoztatásban részesül az evangélium igazságáról, miközben egy bunkerben imádkozik a második világháborúban 94
Ronald A. Rasband	Egy ötödikes lány tornadóba kerül és angyalok vigyáznak rá 9
Linda S. Reeves	Linda S. Reeves megtanítja lányának, hogyan nyerhet megnyugvást a Szabadító engesztelése által, miután lánya felkavaró képeket lát a televízióban 15
Randall L. Ridd	Egy fiatal férfi úgy dönt, hogy házasság helyett missziót szolgál, miután bepillantást nyer abba, hogy ki volt a halandóság előtti világban 56
Richard G. Scott	Richard G. Scott nagymamájának és jövődöbéli feleségének szeretete és példája segítenek neki a lelki fejlődésében 32
Jean A. Stevens	Jean A. Stevens azt a sugalmazást kapja, hogy ajánlja fel egy fiatal férfinak, aki az iskolából hazamenet lekeste a buszát, hogy hazaviszi 81 A Gatrell család tagjai kitartanak az evangélium mellett, miután Gatrell testvérnél agresszív rákos betegséget diagnosztizálnak 81
Gary E. Stevenson	Éveken át tartó gyakorlás és készülés után egy UNSZ-olimpikon, Noelle Pikus-Pace, ezüstérmes nyer szkeletonban 84 Egy UNSZ-olimpikon, Torah Bright, krisztusi szeretetet mutat azáltal, hogy megöleli egy izguló ellenfelét a félcsőversenyen 84
Michael John U. Teh	Egy 73 éves filippínó asszony hű marad az evangéliumhoz, miután egy földrengés és egy tájfun a családjá életét követeli 106
William R. Walker	Robert és Maria Harris csatlakoznak az egyházhoz és hűek maradnak az evangéliumhoz nehézségeik és különválásuk ellenére 97
Claudio D. Zivic	Claudio D. Zivic rossz utat választ, amikor egy másik túrázót követ 39
W. Craig Zwick	W. Craig Zwick és a felesége szeretetet mutatnak egymás iránt, miután az asszony kiugrik a teherautójuk füstölő utasteréből az újszülött kisfiukkal 41

Életünk részévé tenni a konferenciát

Az itt található tevékenységek és kérdések felhasználásával elindíthatsz egy családi beszélgetést, vagy segítségükkel te magad is elgondolkozhatsz.

Gyermekeknek

- Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben, arról tanított, hogy választhatjuk, hogy hálások leszünk, akármilyen nehézségek is legyenek az életünkben (70. oldal). Ha hálások vagyunk, az segít boldogabbnak és kedvesebbnek lennünk, illetve hinnünk és bízunk Istenben. Milyen érzés, amikor hálás vagy? Mit tehetsz azért, hogy mindennap hálát érezz?
- Bonnie L. Oscarson, a Fiatal Nők általános elnöke, mesélt egy fiatal lányról, Sarahról, aki elkísérte az

édesanyját, hogy segítsen Brendának, egy sclerosis multiplexben szenvedő asszonynak. Sarah megfésülte Brenda haját, bekente a kezét krémmel, megmasszírozta az ujjait és a karját, és segített neki nyújtózni (119. oldal). Gondolkozd el, hogy te milyen szolgálatokat tudnál nyújtani. Ilyen fiatalon is nagyon sok mindent tehetsz.

- L. Tom Perry elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, arról tanított, hogy a hajtó gyeplőt és zablát használ, hogy gyengéden irányítsa és vezesse a fogatát. A hajtó ismeri legjobban az utat, a lovak pedig követik a hajtó irányítását. Ugyanígy az Úr is tudja, mi a legjobb a számunkra, és boldogak lehetünk, ha követjük Őt. A gyeplő és a zabla olyanok, mint a Szentlélektől érkező sugalmazások. Milyen alkalmakkor érezted már, hogy a Szentlélek irányít téged? Milyen érzés volt?
- Jean A. Stevens, első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében, mesélt egy kislányról, aki lekéste az utolsó buszt, és gyalog kellett hazamennie (81. oldal). Még sok kilométer állt előtte, amikor félelem töltötte el, ezért letérdelt imádkozni. Pár perccel később Stevens nőtestvér azt a sugalmazást kapta

a Lélektől, hogy álljon meg és segítsen a fiúnak. Emlékszel olyan alkalmakra, amikor Mennyei Atyánk megválaszolta az imáidat? Hogyan segítettél már megválaszolni valaki másnak az imáját?

Fiataloknak

- Thomas S. Monson elnök arról tanított, hogy szükségünk van a „bátorságra, hogy nemet mondjunk, amikor kell, és igent mondjunk, amikor az a megfelelő válasz; bátorságra, hogy helyesen cselekedjünk azért, mert az a helyes”. Miközben a beszédét tanulmányozod (66. oldal), gondolkozd el az előtted álló kihívásokon. Milyen tervet készíthetsz, hogy kifejleszd ezt a fajta bátorságot?
- Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, emlékeztetett minket, hogy ha szeretjük a Szabadítót, betartjuk a parancsolatait, és úgy szeretünk másokat, ahogyan Ő tette (6. oldal). És miközben ezt tesszük, arra is készen kell állnunk, hogy „udvariasan és szeretettel” megvédjük a hitelveinket. Ismersz valakit, aki nem ért egyet valamelyik hitelveiddel? Hogyan tudsz tiszteltudó lenni, miközben e hitelvekről beszéltek és megvéded azokat?
- Számos beszélő szólt közvetlenül az ifjúsághoz. Például Neil L. Andersen elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, több javaslatot is adott a fiataloknak arra, hogy miként győzhetnek le a „lelki forgószeleket”. Az egyik tanácsa az volt, hogy lelj békeségre a templomban (18. oldal). Miközben ezt és a további általános konferenciai beszédeket olvasod, fontold meg, hogy leírod, szerinted hogyan tudsz erős maradni.
- Korunk egyik legnagyobb gonoszsága a pornográfia. Linda S. Reeves, második tanácsos a Segítőegylet

Általános Elnökségében, elmondta, hogy a legjobb szűrő az ilyen gonoszság ellen a Jézus Krisztus evangéliumáról való mély és tartós bizonyosság (15. oldal). Mennyire biztosságot a te személyes szűrőd? Mit tehetsz azért, hogy megerősítsd?

Felnőtteknek

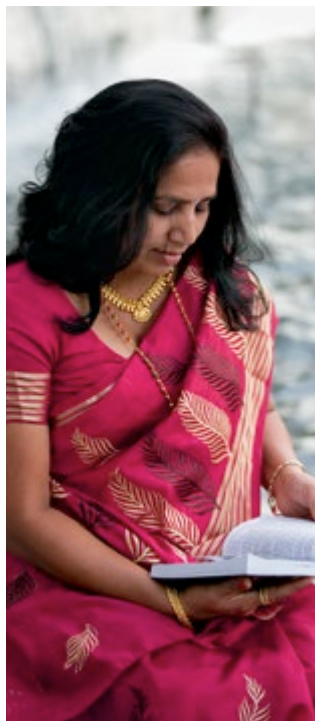
- Thomas S. Monson elnök azt tanította, hogy amint megértjük az engesztelés „egyedülálló ajándékát”, szeretettel telünk meg Mennyei Atyánk, a Szabadítónk és Isten minden gyermeke iránt (91. oldal). E tudás miként mélyítheti tanulmányaidat a Szabadító életéről és engeszteléséről a személyes és családi szentírás-tanulmányozások, illetve az egyházi órák alkalmával?
- Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben, elmondta, hogy boldogságát nagyrészt a dédnagyapjának köszönheti, aki csatlakozott az egyházhoz, hithűen szolgált, és mindvégig állhatatos maradt, a remény örökségét

hagyva családjára (22. oldal). Fontold meg, hogy készítesz egy listát a családtagjaidról, és leírod, mely szövetségekre és szertartásokra van szükségük a szövetség ösvényén való továbbhaladáshoz. Készíts tervet, hogy miként segíthetsz a családtagjaidnak elnyerniük a következő szövetségüket. Megvizsgálhatod, hogy saját szövetségeid miként játszhatnának jelentősebb

szerepet az életedben, hogy te is a remény örökségét tudd adni a családodnak.

- David A. Bednar elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, kijelentette, hogy a nehézségek oda vezethetnek minket, hogy „a Szent Messiás érdemeire, irgalmára és kegyelmére” támaszkodjunk, aki „segíteni fog könnyen elviselnünk a terheinket” (87. oldal). Miközben ezt és a 9., 18., 70., 81. és 106. oldalon kezdődő beszédeket olvasod, keresd ki, hogy a Szabadító és az Ő evangéliuma miként segíthetnek neked szembenézni az élet kihívásaival.
- Az ifjúsági tananyag májusban a prófétákra és a kinyilatkoztatásra koncentrál. A fiatalokkal való evangéliumi beszélgetéseid részeként – akár otthon, akár az egyházban – tanulmányozhatod a Hetvenek tagjai közül Lawrence E. Corbridge elder (103. oldal) és Marcos A. Aïdukaitis elder (108. oldal) beszédét, a következő kérdésekre keresve a választ: Joseph Smith becsmérői miért nem hagyták őt békén? Hogyan tudjuk felismerni az igazságot egy olyan világban, amely egyre jobban támadja az evangéliumi tanításokat? ■

A templomépítés fejleményei, új tisztségviselők támogatása az általános konferencián

Az elmúlt hat hónapban „az egyház munkája feltartóztatlanul haladt előre”, mondta Thomas S. Monson elnök az egyház 184. Éves Általános Konferenciáját megnyitó beszédében.

Felidézve az Arizonai Gilbert templom 2014. március 2-án történt felszentelését, várakozással szólva a Floridai Fort Lauderdale templom küszöbön álló felszenteléséről, és előre tekintve a világ sok más részén épülő templomok befejezésére és felszentelésére 2014-ben és 2015-ben, Monson elnök megjegyezte, hogy amikor majd az összes eddig bejelentett templom elkészül, az egyháznak 170 működő temploma lesz világszerte.

„Jelenleg minden erőnkkel azon vagyunk, hogy felépüljenek a már bejelentett templomok, ezért a közeljövőben nem jelentünk be

új templomokat – mondta Monson elnök –, de felmérjük, hogy hol van szükség továbbiakra, és igyekszünk megfelelő helyszíneket találni nekik. Bejelentésre tehát csak jövőbeli általános konferenciákon kerül sor. Templomépítő és templomba járó nép vagyunk.”

A konferencia során támogatták a Hetvenek Elnökségének egy új tagját, négy új általános felhatalmazottat, a Vasárnapi Iskola új általános elnökségét, továbbá 42 területi hetvenest.

Lynn G. Robbins eldert elhívták a Hetvenek Elnökségébe.

Jörg Klebingat eldert Kijevből, és Chi Hong (Sam) Wong eldert Hongkongból abban támogatták, hogy a Hetvenek Első Kvórumában szolgáljanak. Larry S. Kacher eldert a Utah állambeli Midwayből, valamint Hugo E. Martinez eldert a

Puerto Rico-i Arecibóból a Hetvenek Második Kvórumának tagjaként támogatták.

Tad R. Callister eldert – aki korábban a Hetvenek Elnökségében szolgált és a Hetvenek Második Kvórumának tagja volt – a Vasárnapi Iskola általános elnökeként, John S. Tannert és Devin G. Durrantot pedig az ő első és második tanácsosaként támogatták.

A támogatások és felmentések teljes felsorolása a 26–27. oldalon található. Robbins elder, az újonnan elhívott hetvenese, valamint a Vasárnapi Iskola általános elnökségének életrajzai a 141. oldalon kezdődnek.

Az általános konferencia előtt egy héttel a Konferencia-központban megtartásra került az első Általános Női Gyűlés – minden nő, fiatal nő és nyolcadik életévét betöltött lány részére. Ez a gyűlés a Segítőegylet és a Fiatal Nők korábbi általános gyűlései helyét veszi át. A női gyűlésen elhangzott összes üzenet megtalálható a 116–128. oldalon.

Szintén a konferenciát megelőzően került sor a Fiatal Nők általános testületének átszervezésére, melynek során először lettek elhíva Salt Lake Cityn kívüli területekről is nőtestvérek: Peruból, Dél-Afrikából, Japánból, Brazíliából, valamint a New York-i Brooklynból. Az életrajzok és a fényképek megtekinthetők az lds.org/callings/young-women oldalon.

„A Szabadító a minden férfi és nő iránti szeretet és jóakarát üzenetét hozta el e világra – mondta Monson elnök az általános konferencia zárásaként. – Mindig kövessük a példáját!” Biztosította az egyháztagokat és mindenkit, aki hallgatta a szavait, hogy „Mennyei Atyánk törődik velünk! Miközben hitünket és bizalmunkat Őbelé vetjük, meg fog áldani és vezérelni fog bennünket...” ■

MŰVÉSZETI VERSENYFELHÍVÁS

Az Egyháztörténeti Múzeum felhívja az utolsónapiszent művészeket, hogy hozzanak létre és küldjék be új műalkotásaikat a X. Nemzetközi Művészeti Versenyre. A múzeum arra buzdítja a művészeket, hogy tehetségük olyan művek létrehozásában nyilvánuljon meg, amelyek tükrözik a kiállítás mottóját: „Mesélj most Jézusról”. E megmérettetés során a műveknek kizárólag az újszövetségi történetekből kell táplálkozniuk.

A részletek és az internetes jelentkezés megtalálható az lds.org/artcomp oldalon, ahol a regisztrált művészek folyamatos tájékoztatást kapnak majd. A pályaművek beküldésére 2014. november 3. és 2015. február 27. között nyílik lehetőség. Bármilyen művészi eszközt, irányzatot és kulturális megközelítést örömmel fogadnak. A részvétel alsó korhatára 18 év. Az elbírálást követően a kiválasztott alkotások az Egyháztörténeti Múzeumban és az interneten is megtekinthetők lesznek 2015 októberétől.

A SEGÉDSZERVEZETI VEZETŐKÉPZÉS ANYAGA ELÉRHETŐ LESZ AZ LDS.ORG OLDALON

Hogy még inkább eleget tegyenek a növekvő egyház szükségleteinek, a Segítőegylet, az Elemi, a Fiatal Nők, a Fiatal Férfiak és a Vasárnapi Iskola általános elnökségei azt tervezik, hogy évente tartanak világméretű képzést az interneten keresztül. Ez a képzés várhatóan számos nyelven elérhető lesz az LDS.org oldalon minden év közepe táján.

A segédszervezeti vezetőképzési gyűlések – melyeket együtt tartottak az áprilisi általános konferenciával Salt Lake Cityben – nem folytatódnak. Az általános segédszervezeti elnökségek és bizottságaik konkrét megbízás alapján továbbra is fognak tartani személyes képzéseket a többcövekes gyűléseken.

Új film, új lehetőség: *Mi, mormonok*

Vajon ti is úgy érzitek néha, hogy jó lenne valami egyszerű módszerrel megmutatni másoknak, hogy az utolsó napok szentjei egyszerű, hétköznapi emberek, akik célt és irányt találnak, amikor életüket Jézus Krisztus köré összpontosítják? Pontosan ebben fog segíteni egy hamarosan elkészülő egyházi dokumentumfilm.

A *Mi, mormonok* egy könnyed kitekintéssel kezdődik arról, milyen elterjedt tévképzetek élnek másokban az egyháztaggokkal kapcsolatban. Ezután hat család mutatkozik be, akik mindannyian megosztják a személyes tapasztalataikat, és elmondják, hogy hogyan segíti életüket az evangélium. A hat család a következő:

A püspök. Jermaine Sullivan és a felesége, Kembe, a Georgia állambeli Atlantából, három kislány nevel, és azon dolgozik, hogy egységet teremtsen a sokszínű közösségükben.

Az edző. Ken Niumatalolo, a marylandi Annapolisból, az USA Haditengerészeti Akadémia amerikaifutball-csapatának vezetőedzője. Feleségével, Barbarával – gyermekeik és az edzőcsapat támogatása mellett – megszentelik a sabbatnapot.

A cukorkabombázó. Az arizonai Amadóban élő 93 éves, második világháborús veterán, Gail Halvorsen, és 90 éves felesége, Lorraine, a szolgálat értékére emlékeztetik a gyermekeket. Halvorsen testvér még mindig szokott repülni, és olyankor cukorkákat dob ki a gépéből, ahogyan azt a háború után, a berlini léghíd idején is tette.

A harcos. Carolina Marin, a Costa Rica-i San Joséban élő kick-boxoló, valamint az edzője – és egyben a férje –, Milton, a verseny iránti szenvedélyüket a házastársakként és ifjú gyermekeik

A szereplők részére szervezett nyílt napon Uchtdorf elnök és a felesége a Costa Ricából érkezett Carolin Marin társaságában látható

szüleiként rájuk háruló feladatokkal kell, hogy egyensúlyba hozzák.

Az emberbarát. Bishnu és Mangala Adhikari a nepáli Katmanduból tiszteletben tartják hazájuk hitét és örökségét. Adhikari testvér mérnök. Olyan utakat, iskolákat és vízellátási rendszereket épített, amelyek sok kis közösséget áldottak meg.

A misszionárius anyuka. Craig és Dawn Armstrong, valamint fiuk, Anthony, Salt Lake Cityben élnek. Arról mesélnek, hogy milyen volt Armstrong nőtestvérnek hajléktalan egyedülálló anyukaként találkozni a misszionáriusokkal. A misszionáriusok által megosztott evangélium segítette neki gyökeresen megváltoztatni az életét. Később hozzáment Craighez, a történet pedig ott fejeződik be, hogy Anthony teljes idejű misszióba indul Dél-Afrikába, hogy megossza az édesanyja életét oly rendkívüli módon megáldó evangéliumot.

A *Mi, mormonok* rendszeres vetítésére Salt Lake Cityben, a Joseph Smith Emlékpületben kerül majd sor. Egyéb helyszínek kiválasztása még folyamatban van. ■

Az egyházban Krisztus példáját követve kell tanítani

„Igyekszünk a Szabadító nyomdokai-
iban járni a tanítást illetően” – fo-
galmazott az általános konferencia
után a Vasárnapi Iskola új általános
elnöke, Tad R. Callister.

Hozzátette, hogy ennek alapján
olyan sugalmazott kérdéseket kell
feltenni, amelyek segítenek az embe-
reknek megtérni. A cél az, hogy „se-
gítséget kapjanak ahhoz, hogy értsék
és érezzék az evangélium Lelkét az
életükben”.

Elmondása szerint mély benyo-
mást tett rá a *Jöjj, kövess engem!*,
vagyis a fiataloknak szóló internetes
tananyag, amely tartalmazza az álta-
lános konferencia legújabb beszédeit,
valamint az egyház által készített
filmeket is. Az előadásokat felváltotta
az aktív részvétel, mondta Callister
testvér, majd hozzátette: „Határozott
elmozdulás történt a leckék egyszerü
letanításától afelé, hogy az osztályban

lévő tanulók szükségleteihez igazítsák
azokat.”

Elmondta még, hogy a *Jöjj, kövess
engem!* nem csupán a tudnivalók
átadásában segít, hanem a megtérés
elérésében is. „Úgy vélem, hogy a
fiatalok olyan nemzedékét neveljük
fel, akik a legjobb tanítók és a legjobb
szülők ezen a világon – fogalmazta
meg Callister testvér –, mert fiatalon
élik most át mindezt, és nem kell
megvárniuk, amíg felnőnek..., hogy
lássák, milyen eredményes is lehet
a tanítás és a megértés.”

Szavai szerint Jézus Krisztus a
Mester Tanító, és az egyházban foly-
tatott tanításunknak Krisztushoz kell
hoznia az embereket. Kiemelve annak
fontosságát, hogy a tanokat világosan
és tömören tanítsuk, Callister testvér
rámutatott, hogy „bármikor, amikor
a Szabadítót igrékszünk utánozni,
akkor jó talajon állunk”. ■

EGYRE BŐVÜL A MORMON CHANNEL HALLGATÓSÁGA

Nézők és hallgatók milliói
élvezik világszerte a Mormon
Channel adását, melyet a nap
24 órájában, a hét minden
napján sugároznak angolul
és spanyolul a Salt Lake City-i
Templom térről.

Az egyháznak ezt a hivata-
los csatornáját öt évvel ezelőtt
indították útjára. Sok utolsó
napi szent szívesen osztja meg
az ott közzétett tartalmat
más egyháztagokkal és a nem
egyháztagokkal is. A műsorok
reklámentesek. A csatornán
három beszélgetős-zenés adás-
folyam és a Mormon üzenetek
sorozat kisfilmjei található.

A Mormon Channel elér-
hető a mormonchannel.org
oldalon, továbbá a YouTube,
az iTunes, a Roku, a Tumblr,
a Facebook és a Twitter fel-
használói számára. Ingyenes
mobilalkalmazás is letölthető
iOS és Android rendszerekre.

Tanítások napjainkra

2014 májusától 2014 októberéig a melkisédeki papság és a Segítő-
egylet negyedik vasárnapi leckéire a 2014. évi áprilisi általános
konferenciai beszédekből kell felkészülni. 2014 októberében szabadon
választható, hogy a 2014. évi áprilisi vagy a 2014. évi októberi beszédekből
készülnek fel ezekre a leckékre. A cövek- és a kerületi elnökök választják ki,
mely beszédek kerüljenek felhasználásra a területükön, illetve ezzel a fela-
dattal megbízhatják a püspököket és a gyülekezeti elnököket is.

A negyedik vasárnapra eső tanításon résztvevőket arra biztatjuk, hogy
előre tanulmányozzák a kiválasztott beszédeket. A konferenciai beszédek
számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon. ■

A technika és a közösségi média révén még többekhez jut el az általános konferencia

Azon a több mint 100 000 emberen kívül, akik részt vettek a 184. Éves Általános Konferencia öt ülésén a utahi Salt Lake Cityben lévő Konferencia-központban, további milliók nézték vagy hallgatták a tévében, rádión, műholdon és az interneten 95 nyelven közvetített üléseket.

Bár a Salt Lake Cityben lévő Konferencia-központban 21 000 ülőhely van, a konferencia hallgatósága világméretű, mivel sok milliónyi egyháztag és mások is figyelemmel kísérik a közvetítéseket. Az egyház már több mint 50 éve tolmácsolja

különböző nyelvekre az elhangzottakat. Mára a technika lehetővé teszi, hogy a világ több mint 200 országában élőben legyen megtekinthető a közvetítés.

A helyi kápolnáknban vetített közvetítéseken kívül az egyház élőben sugározza a konferenciát az LDS.org, a BYUtv, a BYUtv International, a Mormon Channel, a Roku, a Facebook és a YouTube csatornáin. A 2013. októberi általános konferencia internetes nézettsége körülbelül 30%-kal növekedett az előző konferenciához képest.

Sokan követik a konferenciát a közösségi médián keresztül is. A öt

konferenciái ülés során elárasztják a Twittert az #ldsconf címkével ellátott üzenetek, és az általános konferencia ilyenkor a Twitter egyik legnépszerűbb témája. Példának okáért 2013 októberében 155 000 tweetet raktak ki az általános konferenciával kapcsolatban. (A tweet egy olyan önálló üzenet, amely legfeljebb 140 karakter hosszú lehet.)

A hivatalos közösségi csatornáin keresztül az egyház élőben, több nyelven közvetít üzeneteket a konferenciáról, és arra buzdít mindenkit, hogy osszák tovább ezeket az üzeneteket. A 2013. októberi általános konferencia idején sok új néző tekintette vagy hallgatta meg a konferenciái üzeneteket, miután láttak egy-egy posztot a közösségi médiában. Ezek a posztok angolul, spanyolul és portugálul jelentek meg.

Egyre többen nézhetik és hallgathatják a konferenciák történéseit ■

A konferencia történéseit ma már széles közönségréteg kísérheti figyelemmel, a technikának és a közösségi médianak köszönhetően

Szolgálatról és hitről mesélnek a weboldalak

Az utolsó napok szentjei szolgáltnak és megosztják a hitüket szerte a világon. Az ilyen tevékenységek megjelennek az egyes országok sajtószobáinak oldalain is. Ezeket rendszeresen összesíti a newsroom.lds.org weboldal, amely az egyház hivatalos hírportálja a média, a véleményformálók és a nagyközönség számára.

A csendes-óceáni térségben az utolsó napok szentjei vizet, élelmet, láncfűrészeket, vízszűrőket és egyéb segélyszállítmányokat vittek Tongára, hogy segítsenek az ottani lakosságnak

az Ian trópusi ciklon által okozott pusztítás után. Szamoán az egyháztag fiatalok egy felekezeti rendezvény-sorozatba kapcsolódtak be lélekemelő buzdítással, zenével, tánccal és sporttal.

Brazíliaiban a Mormon Segítő Kezek pólókat viselő egyháztagok segítettek a takarításban és a kiegészítő kiosztásban, miután a környékükön áradások rongáltak meg üzleteket és lakóházakat, hajléktalanná téve sokakat. Az ország másik részén az egyháztagok az Egyházi Emberbaráti Szolgáltatások által a rászorulóok számára adományozott 211 kerekesszék

szétesztésében segítettek. Jelenleg majdnem 700 széknél tart a brazil adományozási program.

Afrikában országos és globális szervezetek csatlakoztak az egyház emberbaráti szervezete, az LDS Charities erőfeszítéseéhez, hogy Ghána első országos kampánya keretében felszámolják az országban a kanyarót és a rubeolát minden 14 év alatti gyermek beoltása által. Nigéria és Ghána 100 közösségében ezek látták hasznát annak a Segítő Kezek napnak, amikor fiatal és idős utolsó napi szentek álltak neki, hogy hidakat építsenek, fákat ültessenek, gyomláljanak, épületeket fessenek, valamint a lakóhelyüket takarítsák és szépítsék. Zimbabweben több mint 60 utolsó napszent fiatal adott vért. Dél-Afrikában pedig a hatgyermekes utolsó napszent édesanyját, Nozibele Makandát választották a 200 000 fős Queenstown polgármesterévé.

A közép-amerikai Guatemalában több mint 500 utolsó napszent fiatal segített egy helyi önkormányzatnak 1944 fa elültetésében. Costa Ricán az egyház gyülekezeti háza váltak tejbegyűjtő pontokká, ahonnan 370 egyházi önkéntes segített elszállítani a tejet azokba az áruházakba, amelyek egy szükséglet látók megsegítésére szervezett akcióban vettek részt.

Kanadai utolsó napi szentek a Montreáli (Quebec) Keresztény-Zsidó Párbeszéd szervezetével együttműködve készítettek egy rövidfilmet, arra a közmeghallgatásra készülve, amelyet a kormány az értékekről tartott. A filmben megkérdezték arról beszéltek, hogy támogatják a közösség elkötelezettségét a tisztelet, a megértés, az elfogadás és a vallásszabadság mellett; kihangsúlyozták, hogy a vallás továbbra is fontos szerepet tölt be Quebec sok polgárának életében.

A különféle nyelveken elérhető nemzetközi sajtószobahonlapok felsorolása itt található: mormonnewsroom.org/newsroom-country-sites. ■

Guatemalában több mint 500 utolsó napszent fiatal gyűlik össze, hogy segítsen 1944 fa elültetésében

A Mexikóváros templom látogatóközpontja számos módon tanítja a családok erősítését szolgáló evangéliumi igazságokat

Újra megnyílt a Mexikóváros templom látogatóközpontja

Az újrainvitást követő hónapban több mint 30 000 látogató járt a Mexikóváros templom látogatóközpontjában, amely két éves felújításon és bővítésen esett át. Most már minden tárlóban spanyol nyelvű anyag van, köztük kifejezetten a mexikói közönség számára fejlesztett audiovizuális bemutató. Az átépített központ az első olyan látogatóközpont is egyben, ahol külön erre a célra tervezett kiállítóhelyiség szolgálja az evangéliumi

tantételek gyermekek részére történő tanítását.

A 17 látogatóközpont közül ez a harmadik legnagyobb. Ezek a létesítmények legtöbbször egy templom vagy egy egyháztörténelileg nevezetes helyszín közelében helyezkednek el. Jelenleg építés alatt áll egy látogatóközpont az épülő Olaszországi Róma templom mellett, és további központok állnak Angliában, Új-Zélandon, valamint Hawaiiin és az USA kilenc további

tagállamában. Ezeket a központokat a tevékeny és kevésbé tevékeny utolsó napi szentek, illetve a más valláson lévők kiszolgálására tervezték, abból a célból, hogy bemutassák az egyházat az embereknek, és segítsenek nekik megérteni a hitelveit, továbbá vágyat ébreszteni bennük arra, hogy többet tudjanak meg a Szabadítóról és az evangélium visszaállításáról. A központok a családok megerősítését célzó üzeneteket is közvetítenek.

Mexikó horgony az egyházban, a maga több mint 1,2 millió tagjával, több mint 200 cövekével, valamint 12 templomával ■

Az MKK-ban szerzett tapasztalataik során a misszionáriusok megtanulják, hogy miként tanítsák Jézus Krisztus evangéliumát

A misszionáriusképző központok segítik a szabadítás munkájának meggyorsítását

A világszerte található 15 misszionáriusképző központ (MKK) 143 országból érkező több mint 85 000 misszionárius képzését biztosítja. Ezek a misszionáriusok 55 nyelvet tanulnak 1600 oktatótól, majd pedig akár két évig is szolgálnak több mint 150 ország 405 missziójában.

A korhatár 2012 októberi csökkentését követő megnövekedett misszionáriusi létszám eredményeként több misszionáriusnak kell elférnie ezekben a központokban, mint előzőleg bármikor. Mivel minden féltekén van legalább egy MKK, a nap soha nem nyugszik le a képzés fölött.

A misszionáriusok rendszerint úgy érkeznek a központokba,

hogy otthon és az egyházban már megalapozták a vallási ismereteiket. Az MKK további képzést nyújt, melynek része annak elsajátítása, hogy úgy tanítsanak, ahogyan Jézus Krisztus tanított, valamint az, hogy megtanulják, miként hívják meg az embereket, hogy kövessék Őt. A misszionáriusok tanítási helyzetgyakorlatokban, szükség esetén nyelvoktatásban, továbbá szolgálati lehetőségekben vesznek részt. Hetente hallgatják az egyházi vezetők és az MKK munkatársai által elmondott áhítati beszédeket.

A legnagyobb ilyen központ az Egyesült Államokban, a Utah állambeli Provóban található. Misszionáriusok ezreinek nyújt képzést 55 nyelven. A második legnagyobb

központ Mexikóvárosban van.

Ez 2013 júniusában költözött egy kisebb épületből abba a 36 hektáros épületegyüttesbe, melyben előzőleg az egyház középiskolája, a Benerito de las Americas működött. A korábbi helyszínen 125 misszionáriusnak volt hely, míg az új helyen több mint ezren férnek el.

A többi MKK helyszínei: Buenos Aires (Argentína), São Paulo (Brazília), Santiago (Chile), Bogotá (Kolumbia), Santo Domingo (Dominikai Köztársaság), Preston (Anglia), Accra (Ghána), Guatemala (Guatemala), Auckland (Új-Zéland), Lima (Peru), Manila (Fülöp-szigetek), Johannesburg (Dél-Afrika) és Madrid (Spanyolország). ■

Az egyház a jóléti alapelveket alkalmazza a Fülöp-szigeteki helyreállítás során

Fülöp-szigetek, Tacloban: önkéntesek furnérlemezeket szögelnek egy új ház vázára

Még hónapokkal azután is, hogy 2013 novemberében a Haiyan tájfun lecsapott a Fülöp-szigetekre, elpusztítva közel 1,2 millió otthont és több mint 6200 ember halálát okozva, az egyház tovább folytatja a kárenyhítést, melynek súlypontja a katasztrófa-elhárítástól a hosszabb távú segítségnyújtás felé tolódik. Az egyik különösen sikeres erőfeszítés olyan önkénteseket érint, akik megtanultak házat építeni azok számára, akiknek továbbra sincs tető a fejük felett.

A helyi közösség vihar által sújtott tagjai közül sokan fejezték ki hálájukat az egyháztól kapott segítségért, köztük az alábbi nem egyháztagok is:

- Egy asszony, aki a tájfun alatt egy mormon kápolnában lelt menedékre, később azzal szembesült, hogy a háza megsemmisült, amikor kókuszpálmák zuhantak rá. Neki és a családjának nem voltak forrásaik ahhoz, hogy helyrehozzák a házat, de az önkéntesek segítettek neki felépíteni egy újat, ma pedig már ő is egy másik családnak segít házat építeni. „Megtanultam együtt dolgozni azokkal, akik szintén segítséget szenvednek erre felé, így együtt tudunk talpra állni [a tájfun után]” – mondja az asszony.
- Egy férfi, aki a munkahelye megsemmisülése miatt veszítette el állását, most azt tanulja, hogyan építsen házat a családjának és másoknak. „Tudom, hogy segítenünk kell

egymásnak, hogy gyorsabban végezhessük el a munkát” – mondja, hozzátéve, hogy hálás az egyház segítségnyújtási erőfeszítése miatt.

Gary E. Stevenson elnöklő püspök kijelentette, hogy a szegények és szükséglet látók felől való gondoskodáson túl „azt is látjuk, hogy hogyan működik az önellátás elve, és ez igen lenyűgöző”. Hozzátette: „Az egyik dolog, amit próbálunk megvalósítani, hogy mi biztosítsuk az építőanyagot, a [segélyezettek] pedig a munkaerőt. Bárki, aki házhoz jut, saját maga is dolgozik annak felépítésén.”

Az egyház helyi vezetői és emberbaráti képviselői a helyi közösség vezetőivel találkoznak, hogy továbbképzést és bizonyítványt adjanak azoknak, akik jártasságot szereztek az ácsmesterségben. Az Állandó Oktatási Alap forrásainak felhasználásával 20 ácsmester utazott a helyszínre, hogy segítsen a képzésben. A tervezett 3000 ház kétharmada már felépült.

A képzés elvégzése után a résztvevőknek 10 házat kell felépíteniük. Cserébe oklevelet kapnak az államtól, valamint egy szerszámkészletet az egyháztól, hogy jövedelmező munkát kereshessenek maguknak. Olyan égető hiány mutatkozik építőmunkásokból, hogy a Katolikus Segélyszolgálat az egyházunk által kiképzett ácsok százainak alkalmazása mellett döntött.

Stevenson püspök elmondta, hogy az egyház 500 tagja vett részt azon a gyűlésen, ahol a papsági vezetők elmagyarázták a képzést és képesítést adó programot. „Amikor mindezt felvázolták számukra, az egyháztagok tapsban és könnyekben törtek ki, tudva, hogy a családjukról való gondoskodás... útját látják.”

Az egyház továbbra is együttműködik több más jótékonyági szervezettel és a Fülöp-szigetek kormányával is, annak érdekében, hogy élelmet, vizet, egészségügyi ellátmányt, higiéniai csomagokat, áramfejlesztőket, menedékhelyi csomagokat, főzőeszköz készleteket, horgászfelszerelést és vetőmagokat juttassanak el a rászorulóknak.

Az egyház megtanulta, hogy a katasztrófákra úgy lehet a legeredményesebben reagálni, ha a helyszínen dolgozva, helyben vásároljuk meg a szükséges készleteket, olyan közel a katasztrófa helyszínéhez, amilyen közel csak lehetséges. Ez nem csak azt biztosítja, hogy a helyi viszonyoknak megfelelő javak kerülnek beszerzésre, de egyúttal segíti a kárt szenvedett helyi gazdaságot is.

Az egyháztagokat világszerte arra buzdítják, hogy imádkozzanak a lakóhelyüktől távol bekövetkező katasztrófák helyszínein élőkért, valamint fontolják meg böjti felajánlásaik összegének növelését, vagy az egyház emberbaráti alapjába történő adakozást. ■

Millióknak segít az afrikai víztisztasági kezdeményezés

Az egyház már több mint két évtizede vesz részt víztisztasági projekteken a világ több mint 100 országában. Ezek a projektek csak Afrikában több mint 4 millió ember életét áldották meg azáltal, hogy kutakat, illetve víz tározására, elosztására és tisztítására szolgáló rendszereket biztosítottak.

Az egyik ilyen projekt a Mozambik partjainál fekvő Idugo szigetén valósult meg. Az ott élő 15 000 ember többsége a családi földeken dolgozik, halászik az Indiai-óceánban, vagy a sólepárló tavacskaáknál azon dolgozik, hogy sót nyerjen ki a tengervízből. A szigeten nincs kiépített víz- és elektromos hálózat, út vagy jármű. Az odajutás kézi gyártású csónakokkal vagy fatörzsből kivájt kenekkel van megoldva.

Idugo ivóvízellátását évszázadokon keresztül csak a sekély, kézzel ásott kutak biztosították. Ezek a kutak rendszeresen feltöltődnek sárral és törmelékkel, így csak iszapos és nehezen kinyerhető vizet biztosítanak. Az esős évszak idején a víz elszennyeződik, ami kolerát, hasmenést és egyéb betegségeket idéz elő.

Amikor az egyház emberbaráti misszionáriusai hallottak az idugói körülményekről, találkoztak az ottani közösség vezetőivel. Együtt kidolgoztak egy tervet arra, hogy az Egyházi Emberbaráti Szolgáltatások építőanyagot, eszközöket és útmutatást nyújtsanak tíz kibetonozott, acélfedelű kút felépítéséhez, amelyek mindegyike 1000 embert tud ellátni. Megállapodtak, hogy a misszionáriusok higiéniai és egészségügyi képzést tartanak, a

Falusiak és a helyi közösség vezetői hivatalos ünnepség keretében vesznek birtokba egy kutat a mozambiki Idugo szigetén

helyi lakosok pedig biztosítják a kutak felépítéséhez és karbantartásához szükséges munkaerőt.

Egy szárazföldi telephelyről négy teherautónyi sódert, 300 zsák cementet, két rakomány homokot, betonvasakat és méretre gyártott acélzsuluzatokat szállítottak át komppal a szigetre. A szállítmányokat azután gyalog és kézikocsikon vitték a helyszínre. Quelimane városából több mozambiki egyháztag is a szigetre érkezett, hogy három hónapig ott táborozva segítsen a tanításban és az építkezésben.

A kutakat úgy tervezték meg, hogy megoldott legyen az esővíz elvezetése, elkerülve ezáltal a víz szennyeződését. Néhány közösségben a lakosok fakerítést építettek a kutak köré, illetve járdát azokból a téglákból, amelyeket az egyház által adományozott anyagokból saját maguk tanultak meg elkészíteni.

A kutakat hivatalos ünnepségek keretében adták át az egyes falvak lakosságának. Több olyan lakó, aki a kutak építésén dolgozott, háláját fejezte ki, hogy az újonnan elsajátított képességeik – úgymint téglakészítés, betonozás, a beton megerősítése

acéllal, valamint a szükséges eszközök használata – segíteni fogják őket abban, hogy további munkákat vállaljanak. Mások afeletti örömüknek adtak hangot, hogy lehetőségük nyílt vezetői képességeik elsajátítására.

Az ezt követő esős évszak során nem észleltek víz útján terjedő fertőzéseket a kutakkal rendelkező falvakban.

Az Egészségügyi Világszervezet adatai szerint világszerte több mint egymilliárd ember nem jut tiszta vízhez. Az egyház víztisztasági kezdeményezésének köszönhetően ez a szám csökken, a folyamat során pedig a helyi közösségek tagjai szerepet kapnak a projektek tervezésében és kivitelezésében, biztosítják a munkaerőt a szükséges létesítmények felépítéséhez, képzésben részesülnek, és gondoskodnak az elkészült javak fenntartásáról.

Az Afrika-szerte végzett víztisztasági projekteken kívül az egyház Ázsiában, Közép-Amerikában, Kelet-Európában, Indiában, Indonéziában, a Csendes-óceáni-szigeteken, Dél-Amerikában, Délkelet-Ázsiában és a világ más részein is támogat víztisztasági kezdeményezéseket. ■

Lynn G. Robbins elder

Hetvenek Elnöksége

Amióta általános felhatalmazottnak hívták el 1997 áprilisában, Lynn G. Robbins elder örömmel fogadja „a világszerte élő szentek megismerésének kellemes áldását.

Az ember azonnal érzi a köztünk fennálló köteléket, bárhova utazzunk is” – mondja.

Robbins elder reméli, hogy a Hetvenek Elnökségében szolgálva továbbra is találkozik majd a föld különböző részein élő utolsó napi szentekkel.

Lynn Grant Robbins 1952. október 27-én született a Utah állambeli Paysonban, Joshua Grant Robbins és Evelyn R. Robbins fiaként. Fiatalon a szintén Utahban lévő Springville-ben élt. Itt még gyerekkorában megismerkedett Jan Nielsonnal, akivel 1974. június 27-én házasodtak össze a Utahi Manti templomban. Hét gyermekük és 15 unokájuk van.

Robbins elder spanyol és politikatudomány szakos alapidipломát szerzett a Utahi Állami Egyetemen, majd pedig egy nemzetközi gazdálkodás szakos MBA-t az arizonai Glendale-ben található American Graduate School of International Management kurzusán. Később a Franklin Quest társalapítója és első alelnöke volt.

A Hetvenek Második Kvórumába történő elhívása idején Robbins elder az Uruguayi Montevideo Misszió elnökeként szolgált. Három évvel később a Hetvenek Első Kvórumának tagja lett. Szolgált a Dél-Amerika Déli Terület, a Közép-Amerika Terület és az Észak-Amerika Nyugati Terület elnökeként is. Ezenkívül az Észak-Amerika Középső Területen is szolgált.

Az e szolgálatokkal járó egyik nagyszerű áldás az volt, hogy visszatérhetett Argentínába, ahol korábban teljes idejű missziót szolgált. E fiatalkori szolgálatát Jujuyban töltötte, amely egy egyetlen gyülekezettel rendelkező terület volt. Amikor évekkel később visszatért ide, megalapította az egyház cövekét, melyben tucatnyi egység kapott helyet.

„Ugyanezt látjuk világszerte – mondja Robbins elder. – Ez a csodák napja.” ■

Jörg Klebingat elder

Hetvenek Első Kvóruma

Jörg Klebingat elder következetességgel éli az életét. Hisz abban, hogy engedelmesnek kell lenni, be kell tartani a parancsolatokat, és követni kell a Lélek késztetéseit.

Klebingat elder 1967. december 19-én született Klaus-Peter és Doris Elke Klebingat gyermekeként, és az evangélium hatása nélkül nőtt fel a németországi Zweibrückenben. Tizenéves volt, amikor egy koncerten megismerkedett az egyház egyik tagjával, akivel barátok lettek.

„Amikor elmentem újdonsült barátomhoz, a családja lenyűgözött – idézi fel Klebingat elder. – Éreztem az otthonában a Lelket, és el akartam menni az egyházba.”

Azon az első egyházi gyűlésen hallott a Mormon könyvéről. A barátjától kapott egy példányt, melybe beleírta a bizonyosságát arról, hogy igaz. Klebingat elder azzal az elhatározással távozott a gyűlésekről, hogy ő is kideríti ezt saját maga számára.

„Még valahol az 1 Nefiben jártam, amikor elnyertem a tanúbizonyosságomat, hogy a könyv igaz – mondta Klebingat elder. – Az is meghatározó pillanat volt számomra, hogy tanúbizonyosságot nyertem Joseph Smith prófétáról. A missziómon mindig arra kértem a társaimat, hogy hadd legyek én, aki a történet e részét osztja meg.”

Mielőtt teljes idejű elhívásban szolgált volna a Coloradói Denver Misszióban, Klebingat elder 18 hónapot szolgált a német hadseregben. 1992. december 21-én pecsételték össze Julia Poltorakkal a Salt Lake templomban. Három gyermekük van.

Klebingat elder orosz nyelvből diplomázott a Ricks Főiskolán, mesterdiplomáját pedig szervezeti viselkedésből szerezte később a Brigham Young Egyetemen. Vállalati tervezési tanácsadóként dolgozott a Price Waterhouse és az Arthur Andersen cégeknél, valamint különböző feladatkörökben az egyháznak is.

Jelen elhívása előtt Klebingat elder cövekfi fiatal egyedülálló felnőttek képviselőjeként, elderek kvórumának elnökeként, Fiatal Férfiak elnökként, főtanácsstagként, gyülekezeti elnökként és püspökként szolgált. 2014 júniusában fejezi be szolgálatát az Ukrajnai Kijev Misszió elnökeként. Klebingat eldert 2014. április 5-én támogatták a Hetvenek Első Kvóruma tagjaként. ■

Chi Hong (Sam) Wong elder

Hetvenek Első Kvóruma

Új megtérként és a Brigham Young Egyetem-Hawaii halgatójaként Chi Hong (Sam) Wong elder nem csak egyetemi oktatásban részesült: biztos tudásra tett szert arra vonatkozóan is, hogy van egy Isten, aki ismeri „életünk részleteit”.

Wong elder 1962. május 25-én született Hongkongban, Ngan Kan és Fat Wong gyermekeként. Szüleivel és hat testvérével egy kis lakásban élt.

A munkahelyén ismerte meg Carol Lut, rajta keresztül pedig az evangéliumot. A fiatal érdeklődőt 1982. február 14-én keresztelték meg.

Egy év múlva, 1983. július 9-én feleségül vette Carolt. Wong elder tanulmányai miatt az Egyesült Államokba, a Hawaiiin lévő Laiébe költöztek. Mivel tanulói vízumra volt, Wong elder csak heti 20 órát dolgozhatott. „Nagyon erősen kellett a hitünkre és az imára támaszkodnunk” – mondja a családfenntartással kapcsolatban.

Keményen dolgozott az ösztöndíjért, majd pedig annyi kreditet vett fel, amennyit csak engedélyezett az egyetem. „Nem volt könnyű – emlékszik vissza Wong elder. – Miután azonban megtapasztaltuk ezt az élményt, tudtuk, hogy mindig számíthatunk a menny hatalmára.”

A Wong házaspárt 1984. augusztus 9-én pecsételték össze a Hawaii Laie templomban; ezután megszületett az első gyermekük, majd a család még három gyermekkel bővült. „Azok nagyon különleges, nagyon szent évek voltak” – állítja Wong elder.

Wong elder könyvelői szakos alapidiplomát és informatikusi képesítést szerzett. Ezután úgy érezte, hogy „ideje visszatérni szolgálni Hongkongba”.

Később elvégezte a Hongkongi Nyitott Egyetem MBA kurzusát. Wong elder alapítója és társtulajdonosa volt egy üzleti- és minőségtanácsadással foglalkozó cégnek, valamint egy anyagvizsgáló és -ellenőrző vállalatnál is dolgozott. Ez utóbbi helyen vezető könyvelőként helyezkedett el, és vezérigazgató-helyettesként távozott.

A Hetvenek Első Kvórumába szóló 2014. április 5-i támogatását megelőzően püspökként, cövekelökként és területi hetveneseként szolgált. ■

Larry S. Kacher elder

Hetvenek Második Kvóruma

Számos, fiatal felnőttként megtapasztalt sugalmazott készletet követően Larry S. Kacher elder elkezdte felismerni, hogy valamiféle nagyobb erő vezérli őt az életében. 19 éves korában a Lélek iránti fogékonysága elvezette őt Jézus Krisztus evangéliumához, és ez a változás meghatározó volt.

1952. február 12-én született, Albert és Elaine Kacher öt gyermeke közül másodikként, és a Minnesota állambeli Bloomingtonban nőtt fel.

A középiskola elvégzése után Európába utazott síelni. Több mint hat hónappal később úgy érezte, hogy haza kell térnie. Hazatérését követően azt érezte, hogy mennie kellene valahova, de nem tudta hova. Egyik gyerekkori barátja éppen azt tervezte, hogy Utahba költözik, és Kacher elder úgy döntött, vele tart. Utahban Kacher elder beiratkozott a Brigham Young Egyetemre, megismerte az egyházat, és megkeresztelkedett.

„Amikor a misszionáriusok tanítottak bennünket, éreztem, hogy igaz – idézi fel Kacher elder. – Amint imádkoztam, éreztem, hogy az egyház igaz.”

Miután úgy döntött, hogy missziót szeretne szolgálni, 1973-ban elhívták a Tahiti Papeete Misszióba. Hazatérését követően visszatért a BYU-ra, ahol megismerte Pauline Millert. 1976. október 29-én házasodtak össze a Utahi Manti templomban; hat gyermekük és 11 unokájuk van.

Kacher elder pszichológia szakon szerezte az alapidiplomáját, a mesterképzést pedig szervezeti viselkedés szakon végezte – mindkettőt a BYU-n. Szakmai pályafutása során nagy hazai és nemzetközi cégek tanácsadójaként dolgozott.

Mielőtt 2014. április 5-én sor került volna a Hetvenek Második Kvórumába történő elhívására, Kacher elder gyülekezeti elnökként, elderek kvórumának elnökeként, püspökként és cövekelnök tanácsosaként is szolgált. 2000 és 2003 között a Svájci Genf Misszió felett elnökölt. Néhány évvel azután, hogy visszatért Svájcba, a munkája az Egyesült Arab Emírségekbe, Abu-Dzabiba szólította, ahol is elhívták, hogy a Közel-Kelet első területi hetveneseként szolgáljon. ■

Hugo E. Martinez elder

*Hetvenek Második
Kvóruma*

1982-ben Hugo E. Martinez elder és a felesége, Nuria Alvarez de Martinez nőtestvér, éppen az orvosi rezidensképzésüket töltötték Mississippi államban, amikor váratlanul kopogtak az ajtajukon.

Két mormon misszionárius állt előttük.

„Kitártuk előttük az otthonunk ajtaját, de semmit sem tudtunk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáról. Még a Mormon Tabernákulum Kórusról sem hallottunk” – meséli Martinez elder mosolyogva.

Az elderek által megosztott evangéliumi leckék ennek ellenére rögtön jó fogadtatásra találtak az ifjú párnál. Hamarosan elfogadták a misszionáriusok keresztelkedésre irányuló meghívását.

„És azóta egyszer sem néztünk hátra.”

2014. április 5-én Martinez eldert elhívták a Hetvenek Második Kvórumába; ezáltal ő lett az első általános felhatalmazott a Karibi-térségből. Érthető módon „túlradó érzésekkel” tölti el az új megbízatása.

„De aztán megszáll a békesség édes érzése, és rájövök, hogy az Úr az irányító” – mondja Martinez elder.

1983. október 3-án, egy évvel és egy hónappal a keresztelkedésük után, Hugo and Nuria Martinezt összepecsételték a Salt Lake templomban. Ma öt gyermek szülei és öt lányunoka nagyszülei.

Martinez elder 1957. január 10-én született a Puerto Rico-i Mayaguezben, Hugo E. Martinez-Sandin és Daly Morales-Alamo de Martinez fiaként. Még fiatalon eldöntötte, hogy az édesapja nyomdokába lépve ő is orvos lesz. A Puerto Rico-i Egyetemen szerzett orvosi diplomát (1981), és a Mississippi Egyetemen végezte a rezidensképzést (1984). 2004-es nyugdíjba vonulásáig praktizált.

Keresztelkedése után nem sokkal elhívták, hogy tanítson a fiatalok vasárnapi iskolájában. Később szolgált püspökként, tanácsosként a cövekelnökségben, kerületi elnökként, valamint tanácsosként a Puerto Rico-i San Juan Misszió elnökségében. Ezen kívül elnökölt a Guatemalai Guatemalaváros Központi Misszió felett, és területi hetvenesként szolgált, amikor elhívták általános felhatalmazottnak. ■

Tad R. Callister

*a Vasárnapi Iskola
általános elnöke*

Évtizedekkel a mostani – a Vasárnapi Iskola általános elnöki tisztének betöltésére szóló – elhívása előtt, a Vasárnapi Iskola sarkalatos szerepet töltött be Tad R. Callister életében.

Callister testvér akkor ismerte meg a leendő feleségét, Kathryn L. Saporitit, amikor a Brigham Young Egyetem egyik egyházközségében szolgált a Vasárnapi Iskola elnökeként. 1968. december 20-án házasodtak össze a Los Angeles templomban.

Két leány- és négy fiúgyermek szülei, továbbá 24 unokájuk van. „Sok jó dolog történik, amikor az ember a Vasárnapi Iskola elnöke” – mondja Callister testvér.

1945. december 17-én, a kaliforniai Glendale-ben, Reed Eddington Callister és felesége, Norinne gyermekeként – ahogy mondja, Nefihez hasonlóan „jó szülőktől” – született.

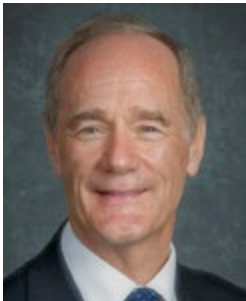
„Gyermekkoromban az édesapám volt a püspököm – meséli Callister testvér. – Emlékszem, mindig voltak nála kisméretű kártyák, amelyekről szavakat, szentírásverseket és Shakespeare-t memorizált.”

Édesapjához hasonlóan Callister testvér is jogi pályára lépett. Miután elvégezte a Brigham Young Egyetem könyvelői szakát, a Kaliforniai Egyetem Los Angeles (UCLA) jogi karára járt, végül pedig a New Yorki Egyetemen szerzett mesterdiplomát adójogból. Ezután ügyvédként dolgozott a Callister & Callister cégnél.

Jelenlegi elhívását megelőzően mentették fel Callister testvért a Hetvenek Elnökségében betöltött elhívásából, valamint a Hetvenek Második Kvórumában betöltött elhívásából, ahol 2008 óta szolgált.

Azt megelőzően szolgált a Kanadai Toronto Keleti Misszió elnökeként, területi hetvenesként, térségi képviselőként, cövekelnökként, püspökként, cöveki misszióelnökeként, elderek kvórumának elnökeként, fiatalkorában pedig misszionáriusként a Kelet-atlanti Államok Misszióban.

A Vasárnapi Iskola felnőtt tananyagában tervezett változtatásokkal kapcsolatban Callister testvér annyit jegyzett meg, hogy „a tananyag természetesen nagyon fontos, de nem annyira fontos, mint az, hogy az emberek hogyan tanítanak. A legfontosabb, hogy a Szabadító módján tanítsunk, a Lélek által tanítsunk, és a megtérés céljából tanítsunk.” ■

John S. Tanner

első tanácsos a Vasárnapi Iskola Általános Elnökségében

John Sears Tanner már gyerekkorától fogva mindig örömet talált a tanulásban.

Ez a lázas izgalom kihatott a tanulmányaira, a munkájára, és mindazokra az alkalmakra, amikor az evangéliumot taníthatta: először a Brazíliai Déli Misszió misszionáriusaként, majd pedig püspökként, cövekelnökként, főtanácsstagként, evangéliumi tan tanítóként, a Brazíliai São Paulo Déli Misszió elnökeként (idén nyárig), most pedig első tanácsosként a Vasárnapi Iskola Általános Elnökségében.

„Amikor [a tanítás] helyesen zajlik, akkor ott van a Szentlélek, és érezzük a tanulásból fakadó lázas izgalmat: úgy érezzük, mintha szent talajon állnánk” – állítja Tanner elnök.

Tanner elnök 1950. július 27-én született Salt Lake Cityben, ifj. William Coats Tanner és Athelia Sears Tanner 13 gyermeke közül ötödikként. Gyermekkorát a kaliforniai Pasadenában töltötte. Szülei termékeny szellemi környezetet teremtettek otthon, melynek része volt egy erős evangéliumi mag is. „Nem emlékszem, hogy bármi olyat tanultam volna az egyházban, amit korábban otthon már ne tanultam volna meg” – idézi fel Tanner elnök. Idővel megerősödött benne a szépirodalom szeretete, ami oda vezetett, hogy angol szakos diplomát szerzett a Brigham Young Egyetemen, később pedig ezen a területen doktorált a Kaliforniai Berkeley Egyetemen.

Még a BYU-n ismerte meg Susan Windert. Szoros barátság szövődött közöttük, amely később romantikus kapcsolattá alakult. 1974-ben kötöttek házasságot a Salt Lake templomban. Öt gyermeket neveltek fel.

Tanner elnök a Floridai Állami Egyetem tanársegédjeként kezdte szakmai pályafutását. 1982-ben csatlakozott a BYU oktatói gárdájához, ahol azóta is dolgozik – tanársegédként, docensként, professzorként, tanszékvezetőként, majd pedig az egyetem tanulmányi alelnökeként.

Elmondása szerint az evangélium tanításában egy olyan dolog a legfontosabb, amelyet még a pályája elején tanult meg: a tanításnak nem félelemmel vagy becsvágygal kell párosulnia, hanem szeretettel, vagyis jószívűséggel, amely Krisztus tiszta szeretete. ■

Devin G. Durrant

második tanácsos a Vasárnapi Iskola Általános Elnökségében

Amikor Devin G. Durrant elhívást kapott, hogy második tanácsosként szolgáljon a Vasárnapi Iskola Általános Elnökségében, sok egyháztagnak talán azok az idők ugrottak be, amikor a Brigham Young Egyetem kosárlabdacsapatának mezében tündökölt.

A sport természetesen mindig is fontos szerepet játszott Durrant elnök életében. Egy évadot még az NBA-bajnokságban is eltöltött, és az Egyesült Államok legjobb játékosai ellen lépett pályára. Ő azonban sokkal több egy valamikori élsportolónál: madridi misszionárius, férj, édesapa, nagypapa, író, üzletember, hithű egyháztag, továbbá az elmúlt két és fél évben a Texasi Dallas Misszió elnöke.

Durrant elnök 1960. október 20-án született a Utah állambeli Brigham Cityben. Elmondása szerint a családi otthon sarkalatos fontosságú volt abban, hogy felkészítse őt az említett szerepekre. Szülei, George Durrant és a felesége, Marilyn, tehetséges tanítók voltak.

„Természetesen a szavaikon keresztül tanítottak – de igazából a legnagyobb tanításokat akkor éltem át otthon, amikor azt figyeltem, ahogyan az életüket élik.”

Durrant elnök és a felesége, Julie Mink Durrant, jól tudják, hogy milyen fontosak az erős tanárok a leendő misszionáriusok felkészítésében.

„[A leendő misszionáriusokat] jól felkészítik a szüleik otthon, illetve a tanítóik az egyházban és a kiváló ifjúsági és felsőfokú hitoktatási programokon.”

Durrant elnök szerint a Vasárnapi Iskola programja minden korosztály tanítója és tanulója számára lehetővé teszi „a Szabadító módján történő tanítást”.

Durrant elnök és felesége 1983. április 23-án házasodtak össze a Salt Lake templomban. Hat gyermekük és hat unokájuk van.

Misszióelnökké való elhívását megelőzően szolgált már püspökként, cövekelnökség tanácsosaként, cöveki vasárnapi iskolai elnökség tagjaként, valamint felsőfokú hitoktatóként.

A Brigham Young Egyetemen szerzett alapidiplomát amerikai tanulmányok szakon, a Utahi Egyetemen pedig MBA-t. Egy ingatlanbefektetésekkel foglalkozó vállalkozás tulajdonosa. ■

Egyre erősödő fény. Készítette: Elspeth Young

1830-ban Isaac Morley kölcsön adta az akkor 12 éves Mary Elizabeth Rollinsnak a saját vadonatúj példányát a Mormon könyvből. Mivel akkoriban az Ohio állambeli Kirtlandben csak ez az egyetlen példány létezett a Mormon könyvből, az újonnan megkeresztelt Mary Elizabeth és a családja felváltva olvasták a könyvet késő éjszakáig.

Másnap hajnalban Mary újra kinyitotta a könyvet és megtanulta kívülről 1 Nefi kezdő sorait. A festményen megjelenő fénysugár azt a világosságot jelképezi, amely olvasás közben elárasztotta Mary Elizabethet.

„Miközben az elhangzott üzeneteken elmélkedünk, határozzuk el, hogy egy kicsivel jobban tesszük a dolgunkat annál, mint ahogyan eddig tettük – mondta Thomas S. Monson elnök az egyház 184. Éves Általános Konferenciáján. – Legyünk türelmesek, kedvesek és szeretetteljesek azokkal, akik esetleg nem osztják hitelveinket és normáinkat. A Szabadító a minden férfi és nő iránti szeretet és jóakarát üzenetét hozta el e világra. Mindig kövessük a példáját!”

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA